

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

**ΓΛΕΝΤΙ ΤΗΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ**
ΣΑΒΒΑΤΟ 15 ΜΑΡΤΗ
8ΜΜ, 144^ο ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΑΘΗΝΑΣ

Η ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ 28Η ΦΛΕΒΑΡΗ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΑΡΧΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗΣ

Δύναμη ανατροπής

Αναμφίβολα η πρωτοφανής λαϊκή-εργατική κινητοποίηση για το έγκλημα στα Τέμπη και η Γενική Απεργία της 28ης Φλεβάρη έχει ήδη γράψει ιστορία. Απέναντι στην εγκληματική πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων και του σκληρού νεοφιλελευθερισμού, απέναντι στις εξοργι-

στικές προσπάθειες της κυβέρνησης και του κράτους να συγκαλυφθούν οι αιτίες του εγκλήματος των Τεμπών ο λαϊκός παράγοντας εμφανίστηκε με ορμητικό και επιβλητικό τρόπο στο δρόμο για να δώσει τη δική του απάντηση.

(συνέχεια σελ.2)

της σύνταξης...

(συνέχεια από σελ. 1)

ΟΙ ΑΠΕΛΠΙΔΕΣ προσπάθειες της κυβέρνησης (με συνεχείς εναλλαγές στην επικοινωνιακή γραμμή) να αποτρέψουν τη συμμετοχή του κόσμου στις απεργιακές κινητοποιήσεις, με τρομοκρατία για πιθανά επεισόδια αλλά και με την επιμονή να νοθεύουν το νόημα των κινητοποιήσεων έπεσε κυριολεκτικά στο κενό. Αυτή είναι η εικόνα μίας κυβέρνησης πολιτικά αδύναμης και κοινωνικά απονομιμοποιημένης.

Ο ΣΚΛΗΡΟΣ νεοφιλελευθερισμός, ο αυταρχισμός, η ασυδοσία και ατιμωρησία των ισχυρών συγκρούεται μετωπικά με τις κοινωνικές ανάγκες. Η καθημερινή εμπειρία των ανθρώπων έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τα κυβερνητικά αφηγήματα της ανάπτυξης και της ευημερίας. Η διάλυση των κοινωνικών υποδομών και η απόσυρση του κράτους από κάθε υποχρέωση που αφορά τις κοινωνικές ανάγκες δεν μπορεί να κρυφτεί. Τα προβλήματα των ιδιωτικοποιήσεων σε υγεία και παιδεία, η ακρίβεια στην ενέργεια και τα σούπερ μάρκετ, οι καθηλωμένοι μισθοί, η έλλειψη κοινωνικών δομών για τους πιο αδύναμους, είναι αυτά που συγκροτούν μια σκληρή κοινωνική πραγματικότητα, όπου το κέρδος μπαίνει πάντα πάνω από την προστασία της ανθρωπίνης ζωής και την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών.

Η ΤΑΣΗ ΑΥΤΗ είναι διεθνής. Στο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ στο Νταβός, τα «κοινωνικά» θέματα των κοινωνικών ανισοτήτων και της κλιματικής κρίσης δεν υπήρχαν στις συζητήσεις ούτε «για τα μάτια του κόσμου». Αντίθετα, επικράτησε η συζήτηση για τις επενδύσεις στην τεχνητή νοημοσύνη ως ο κυρίαρχος μοχλός για την ανάπτυξη των οικονομιών των πιο ισχυρών ιμπεριαλιστικών κρατών καθώς και η κατάργηση όποιων ρυθμιστικών κανόνων για τους βιομηχάνους και τους τραπεζίτες που μπορεί να εμφανίζονται ως εμπόδιο για την κερδοφορία τους. Η επιμονή από την πλευρά του Τραμπ για τις επενδύσεις στην τεχνητή νοημοσύνη συνδυάζεται με ακόμα μεγαλύτερη παραγωγή ενέργειας, άρα με ακόμα περισσότερες εξορύξεις ορυκτών καυσίμων που θα διασφαλίζουν φθηνή ενέργεια.

ΣΤΟ ΝΤΑΒΟΣ εκφράστηκε και η τάση προς μια ανταγωνιστική και πολεμική παγκοσμιοποίηση, όπου κάθε δύναμη της παγκόσμιας ιμπεριαλιστικής αλυσίδας θα μπο-

ρεί να διεκδικεί κυριαρχία με βάση την ωμή ισχύ της. Αυτό εκφράζεται από τη γραμμή του Τραμπ για τη λεηλασία της Ουκρανίας και την μετατροπή της Λωρίδας της Γάζας σε τουριστική «Ριβιέρα» (χωρίς Παλαιστίνους!), αυτό εκφράζεται και από τη στροφή της ΕΕ στον μιλιταρισμό και την αύξηση των δαπανών για πολεμικούς εξοπλισμούς. Είναι η ίδια γραμμή που ακολουθεί πιστά και η κυβέρνηση Μητσοτάκη κατευθύνοντας πολύτιμους πόρους σε πολεμικούς εξοπλισμούς και όχι στην κάλυψη των κοινωνικών αναγκών. Οι εμπορικοί πόλεμοι που απειλεί να εξαπολύσει ο Τραμπ με την επιβολή δασμών, θα υπονομεύσουν ακόμα περισσότερο την οικονομική κατάσταση και θα ενισχύσουν το «κάθε χώρα για τον εαυτό της», οξύνοντας τον εθνικισμό και τις αντιπαραθέσεις. Οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και οι πολεμικές συγκρούσεις είναι πλέον στην ημερήσια διάταξη και η κυρίαρχη πολιτική που επενδύει στην πολεμική προετοιμασία το μόνο που κάνει είναι να φέρνει πιο κοντά το εφιαλτικό ενδεχόμενο ευρύτερων πολεμικών συγκρούσεων.

ΕΙΝΑΙ Η ίδια πολιτική που οργανώνει έναν σκληρό κοινωνικό πόλεμο στο εσωτερικό, με πρώτα θύματα τους/ις πιο αδύναμους/ες. Η στροφή στον μιλιταρισμό και τις πολιτικές των σιδηρόφραχτων συνόρων συνδυάζεται με ρατσιστικές και αντιπροσφυγικές πολιτικές. Η γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού και η ανατροπή του καθεστώτος Άσαντ στη Συρία ζωντάνεψαν τον ισλαμοφοβικό λόγο και το ρατσισμό στην ευρωπαϊκή ήπειρο, στοχοποιώντας πρόσφυγες και μετανάστες. Η υιοθέτηση ρατσιστικής ατζέντας ενισχύσει την ακροδεξιά σε όλο τον κόσμο, με πιο πρόσφατο το παράδειγμα των γερμανικών εκλογών. Οι αντιρατσιστικές κινητοποιήσεις στις 21 Μάρτη αποκτούν ιδιαίτερη σημασία από αυτή τη σκοπιά.

Ο ΙΔΙΟΣ κοινωνικός πόλεμος έχει βάλει στο στόχαστρο τις γυναίκες. Ο μισογυνισμός που εκφράζει η ακροδεξιά σε συνδυασμό με το σκληρό νεοφιλελευθερισμό διαμορφώνουν μία ασφυκτική καθημερινότητα για τις ζωές των γυναικών. Μαζί με την υποβάθμιση της παιδείας και της υγείας, η κατάρρευση όλων των κοινωνικών υποδομών και ιδιαίτερα εκείνων των δομών για τις κακοποιημένες γυναίκες, για την κοινωνική-ψυχολογική υποστήριξη των θυμάτων της έμφυλης βίας αποτελούν κυριολεκτικά μία εγκληματική-δολοφονική πολιτική. Ο αγώνας για ισότητα στην εργασία, για κοι-

νωνικές δομές ενάντια στη θανατοπολιτική του κέρδους και των εξοπλισμών, ενάντια στην έμφυλη βία θα είναι κεντρικός και στη φετινή 8η Μάρτη, παγκόσμια ημέρα διεκδικήσεων του φεμινιστικού κινήματος.

Η ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗΣ λαϊκή κινητοποίηση στη Γενική Απεργία της 28ης Φλεβάρη επανέφερε το λαϊκό παράγοντα ως καταλύτη πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων. Επανέφερε και τη μαζική κοινωνική δράση και διεκδίκηση ως μέθοδο κοινωνικής αντιπολίτευσης, ως εργαλείο της κοινωνικής πλειοψηφίας, των εργαζομένων, της νεολαίας, των γυναικών να κάνουν πολιτική για τους εαυτούς τους από τα κάτω μαζί με σωματεία, συνδικάτα, συλλόγους, κινήματα, απέναντι σε μία εγκληματική νεοφιλελεύθερη πολιτική.

ΑΥΤΟΣ Ο ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟΣ χτίζει μια μαζική κοινωνική δύναμη που μπορεί αφενός να ενώνει διαφορετικές διεκδικήσεις και αφετέρου να αναδεικνύει πως αυτές οι διαφορετικές διεκδικήσεις έχουν ως αντίπαλο πλευρές της ίδιας πολιτικής. Οι πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων -που αποτελούν ιερό τοτέμ του νεοφιλελευθερισμού- και των πολεμικών εξοπλισμών ευθύνονται για το έγκλημα στα Τέμπη, ευθύνονται για την κατάρρευση των κοινωνικών υποδομών, ευθύνονται για την ακρίβεια που ροκανίζει το λαϊκό-εργατικό εισόδημα. Είναι οι πολιτικές του συστήματος.

ΕΙΝΑΙ ΟΣΟ ΠΟΤΕ αναγκαίο, το εργατικό κίνημα και τα συνδικάτα, οι φοιτητικοί σύλλογοι, οι φεμινιστικές συλλογικότητες να προχωρήσουν σε κλιμάκωση -συνέχεια των κινητοποιήσεων, με τον πιο ευρύ δυνατό συντονισμό, για να μαζικοποιηθεί ο αγώνας ενάντια στην πολιτική του συστήματος που δεν αφήνει οξυγόνο στην κοινωνία. Η ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά έχει το καθήκον να εκφράσει τα συγκεκριμένα αιτήματα που μπορούν να χτίζουν συνείδηση, να έχουν μεταβατικό χαρακτήρα και να ενισχύουν την αντικαπιταλιστική προοπτική. Αυτό χρειάζεται μία γνήσια ενωτική-μετωπική πολιτική που θα διαμορφώσει έναν πόλο αναγκαίο και χρήσιμο για τη συνέχεια του κινήματος. Η κοινωνική δυναμική που εμφανίστηκε απέναντι στην κυβερνητική πολιτική, χρειάζεται να βρει συνέχεια, να επιδιώξει συνειδητά να ενοποιηθεί διαφορετικές διεκδικήσεις για να μπορέσει να σπάσει η ασφυξία που προκαλεί το σύστημα.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης ΝταβανέλοςΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Ηλεκτρονική έκδοση 30 ευρώ
- Έντυπη & ηλεκτρονική: 50 ευρώ
- Έντυπη Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Ο Μητσοτάκης βγαίνει σαφώς αποδυναμωμένος Η 28η Φλεβάρη καταλύτης για τις πολιτικές εξελίξεις

Της Μαρίας Μπόλαρη

Η 28 Φλεβάρη ήταν ένα «σημείο καμπής» που θα έχει αναπόφευκτα πολιτικές συνέπειες.

Ήταν πραγματικά εντυπωσιακή η δύναμη που παρουσίασαν στο δρόμο οι εργαζόμενοι, οι λαϊκές μάζες, η νεολαία, με την τεράστια συμμετοχή στα συλλαλητήρια που οργανώθηκαν σε όλες τις μεγάλες αλλά και πολλές μικρότερες πόλεις της χώρας. Όμως η δύναμη στο δρόμο ήταν μόνο η κορυφή του παγόβουνου.

Απεργία

Η 28 Φλεβάρη ήταν ταυτόχρονα μια σημαντική απεργία, που μετέφερε τη δράση σε όλους τους χώρους εργασίας. Το «κλείσιμο» επιβλήθηκε παντού: από τα μεγάλα εργοστάσια και τις υπηρεσίες μαζικής απασχόλησης, ως τα σούπερ μάρκετ και τα μικρομάγαζα στις γειτονιές, ακόμα και στα νυχτερινά κέντρα και τα συνοικιακά φροντιστήρια. Οι εργοδοτικοί μηχανισμοί και οι πάσης φύσεως οπαδοί της «σταθερότητας», αυτήν τη φορά δεν τόλμησαν να σταθούν αποφασιστικά κόντρα σε μια δυναμική που διαισθάνονταν ότι έτσι κι αλλιώς θα επιβληθεί με εκρηκτικό τρόπο.

Η κυβέρνηση δοκίμασε να βρει αντίδοτο δοκιμάζοντας τη μέθοδο της καταστολής. Τα ΜΑΤ, τα δακρυγόνα, οι χειροβομβίδες κρότου-λάμψης και οι Αύρες, αντί να σπείρουν το φόβο τελικά πολλαπλασίασαν την οργή.

Με αυτή την έννοια η 28 Φλεβάρη γίνεται ανάλογη με άλλα κινηματικά «ορόσημα» που στο παρελθόν άλλαξαν την πορεία των πολιτικών εξελίξεων.

Όπως η μεγάλη απεργία και τα γιγάντια συλλαλητήρια που τσάκισαν το ασφαλιστικό Γιαννίτση, οδηγώντας σε άδοξο τέλος τη σοσιαλφιλελεύθερη κυβέρνηση των «εκσυγχρονιστών» επί Σημίτη. Όπως οι μεγάλες απεργίες και διαδηλώσεις της εποχής του «αντιμνημονιακού» αγώνα, που άνοιξαν το δρόμο για την ανατροπή της κυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου. Η σύγκριση, προφανώς, δεν έχει την έννοια της αξι-

ολόγησης και της μέτρησης, αλλά έχει στόχο να δείξει την αναλογία: η κοινωνική αντίσταση από τα κάτω, ξεπερνώντας ένα όριο «μεγέθους», γίνεται πολιτικός παράγοντας και μάλιστα ιδιαίτερα επιδραστικός.

Στον πυρήνα της δυναμικής αυτής της μεγάλης εργατικής και λαϊκής κινητοποίησης είναι προφανώς τα Τέμπη. Η επίγνωση ότι η ιδιωτικοποίηση του σιδηρόδρομου είχε ως συνέπεια όχι μόνο την κατάρρευση του σιδηροδρομικού έργου, αλλά και τη δολοφονική αδιαφορία για τη στοιχειώδη ασφάλεια των επιβατών. Η αναγνώριση του γεγονότος ότι όλοι αυτοί που μας κουνούν το δάχτυλο, απαιτώντας υποταγή στο «νόμο και στην τάξη», είναι χυδαίοι υποκριτές που μπορούν την ίδια στιγμή να συγκαλύπτουν τις πιο παράνομες και επικίνδυνες δραστηριότητες καπιταλιστικών Ομίλων και να καμώνονται ασύστολα ότι 2 χρόνια μετά «δεν είναι εύκολο» να εξιχνιαστεί ένα έγκλημα που στοίχισε τη ζωή σε 57 ανθρώπους.

Όμως τα Τέμπη συμπυκνώνουν μια γενικότερη κοινωνική εμπειρία. Η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων αφορά –με ανάλογα δραματικό τρόπο– τα σχολεία, τα νοσοκομεία, τα λιμάνια, τα αεροδρόμια κ.ο.κ. Η ακρίβεια διαβρώνει καίρια το εργατικό-λαϊκό εισόδημα, την ώρα που η κερδοφορία των καπιταλιστών αυξάνει από ρεκόρ σε ρεκόρ και τα φορολογικά έσοδα του κράτους ξεπερνούν, κάθε χρόνο, τις προσδοκίες του προϋπολογισμού. Ο αυταρχισμός και η διαφθορά έχουν γίνει βασικά γνωρίσματα του κυβερνητικού μηχανισμού σε όλα τα «σημεία επαφής» του με τις εργατικές και λαϊκές ανάγκες. Το ξέσπασμα του κόσμου στην επέτειο των 2 χρόνων από το έγκλημα στα Τέμπη είναι μια καινούργια αφετηρία για μαζική αντίσταση, με στόχο την ανατροπή, απέναντι σε αυτό που θα μπορούσε να ονομαστεί «μοντέλο 2011», δηλαδή το σύγχρονο κύμα των νεοφιλελεύθερων αντεργατικών και αντικοινωνικών «μεταρρυθμίσεων».

Ιδιωτικοποίηση

Το σημείο-κλειδί για τη συνέχεια της 28ης Φεβρουαρίου είναι η απαίτηση για την ανατροπή της ιδιωτικοποίησης των σιδηροδρόμων. Το αίτημα για επανακρατι-

κοποίηση του ΟΣΕ, χωρίς αποζημίωση της FdSI και το πέρασμα των σιδηροδρομικών εργασιών σε καθεστώς δημόσιου, δημοκρατικού, εργατικού ελέγχου. Το βήμα αυτό έχει άμεση πολιτική διάσταση. Την επομένη του εγκλήματος, η ΝΔ του Μητσοτάκη είχε κάνει τα πάντα για να κρατήσει στο απυρόβλητο τις ευθύνες της FdSI. Ο ΣΥΡΙΖΑ, το κόμμα που υπέγραψε την ιδιωτικοποίηση του ΟΣΕ, ψέλλιζε κάτι όπως «επαναδιαπραγμάτευση» της σύμβασης με την ιταλική εταιρεία. Το ΠΑΣΟΚ πρότεινε την καταγγελία της σύμβασης με την FdSI, αλλά και ένα νέο διαγωνισμό πώλησης, επιμένοντας στην πολιτική της ιδιωτικοποίησης. Όλα αυτά είναι «βολικά» από πολλές πλευρές: οι ντόπιες καθεστωτικές δυνάμεις, που έχουν εγκρίνει ένα κολοσσιαίο πρόγραμμα εξοπλιστικών δαπανών, ενέκριναν προς επένδυση στο σιδηροδρομικό δίκτυο μόνο το 0,75% των συνολικά διαθέσιμων πόρων «ενίσχυσης της ανάπτυξης», όταν η Βουλγαρία διέθεσε το 12,5% και η Ρουμανία το 17,5%. Σήμερα είναι αμφίβολο το αν ο Μητσοτάκης θα μπορέσει να διασώσει τη συμφωνία με τους Ιταλούς ή το αν θα υποχρεωθεί να σπάσει τη σύμβαση για να διασώσει την ιδιωτικοποίηση.

Όλα αυτά, και κάθε «ενδιάμεση» παραλλαγή τους, θα πρέπει να σωθούν από την εργατική και λαϊκή απαιτητικότητα για μια λύση συμβατή με τις κοινωνικές ανάγκες. Που δεν μπορεί να είναι άλλη από την επανακρατικοποίηση με δημοκρατικό-κοινωνικό-εργατικό έλεγχο.

Πολιτικές προοπτικές

Ο Μητσοτάκης βγαίνει από αυτόν τον γύρο της σύγκρουσης αποδυναμωμένος. Η διαδικασία αμφισβήτησης της ηγεμονίας του, που άρχισε μετά τις ευρωεκλογές του '23 («το 41% δεν υπάρχει πλέον...»), έχει ποιοτικά επιταχυνθεί. Αμφισβητείται η κυριαρχία του μέσα στη Δεξιά, με την ενίσχυση των ρευμάτων στα δεξιά της ΝΔ που παραμένουν γελοία και αναξιόπιστα, αλλά και εξαιρετικά επικίνδυνα. Αμφισβητείται η κυριαρχία του μέσα στο ίδιο του το κόμμα, με τις «αντιπολιτεύσεις» στη ΝΔ

να μπαλαντζάρουν μεταξύ της επιστροφής σε έναν κάποιο «κοινωνικό φιλελευθερισμό» ή τις στροφές σε νέες κατευθύνσεις τραμπικιάς έμπνευσης. Αρχίζει να αμφισβητείται η αξιοπιστία του μέσα στην κυρίαρχη τάξη: η αίσθηση ότι «ξεφουσκώνει», ότι στις επόμενες εκλογές δεν θα μπορέσει να παράσχει «αυτοδύναμο» κέντρο κυβερνητικής σταθερότητας, πυροδοτεί τις διεργασίες αναζήτησης εναλλακτικών λύσεων.

Πάνω απ' όλα, ο Μητσοτάκης αναγνωρίζεται πλέον από μεγάλα εργατικά και λαϊκά τμήματα ως μισητός και επικίνδυνος αντίπαλος. Η έκφραση αυτού του αισθήματος, με πολλά και διαφορετικά συνθήματα στις 28 Φλεβάρη σε όλες τις γωνιές της χώρας, είναι μια μεγάλη προειδοποίηση για το ότι έχει σημάνει η αρχή του τέλους του.

Αυτό δεν έχει ακόμα συμβεί. Και δεν θα συμβεί μέσα στη Βουλή. Οι διαδικασίες της πρότασης μομφής και οι απαιτήσεις για προανακριτικές επιτροπές κλπ θα είχαν νόημα μόνο ως δευτερεύουσες και συμπληρωματικές μορφές μιας πολιτικής καμπάνιας της αντιπολίτευσης με στόχο την κυβερνητική ανατροπή. Όμως αυτό δεν μπορεί να το κάνει ούτε το ΠΑΣΟΚ, ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί στην πραγματικότητα και ο Φάμελος και ο Ανδρουλάκης δεσμεύονται μέσα στα ίδια όρια με τον Μητσοτάκη, στα όρια της συμφωνίας του 2018 της ντόπιας κυρίαρχης τάξης με την ΕΕ, την ΕΚΤ και το ΔΝΤ, της συμφωνίας που ψευδή-πύραφα παρουσιάστηκε ως «έξοδος από τα μνημόνια».

Ο Μητσοτάκης θα πέσει μέσα από τη σύγκρουσή του με την κοινωνική αντιπολίτευση από τα κάτω. Το ποτάμι που εκδηλώθηκε στις 28 Φλεβάρη θα έχει συνέχεια. Απαιτώντας την ανατροπή της πολιτικής του Μητσοτάκη σε κρίσιμους κόμβους του οικονομικοκοινωνικού προγράμματός του, γράφει τους όρους της ανατροπής του ίδιου και της κυβέρνησής του. Το κρίσιμο καθήκον της Αριστεράς για όλη την ερχόμενη περίοδο θα είναι να ταυτιστεί αυτή η διεργασία πολιτικής κρίσης και αστάθειας με σαφείς κατακτήσεις του κόσμου μας, με διεκδικήσεις που αφορούν τις μεγάλες εργατικές και λαϊκές ανάγκες.

Μια πρωτοφανής λαοθάλασσα τσάκισε το αφήγημα Μητσοτάκη!

Του Νικόλα Κολυτά

Κάποιοι νόμιζαν ότι ξόφλησαν οριστικά με τη μαζική κινητοποίηση του κόσμου από τα κάτω. Ότι ο κυβερνητικός τους θώκος είναι ατράνταχτος και το στόμα τους ανέλεγκτο. Δυστυχώς για εκείνους, ευτυχώς για εμάς, διαφεύστηκαν πανηγυρικά στις 28/02. Πλέον και επίσημα αυτή η ημερομηνία καταχωρήθηκε στη συλλογική μνήμη όχι ως μια μέρα βουβού πένθους, αλλά μια μέρα ηχηρής διεκδίκησης και αγώνα. Αυτό που συνέβη την τελευταία μέρα του Φλεβάρη δεν έχει προηγούμενο στα εγχώρια χρονικά με πάνω από ένα εκατομμύριο κόσμο να διαδηλώνει σε όλη την Ελλάδα και δεκάδες χιλιάδες σε πόλεις του εξωτερικού. Είναι ξεκάθαρο ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει χάσει κάθε νομιμοποίηση.

Παντού και πάντες

Οι αριθμοί των συγκεντρώσεων και των συγκεντρωμένων ζαλίζουν. Μόνο στην Ελλάδα υπήρξαν πάνω από 260 καλέσματα σε πόλεις και χωριά. Οι μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Βόλο και Ηράκλειο είναι ικανές να προκαλέσουν πανικό στην κυβέρνηση, όμως αυτές που επίσης προκάλεσαν πολιτικό σεισμό ήταν οι συγκεντρώσεις στην περιφέρεια. Από τον Έβρο μέχρι την Κρήτη, σε κάθε πόλη, κωμόπολη ή μικρό χωριό σηκώθηκαν πανό και πλακάτ που απαιτούσαν δικαίωση και τιμωρία των ενόχων. Σωματεία, φοιτητικοί σύλλογοι, μαθητικές κοινότητες, τοπικοί φορείς, όλοι βγήκαν στους δρόμους απ' άκρη σ' άκρη σε ολόκληρη την επικράτεια. Η αγορά νέκρωσε, τα μαγαζιά είχαν λουκέτο και μια ενημέρωση στην πόρτα τους ότι δεν λειτουργούν σε ένδειξη συμπάραστασης στις οικογένειες των θυμάτων των Τεμπών. Μικρά παιδάκια με τους γονείς τους μέχρι ηλικιωμένοι με τα μπαστούνια τους βούλιαξαν κυριολεκτικά τους δρόμους και τις πλατείες της χώρας καθιστώντας το αίτημα για δικαιοσύνη πάνδημο με όλη τη σημασία της λέξης.

Αντίστοιχες εικόνες έρχονταν την ίδια στιγμή και από το εξωτερικό. Σχεδόν σε ολόκληρο τον πλανήτη σημειώθηκαν κινητοποιήσεις. Από το Τόκιο μέχρι τη Νέα Υόρκη και από το Ακουρέρι της Ισλανδίας μέχρι το Μπουένος Άιρες. Πάνω από 120 συγκεντρώσεις σε πόλεις του

Μόνο στην Ελλάδα υπήρξαν πάνω από 260 καλέσματα σε πόλεις και χωριά. Οι μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Βόλο και Ηράκλειο είναι ικανές να προκαλέσουν πανικό στην κυβέρνηση, όμως αυτές που επίσης προκάλεσαν πολιτικό σεισμό ήταν οι συγκεντρώσεις στην περιφέρεια. Από τον Έβρο μέχρι την Κρήτη, σε κάθε πόλη, κωμόπολη ή μικρό χωριό

εξωτερικού πραγματοποιήθηκαν με πρωτοφανή μαζικότητα και παλμό. Σε όλη την Ευρώπη, φοιτητές, εργαζόμενοι και παιδιά Ελλήνων μεταναστών διαδήλωσαν στις κεντρικές πλατείες είτε έξω από τις ελληνικές πρεσβείες «εκθέτοντας» τη χώρα μας στους ξένους όπως φοβόντουσαν ο Άδωνις Γεωργιάδης, η Αφροδίτη Λατινοπούλου και ο Άρης Πορτοσάλτε. Μέσα παγκόσμιας εμβέλειας όπως το CNN, το BBC, το Reuters και ο Guardian είχαν στα πρώτα τους θέματα τις κινητοποιήσεις στην Ελλάδα για το έγκλημα που συντελέστηκε στα Τέμπη δύο χρόνια πριν. Την ίδια στιγμή τα πρωτοκλασάτα ακροδεξιά στελέχη της κυβέρνησης που επί μέρες προκαλούσαν τον κόσμο, εκσφενδόνιζαν ανήθικες επιθέσεις στους συγγενείς και έκαναν πλάτες στις πολιτικές του κέρδους και του αίματος ήταν κρυμμένα σε κάποια

τρύπα χωρίς μιλιά.

Παλμός και ζωντάνια

Όσοι/ες βρεθήκαμε στις συγκεντρώσεις δεν πρόκειται να ξεχάσουμε εύκολα αυτή την ημέρα γιατί αποτέλεσε μια τομή σε μια περίοδο πολιτικής και κινηματικής ύφεσης. Ο κόσμος ξαναβγήκε μαζικά στους δρόμους με μια πρωτοφανή ομοθυμία. Στην Αθήνα η αστυνομία έκανε τη φαιδρή εκτίμηση για 170.000 κόσμο τη στιγμή που η συγκέντρωση εκτεινόταν από τη Συγγρού μέχρι τη Λεωφόρο Αλεξάνδρας και από το Χίλτον μέχρι το Μοναστηράκι. Δεν υπάρχει καμία υπερβολή στην πραγματική εκτίμηση ότι οι συγκεντρώσεις μόνο στην Αθήνα άγγιξαν το ένα εκατομμύριο ανθρώπους στο δρόμο σε όλο το εύρος της ημέρας. Χρειαζόσουν περίπου μία ώρα για να φτάσεις από το άγαλμα του Κολοκοτρώνη μέχρι

τη Μητρόπολη. Τέτοια ήταν η πυκνότητα του κόσμου και αντικατοπτρίζει τη θέλησή του να δηλώσει την παρουσία του στο Σύνταγμα την ώρα που έπρεπε. Όμως ήμασταν τόσοι πολλοί που δεν χωρούσαμε όλοι. Παρά την απαγόρευση των αρχών να πετάξουν drones που θα κατέγραφαν τη λαοθάλασσα, οι χειριστές τους τα σήκωσαν στον αέρα και οι εικόνες που μας έδωσαν είναι συγκλονιστικές. Ακόμη και στις πιο μακροσκοπικές εικόνες δεν μπορεί να καταγραφεί στο σύνολό του το πλήθος.

Εκατοντάδες πανό εργατικών σωματείων, φοιτητικών συλλόγων και πολιτικών οργανώσεων γέμιζαν το χώρο. Παιδάκια με χαρτόνια που ζητούσαν δικαιοσύνη, γονείς με πλακάτ που κατηγορούσαν την κυβέρνηση, πολίτες με φωνή που ζητούσαν την παραίτηση Μητσοτάκη δημιούργησαν ένα δυναμικό κλίμα που διέφερε από το αντίστοιχο των συγκεντρώσεων του Γενάρη. Πλέον ο κόσμος δεν συμπαραστεκόταν απλώς στους συγγενείς, πλέον διεκδικούσε ενεργά απέναντι στην κυβέρνηση του εγκλήματος και της συγκάλυψης. Παρά τις προσπάθειες αποπολιτικοποίησης της συγκέντρωσης για ένα βαθιά πολιτικό έγκλημα, κάτι τέτοιο δεν επιτεύχθηκε. Δεκάδες σημαίες της Παλαιστήνης, πανό φεμινιστικών οργανώσεων, αντιφασιστικά συνθήματα και πλακάτ για το έγκλημα της Πύλου πλαισίωσαν τα βασικά αιτήματα. Δεν είναι τυχαίο ότι στην εκδήλωση εκτός από τους συγγενείς, παρευρέθηκε η Μάγδα Φύσσα και η μητέρα της Κυριακής Γρίβα. Ένα γαϊτανάκι αλληλεγγύης, συλλογικής έκφρασης και αγώνα ξετυλίχθηκε μπροστά από το κοινοβούλιο.

Μαζικότητα και επιμονή

Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι η αγορά νέκρωσε εκείνη την ημέρα και η κοινωνία ξαναζωντάνεψε. Κλειστά έμειναν από μεγάλα νυχτερινά κέντρα της παραλιακής μέχρι μικρά μαγαζάκια μεταναστών στην Αχαρών. Την ίδια στιγμή εθελοντές οδηγοί ταξί μετέφεραν αγόγγυστα τους διαδηλωτές στο κέντρο γιατί στις πλατφόρμες των σταθμών του ηλεκτρικού γινόταν πανικός και ο κόσμος έπρεπε να περιμένει να περάσουν τρεις και τέσσερις συρμοί προκειμένου να επιβιβαστεί. Ακόμη και τα πιο σκληρά αφεντικά ή πολυεθνικές εταιρείες αναγκάστηκαν υπό το βάρος της κοινωνικής πίεσης να προβούν σε συμβολικές κινήσεις «συμπάραστασης», την ίδια στιγμή που τα ποσοστά των εργαζομένων που

είχαν δηλώσει ότι θα απεργήσουν ξεπερνώντας κάθε προηγούμενο. Είναι σαφές πως η προπαγάνδα των Γεωργιάδη-Βορίδη περί επικείμενων επεισοδίων και αποσταθεροποίησης της χώρας δεν κατάφεραν να φοβίσουν τον κόσμο που έσπευσε μαζικά προς τις συγκεντρώσεις χωρίς καμία δεύτερη σκέψη. Αν ένα συμπέρασμα βγαίνει από την καταγραφή αυτής της εικόνας είναι πως πλέον ο φόβος άλλαξε οριστικά στρατόπεδο.

Αυτός είναι και ο λόγος που όταν δεν πιάνει το καρότο αρχίζει το μαστίγιο. Μετά το πέρας των ομιλιών, η αστυνομία επιδόθηκε και πάλι σε αισχρές βιαιότητες προκειμένου να διαλύσει και να αμαυρώσει το μήνυμα της ημέρας. Ρίψεις χημικών και κρότου λάμψης μέσα στον κόσμο και πάνω από εκατό συλλήψεις και προσαγωγές απλών πολιτών στο σωρό. Τραυματισμοί δημοσιογράφων και παρακρατικές πρακτικές των δελτάδων στα στενά θύμισαν άλλες εποχές που το σύστημα έτρεμε τη λαϊκή οργή. Παρά τους τραμπουκισμούς και τις αλητείες των ΜΑΤ του χρυσοχοΐδη, όμως, το πλήθος δεν έκανε πίσω και επέστρεψε στην πλατεία Συντάγματος που θύμιζε πεδίο μάχης. Αποκορύφωμα της αναίτιας και προκλητικής καταστολής ήταν η χρησιμοποίηση της αύρας απέναντι σε ειρηνικούς διαδηλωτές μπροστά στο μνημείο του αγνώστου στρατιώτη που έκανε μέχρι και το Νίκο Ευαγγελάτο να αναρωτιέται σε ζωντανή σύνδεση γιατί συμβαίνει αυτό. Ο κόσμος στις 28/02 έδωσε τις καλύτερες

απαντήσεις απέναντι σε όλους. Κατάφερε και έμεινε στην πλατεία μέχρι τις έντεκα και είκοσι το βράδυ, την ώρα που σημειώθηκε η σύγκρουση των τρένων. Ήταν η κατακλείδα μιας ημέρας που άλλαξε οριστικά την πολιτική συζήτηση στη χώρα.

Ανάγκη συνέχειας

Είναι πολύ κομβικό η 28/02 να μην εξαντλήσει τα όριά της στην εκτόνωση μιας ημέρας αλλά να αποκτήσει συνειδητή συνέχεια οργάνωσης και αγώνα. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη βρίσκεται με την πλάτη στον τοίχο και πληρώνει ετεροχρονισμένα έναν μακρύ λογαριασμό εγκλημάτων, ανικανότητας και ανελέητων νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Η επίπλαστη εικόνα της ευημερούσας Ελλάδας του 41% που ξεπέρασε τις «αριστερές παθογένειες» του παρελθόντος κατέρρευσε σαν έναν πύργο από τραπουλόχαρτα. Ο Μητσοτάκης πλέον είναι εγκλωβισμένος στις δικές του αντιφάσεις.

Το πόρισμα του ΕΔΟΑΣΑΑΜ έπεισε και τον πιο άπιστο σχετικά με τις επιδόσεις του στο ψεύδος ως πολιτικό εργαλείο. Η Επιτροπή κατέστησε σαφές με τον πιο emphaticό τρόπο ότι οι μνημονιακές πολιτικές ήταν εκείνες που αποψίλωσαν από προσωπικό το σιδηρόδρομο, που υποτίμησαν το ζήτημα της ασφάλειας, που οδήγησαν στην υποχρηματοδότηση και στην εγκατάλειψη των υποδομών και που επέφεραν τελικά το αιματηρό έγκλημα. Οι υπέρμαχοι των πολιτικών λιτότητας και η Hellenic

Train φέρουν φαρδιά πλατιά την υπογραφή τους στη σύγκρουση των τρένων. Τα στοιχεία σοκάρουν τόσο στο κομμάτι της απαρχαιωμένης λειτουργίας των σιδηροδρόμων εδώ και δεκαετίες όσο και στην επιβεβαίωση της ύπαρξης παράνομης εύφλεκτης ουσίας στην εμπορική αμαξοστοιχία. Οι «θεωρίες συνωμοσίας» για τις οποίες κραύγαζε ο πρωθυπουργός έγιναν επίσημο πόρισμα δίχως αμφισβήτηση. Αυτός είναι και ο λόγος που η διαχείριση των αποκαλύψεων έγινε βραχνάς για την κυβέρνηση. Τα μπρος πίσω ανάμεσα στο τεθλιμμένο ύφος των υπουργών της από τη μία και τα ουρλιαχτά των ακροδεξιών στελεχών της από την άλλη αντικατοπτρίζει τον πανικό της ΝΔ. Την ίδια στιγμή η κοινοβουλευτική αντιπολίτευση δείχνει αναντίστοιχη των μεγαλειωδών συγκεντρώσεων σε όλο τον κόσμο και αδυνατεί με το συστημισμό της να εκφράσει τον κόσμο. Πρόκειται για ένα πολιτικό θέατρο σκίων που δεν πείθει κανέναν.

Είναι ζωτικής σημασίας ανάγκη οι κοινωνικές διεργασίες από τα κάτω να παράξουν πολιτικό περιεχόμενο. Να εμπλέξουν κόσμο που αναζητά πολιτική έκφραση, να αναζωογονήσουν το πολιτικό σκηνικό σε αριστερή ριζοσπαστική κατεύθυνση. Στην Ελλάδα υπάρχει πολύ σημαντική εμπειρία τέτοιας διαδικασίας. Το σύνθημα «δεν έχω οξυγόνο» που ακούστηκε μέσα στα βαγόνια της φρίκης έχει μεταφερθεί σε κάθε σπίτι σε κάθε γωνιά της χώρας. Η κοινωνία αναζητά απεγνωσμένα μια ανάσα ελευθερίας και ελπίδας μέσα σε ένα ασφυκτικό πλαίσιο νεοφιλελεύθερων πολιτικών και σκληρής καταστολής. Είναι χρέος της ριζοσπαστικής Αριστεράς να ακούσει, να μιλήσει και συνδεθεί με τους ανθρώπους που βγήκαν στους δρόμους μαζικά στις 28/02. Είναι χρέος δικό μας να ξαναπιάσουμε το νήμα του αγώνα, της αλήθειας και της δικαίωσης.

Η ριζοσπαστική Αριστερά μετά τη

Του Αντώνη Νταβανέλου

Το μέγεθος και ο ριζοσπαστισμός των μεγάλων εργατικών-λαϊκών κινητοποιήσεων της 28 Φλεβάρη ανοίγουν πιθανότητα μια «νέα κατάσταση» και, ως γνωστόν, τότε προκύπτουν «νέα καθήκοντα».

Στις 28 Φλεβάρη η κινητοποίηση του κόσμου από τα κάτω δείχνει την αναγκαιότητα, αλλά και τη δυνατότητα, να γυρίσουμε σελίδα στο λογαριασμό που άνοιξε το 2011, να διεκδικήσουμε και να πάρουμε πίσω όσα έχασε ο κόσμος μας μέσα από την επιβολή της «μνημονιακής» βαρβαρότητας –δηλαδή των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων– μετά το ξέσπασμα της διεθνούς κρίσης του συστήματος.

Το πρώτο καθήκον είναι να διεκδικηθεί το κέρδιμα αυτής της νέας μαζικής ριζοσπαστικοποίησης από την Αριστερά, από την πολιτική και τις παραδόσεις του εργατικού αντικαπιταλισμού. Μοιάζει αυτονόητο, αλλά δεν είναι. Γιατί, για παράδειγμα, ένα ρεύμα εκλογικιστικού «ριζοσπαστικού» λαϊκισμού (όπως το εκφράζει το «Ούτε αριστερά – Ούτε δεξιά – Μπροστά», της Πλεύσης Ελευθερίας) μοιάζει να κερδίζει, τουλάχιστον στις δημοσκοπήσεις, ένα υπολογίσιμο μέρος της οργής που προκάλεσε το έγκλημα στα Τέμπη. Το ζήτημα είναι διεθνές. Στη Γερμανία η Σάρα Βάγκενκνεχτ προκάλεσε μια σημαντική διάσπαση στην Αριστερά, στρέφοντας προς τις λατινοαμερικάνικες τακτικές του εκλογι-

κού «λαϊκισμού», χωρίς να διστάζει να παραβεί τις διαχωριστικές γραμμές με τη ρατσιστική ακροδεξιά και να διεκδικεί ψήφους με μια πολιτική στρατηγική «εθνικής προτεραιότητας». Η ήττα της Σάρας Βάγκενκνεχτ στις πρόσφατες γερμανικές εκλογές είχε ως προϋπόθεση μια «αριστερή στροφή» του Die Linke και την ανάδειξη μιας νέας γενιάς ριζοσπαστών ακτιβιστών στην ηγεσία του. Εδώ το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε δεν είναι, τουλάχιστον για την ώρα, η ανάδυση και η επιρροή ενός ρεύματος ανάλογου με τη γερμανική BSW, αλλά μάλλον η πολιτική διάχυση και η σύγχυση, που κάνουν πολλούς «μνηστήρες» (συμπεριλαμβανομένων των Ανδρουλάκη και Σ. Φάμελλου...) να θέλουν να «ψαρέψουν» μέσα στο πλατύ ρεύμα που εκφράστηκε.

Πρόγραμμα

Για να δώσει αποτελεσματικά συνέχεια στη δράση του, ο κόσμος των διαδηλώσεων της 28 Φλεβάρη θα χρειαστεί, σταδιακά, να συγκεντρωθεί γύρω από ένα σαφές και συγκεκριμένο πρόγραμμα εργατικών-λαϊκών διεκδικήσεων. Η πάλη για την ανατροπή των ιδιωτικοποιήσεων (που δεν αφορά μόνο τα τρένα, αλλά και τα νοσοκομεία, τα σχολεία, το ρεύμα, το φυσικό αέριο, το νερό κλπ) είναι ένα προφανές και πρώτο «κέντρο» αυτού του αναγκαίου προγράμματος. Όμως όχι το μόνο. Οι λέξεις μισθός, σύνταξη, εργασιακές σχέσεις, σύμβαση, κοινωνικές δαπάνες, φόροι, δημόσιος έλεγχος στις τιμές, κατοικία κ.ο.κ.

αποτελούν τις «συντεταγμένες» μιας αναγκαίας συγκεκριμενοποίησης της εργατικής-λαϊκής πείρας της τελευταίας δεκαετίας που μπορεί να αποκρυσταλλώσει ένα συγκεκριμένο και κρουστικό «μεταβατικό πρόγραμμα», αναγκαίο και ικανό για να αλλάξει η κατάσταση που αντιμετωπίζει ο κόσμος μας. Στην απαρχή της τρέχουσας περιόδου, την επομένη των Τεμπών, το ΚΚΕ εκδήλωσε μια αδικαιολόγητη απέχθεια απέναντι στην πάλη για την ανατροπή των ιδιωτικοποιήσεων, και μάλιστα με «φλας αριστερά», ισχυριζόμενο ότι είτε υπό δημόσιο είτε υπό ιδιωτικό έλεγχο οι μεγάλες επιχειρήσεις και οργανισμοί παραμένουν... καπιταλιστικοί. Ήταν και είναι μια παθητική αντιμετώπιση ενός κομβικού σημείου του προγράμματος των «από πάνω». Είναι γεγονός ότι κάτω από την πίεση της συγκυρίας, η τάση αυτή δείχνει να «μαζεύεται» από την ηγεσία του ΚΚΕ και αυτό είναι θετικό νέο.

Δράση στο κίνημα

Όμως για την Αριστερά το πρόγραμμα ποτέ δεν ταυτιζόταν με κάποιες «λαμπρές» ιδέες ριγμένες στο χαρτί. Το πρόγραμμα συμπυκνώνει δυνατότητες δράσης, πιθανότητες νίκης, συγκεκριμένες σχέσεις με τα όργανα πάλης των μαζών. Σήμερα η κατάσταση που όλοι αντιμετωπίζουμε στα συνδικάτα, στις οργανωμένες μορφές του νεολαιίστικου κινήματος, στις συλλογικότητες στις συνοικίες κ.ο.κ. είναι πιο δύσκολη απ' ό,τι σε προηγούμενες μεγάλους ξεσηκωμούς και, εν πάση περιπτώσει, κατώτερη των απαι-

τήσεων της συγκυρίας. Η ενότητα στη δράση από τα κάτω με στόχο να κλιμακωθούν οι δυνατότητες αντίστασης του κόσμου μας, μια συγκροτημένη και γενικευμένη ενωτική-μαχητική τακτική μέσα στο κίνημα και τα όργανά του, είναι κατά τη γνώμη μας ένα σπουδαίο «προγραμματικό» στοιχείο. Στον αντίποδα βρίσκεται η πολιτική παθητικότητα, έστω κι αν κρύβεται πίσω από κατεβατά «επαναστατικού» βερμπαλισμού.

Συζήτηση

Μια τέτοια ενωτική και συνάμα ριζοσπαστική/μαχητική τακτική γίνεται αναγκαία για να αντιμετωπιστούν πτυχές των διεθνών εξελίξεων. Ο κόσμος μας βομβαρδίζεται από εικόνες θρασύτατων προκλήσεων, όπως του Τραμπ και άλλων «ηγετών». Για να στηριχτεί και να συνεχίζει να παλεύει έχει ανάγκη να στηριχτεί σε δύναμη αριστερής συλλογικότητας που επιζητά να αναμετρηθεί στην πράξη με τα καθήκοντα που γίνονται καθημερινά μεγαλύτερα και σκληρότερα. Δεν πρόκειται για έκκληση σε ενότητα δράσης γύρω από τον σήμερα υπαρκτό μέσο όρο πολιτικής, που μπορεί να βρίσκεται κοντά στα όρια του διαιλουτισμού. Αντίθετα, η ενότητα στη δράση δημιουργεί τις καλύτερες συνθήκες πολιτικής συζήτησης και ξεκαθαρισμάτων που σήμερα παραμένουν αναγκαία. Γιατί, για παράδειγμα, όσες-οι κατά την προηγούμενη περίοδο «διάλεξαν» τον Πούτιν (ή τον Σι...) ως αντίβαρο στην ιμπε-

Ετήσια γιορτή ενίσχυσης

Μηνιαία εφημερίδα για το ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

512 Φύλλα | 2001-2025

ΓΛΕΝΤΙ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

24 Χρόνια Στην Πρώτη Γραμμή Των Αγώνων

ΖΩΝΤΑΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ / ΦΑΓΗΤΟ / ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΣ ΑΓΟΡΑ / ΒΙΒΛΙΟΠΟΛΕΙΟ

ΣΑΒΒΑΤΟ 15 ΜΑΡΤΗ

8 ΜΜ / 1440 ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΑΘΗΝΑΣ / ΟΔ. ΜΕΤΟΧΙΤΗ, ΣΕΠΟΛΙΑ / ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ 5€ ΜΕ ΜΠΥΡΑ / ΚΡΑΣΙ

Το ΣΑΒΒΑΤΟ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ οι συντάκτες και οι φίλοι της εφημερίδας «Εργατική Αριστερά» σας καλούμε να διασκεδάσουμε μαζί και να ενισχύσουμε το πολιτικό έντυπο που από την πρώτη στιγμή της κυκλοφορίας του στήριξε και στηρίζει τους αγώνες των από τα κάτω και την ενότητα των δυνάμεων της Αριστεράς.

Ζούμε σε μια εποχή άγριας επίθεσης από την πλευρά των αρχουσών τάξεων, πολλαπλών κρίσεων και ωμού ξεδιπλώματος ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών, σε μια περίοδο βαθιάς σήψης του πολιτικού συστήματος και διεθνούς ανόδου της ακροδεξιάς. Αλλά ζούμε και σε μια εποχή όπου συνεχίζουν να ξεσπούν μαζικοί κοινωνικοί αγώνες (Ελλάδα για τα Τέμπη, αλλά και Σερβία και Ν. Κορέα και αλλού) και όπου η αντίσταση του παλαιστινιακού λαού διδάσκει με το πείσμα της και αποτελεί πηγή έμπνευσης και διαμόρφωσης χαρακτήρα. Σε αυτή την εποχή, η ύπαρξη πολιτικών

28η Φλεβάρη

ριαλιστική επιθετικότητα, σήμερα κινδυνεύουν να διαπιστώσουν ότι «αγόρασαν» μαζί με τον Πούτιν και τον Τραμπ, ή αύριο μαζί με τον Σίτις ευρωηγεσίες...

Πολιτική

Αργά ή γρήγορα, η κινηματική αναμέτρηση που εκδηλώθηκε στις 28 Φλεβάρη θα φτάσει σε αναμέτρηση στο κεντρικό πολιτικό πεδίο που συμπεριλαμβάνει το εκλογικό πεδίο. Στην επαύριο των μεγάλων συλλαλητηρίων η εφημερίδα «Τα Νέα», η προπαγανδιστική ναυαρχία του Βαγγ. Μαρινάκη, άνοιξε ξανά τη συζήτηση για έναν «μεγάλο συνασπισμό» (της ΝΔ, με ή χωρίς Μητσοτάκη, του ΠΑΣΟΚ ή και άλλων «πρόθυμων»), προβλέποντας αδιέξοδο κυβερνητικής πλειοψηφίας στις επόμενες εκλογές, όποτε κι αν αυτές γίνουν. Υπό κανονικές συνθήκες στα ανάλογα σχέδια θα έπρεπε να μπορούμε να αντιτάξουμε το σχέδιο «μεγάλη Αριστερά», από το ΚΚΕ ως την ΑΝΤΑΡΣΥΑ που (ανεξάρτητα από συγκεκριμένες οργανωτικές μορφές) θα μπορούσε να στηρίζει μια πολιτική αντιμετώπιση της εργατικής διεκδικητικότητας. Σε αντίθεση με άλλες σύγχρονες «εμπειρίες» (πχ στη Λατινική Αμερική ή στη Γαλλία) αυτό εδώ και τώρα δεν είναι εφικτό. Το ΚΚΕ απέχει και παραμένει εχθρικό απέναντι σε κάθε «κίνηση» που δημιουργεί συνθήκες ενωτικής δράσης, παρότι δεν έχει μέχρι σήμερα κατορθώσει να εκφράσει γύρω από τον εαυτό του το ευρύτερο ρεύμα του εργατικού/λαϊκού ριζοσπαστισμού. Οι δυνάμεις

της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ισχυρίζονται ότι θα λύσουν αυτά τα καθήκοντα «χτίζοντας κόμμα» χωρίς να απαντάνε στο ερώτημα του πολιτικού χρόνου: σε εβδομάδες, μήνες, χρόνια, δεκαετίες; Το ΜΕΡΑ25 παραμένει σε μια κατάσταση ιδεολογικοπολιτικής «χαλαρότητας» που επιτρέπει στην Πλεύση Ελευθερίας να το ξεπερνά παρότι είναι ένα αποκλειστικά προσωποπαγές «κόμμα».

Σε αυτήν τη συγκεκριμένη κατάσταση, το καθήκον για να ανοίξει ένας δρόμος ανάμεσα στις συμμετρικές συμπληγάδες του σεχταρισμού και του πολιτικού καιροσκοπισμού, ανατίθεται σε όσους το αναγνωρίζουν.

Πρόσφατα κινούνται σε αυτήν την κατεύθυνση οργανώσεις όπως η Αναμέτρηση, η Μετάβαση, το Ξεκίνημα, το Δίκτυο για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα, η ΑΠΟ, η ΚΕΜΑ, η ΔΕΑ και ένας αριθμός ανένταχτων αγωνιστών-στριών.

Προφανώς η αναγνώριση του καθήκοντος δεν αρκεί, αλλά δεν είναι δευτερεύουσας σημασίας. Αυτός ο χώρος πρέπει να λειτουργήσει ως «κινήτρας», ως πόλος ενωτικής και συνάμα ξεκάθαρης αριστερής-ριζοσπαστικής πολιτικής. Όχι για να κλειστεί στον εαυτό του. Αλλά για να μπορέσει να επιβάλει τα αναγκαία ευρύτερα «ανοίγματα» στο κινηματικό και πολιτικό πεδίο, υπό σαφείς πολιτικούς όρους.

Αυτή η προσπάθεια γίνεται πιο επείγουσα και πιο επιβεβλημένη στις συνθήκες μετά τις 28 Φλεβάρη.

εντύπων που δίνουν επιχειρήματα και απαντήσεις και παρέχουν ιστορικά και ιδεολογικά εφόδια στον κόσμο της Αριστεράς αποτελούν οξυγόνο απέναντι σε ασφυκτικές συνθήκες και όπλο στα χέρια όσων αγωνίζονται.

Επιμένουμε να αμφισβητούμε τη νεοφιλελεύθερη επίθεση και να αντιστεκόμαστε στα σχέδια της πολεμικής μηχανής που αποτελεί η Κυβέρνηση Νέας Δημοκρατίας και επιμένουμε να στηρίζουμε τις ελπίδες για την ανατροπή της στην κίνηση της εργατικής τάξης και τους κοινωνικούς αγώνες. Επιμένουμε να παλεύουμε για την ενότητα των δυνάμεων της ριζοσπαστικής Αριστεράς, κόντρα σε λογικές αυτοαναφορικότητας και αποκλεισμών, για την οικοδόμηση ενός μαζικού πολιτικού μετώπου που είναι απόλυτα αναγκαίο. Επιμένουμε να στηρίζουμε τους αγώ-

ους ενάντια στην έμφυλη καταπίεση, το ρατσισμό και τον εθνικισμό, αναγνωρίζοντας τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους και συνδέοντάς τα με την αντικαπιταλιστική προοπτική. Και επιμένουμε να συζητάμε για όλα αυτά (και) μέσα από το πολιτικό έντυπό μας, στο οποίο «συμπυκνώνουμε» σε μηνιαία βάση τα πιο σημαντικά γεγονότα και ερωτήματα που αναδεικνύονται κάθε φορά.

Ελάτε να γιορτάσουμε μαζί και φέτος, να συζητήσουμε, να χορέψουμε, να κερδίσουμε όμορφα δώρα από τη λαχειοφόρο μας, να ενισχύσουμε την Εργατική Αριστερά!

**Σάββατο 15/3, από τις 8 μ.μ.
144ο Δημοτικό Σχολείο Αθήνας
(Οδός Μετοχίτη, Σεπόλια)
Πρόσκληση 5 € με μπύρα/κρασί**

με κόκκινο μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΚΗ ΔΟΜΗΣΗ

Παρά την αποκλιμάκωση της σεισμικής δραστηριότητας στις Κυκλάδες, η γη εξακολουθεί να τρέμει στη Σαντορίνη, την Αμοργό, την Ίο και την Ανάφη. Πράγμα αναμενόμενο για μια από τις πιο σεισμογενείς περιοχές του πλανήτη. Εξίσου αναμενόμενο όμως είναι ότι με ένα διαλυμένο κρατικό μηχανισμό, χωρίς υποδομές και πολιτική πρόληψης-εκπαίδευσης του πληθυσμού απέναντι στην «οργή» της φύσης, η κυβέρνηση δεν μπορεί να προστατέψει αποτελεσματικά τους κατοίκους των νησιών. Μπορεί όμως να ανησυχεί για την «βαριά βιομηχανία της χώρας» και έναν από τους πιο εμβληματικούς τουριστικούς προορισμούς, όπως είναι η Σαντορίνη. Την ώρα που οι σεισμόπληκτοι στην Κρήτη και τη Λάρισα, ζουν ακόμα σε κοντέινερ. Η Σαντορίνη έχει μετατραπεί με τα χρόνια σε πεδίο ακραίας εμπορευματοποίησης και απληστίας, όπου η πολεοδομία και η αρχιτεκτονική υπηρετούν τα κέρδη των ξενοδόχων και της κρουαζιέρας. Η κερδοσκοπική δόμηση, με νέα υπόσκαφα σπίτια (για το μόνους των επιπλέον τετραγωνικών που δίνει η νομοθεσία) και εκτρωματικές πιόνιες θεμελιωμένες σε σαθρά εδάφη, που «ξεκοιλιάζουν» τις πλαγιές, πολλαπλασιάζουν την απειλή σε περίπτωση ενός μεγάλου σεισμού. Επιπλέον, όσοι/ες ήθελαν να φύγουν από το νησί, είχαν να αντιμετωπίσουν την αισχροκέρδεια των αεροπορικών και ακτοπλοϊκών εταιριών, που εκτίναξαν τις τιμές των εισιτηρίων. Ούτε για το αυτονόητο της φθηνής μετακίνησης, δεν υπήρξε κυβερνητική μέριμνα...

ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΗ Κ.Ο.

Πληθαίνουν οι παρασκηνιακές διεργασίες, ώστε να συγκροτηθεί νέα ΚΟ με τον ΣΥΡΙΖΑ, τη Νέα Αριστερά και κάποιους ανεξάρτητους βουλευτές. Η ενιαία κοινοβουλευτική ομάδα των πρώην συντρόφων, σύμφωνα με τις πρώτες σκέψεις που έχουν πέσει στο τραπέζι, θα μπορούσε να ονομάζεται ΣΥΡΙΖΑ και μιας προσθήκη, που θα υποδηλώνει το διακριτό ρόλο των δυο κομμάτων και την αυτονομία τους. Από τα δημοσιεύματα στον Τύπο, η πρόταση για μια συνεργατική κοινοβουλευτική ομάδα που θα άλλαζε και πάλι το κοινοβουλευτικό χάρτη, επαναφέροντας στη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης τον «ΣΥΡΙΖΑ+» ξεκίνησε από βουλευτές της Νέας Αριστεράς, βλέποντας και τις χαμηλές δημοσκοπικές πτήσεις του

χώρου. Το σενάριο αυτό δεν είναι σίγουρο ότι θα «περπατήσει», καθώς υπάρχουν πολλά και άλυτα ζητήματα, κυρίως πολιτικά αλλά και κακών σχέσεων ορισμένων στελεχών από παλιά. Επίσης, δεν μπορούν να υποτιμηθούν οι αντιδράσεις, όσων από τα δύο κόμματα, δεν βλέπουν με καλό μάτι μια τέτοια συμμαχία. Και όλα αυτά με τις περίφημες διεργασίες ανασύνθεσης της κεντροαριστεράς να μην προχωρούν και τον Τσίπρα να εμφανίζεται ξανά ως «σωτήρας», με «ξινισμένες» πολιτικές πλατφόρμες. Πέρα από τον Μητσοτάκη και η «προοδευτική» αντιπολίτευση δείχνει να μην έχει καταλάβει ότι η κοινωνία δεν πείθεται πια από μια απλή διαχείριση του υπάρχοντος, χωρίς καμία προοπτική.

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΣΧΕΣΗ

Οι προοπτικές περαιτέρω εμβάθυνσης του στρατηγικού χαρακτήρα των ελληνοαμερικανικών σχέσεων βρέθηκαν στο επίκεντρο της συνάντησης που είχε ο υπουργός Εξωτερικών Γ. Γεραπετρίτης με τον Αμερικανό ομόλογο του Μ. Ρούμπιο, λίγη ώρα μετά την επεισοδιακή συνάντηση Τραμπ-Βάνς και Ζελένσκι στο Οβάλ Γραφείο. Οι τοποθετήσεις της κυβέρνησης (και κυρίως η θέση Μητσοτάκη σε τηλεδιάσκεψη που οργάνωσε ο Ζελένσκι –«τίποτα για την Ουκρανία, χωρίς την Ουκρανία») δείχνουν ότι το Μαξιμου βρίσκεται κοντά στο μπλοκ Γερμανίας-Γαλλίας. Την ομάδα χωρών δηλαδή που στοχεύουν στην στρατιωτική αυτονομία της ΕΕ και διαφωνούν με τους χειρισμούς Τραμπ στην Ουκρανία και το απευθείας παζάρι με τον Πούτιν. Την ίδια ώρα όμως η κυβέρνηση διατηρεί και τις ισορροπίες με τις ΗΠΑ. Η εξωτερική πολιτική Μητσοτάκη έχει ταυτιστεί με τα συμφέροντα του δυτικού ιμπεριαλισμού και η Ελλάδα αποτελεί βασικό πυλώνα της ΝΑ πτέρυγας του ΝΑΤΟ (Αλεξανδρούπολη και λοιπές βάσεις ΗΠΑ, ανταλλάγματα αμερικανικής στήριξης στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό). Επίσης ένα στοιχείο που δείχνει διατεθειμένη να εκμεταλλευτεί η ελληνική κυβέρνηση για να την περαιτέρω συνεργασία με τη νέα αμερικανική διοίκηση και την αναβάθμιση του ελληνικού καπιταλισμού, είναι η νέα θέση που κατέχει στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ. Εκεί, που όλο το προηγούμενο διάστημα έχει δώσει «διαπιστευτήρια» αρνούμενη να στηρίξει ψηφίσματα για την Παλαιστίνη.

Η δίψα για κέρδη, θα φέρει «νέα

Του Σπύρου Αντωνίου

Το έγκλημα στα Τέμπη, αποδεικνύει πως η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων και της εξυπηρέτησης του επιχειρηματικού κέρδους, κοστίζει ανθρώπινες ζωές.

Το παράδειγμα των σιδηροδρόμων στην Ελλάδα όπως διαμορφώθηκε μέσα από τη λογική της αγοράς, τις προκλητικές συμβάσεις με τους ιδιώτες, τις εκπτώσεις στα ζητήματα ασφαλείας και τις περικοπές προσωπικού, δυστυχώς έχει επεκταθεί σε κάθε δημόσιο αγαθό. Ακόμα και σε περιοχές φυσικού κάλους, που αντί για απαγόρευση κάθε εμπορευματικής χρήσης, γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης από επενδυτές, όπως πχ στο Σαρακηνικό της Μήλου. Αυτή η ακόρεστη δίψα για κέρδη όμως, είναι βέβαιο ότι θα φέρει «νέα Τέμπη». Ειδικά στον κρίσιμο τομέα των μεταφορών.

Σιδηρόδρομος

Η κυβέρνηση, πολλά καθεστωτικά ΜΜΕ και γνωστοί δημοσιολόγοι-ντε-απολογητές του συστήματος, διαβάζουν όπως τους βολεύει το πόρισμα του ΕΟΔΑΣΑΑΜ για το έγκλημα στα Τέμπη, που δημοσιοποιήθηκε μια μέρα πριν τις ιστορικές απεργιακές συγκεντρώσεις της 28ης Φλεβάρη.

«Το πόρισμα αποκάλυψε μια κατάσταση πολύ μακριά από αυτό που θέλουμε. Οι υποδομές μας οφείλουν να γίνουν σύγχρονες και ασφαλείς. Γιατί όσα έγιναν τα τελευταία χρόνια δεν είναι αρκετά. Και το ξέρουμε (...) Το νέο σύμβολο αυτής της μάχης πρέπει να γίνουν οι Ελληνικοί Σιδηρόδρομοι. Με σωστές υποδομές, νέους συρμούς, ασπληρούς κανόνες ασφαλείας που θα τηρούνται ευλαβικά. Θα χρειαστεί κάποιος χρόνος μέχρι το κυβερνητικό σχέδιο που ήδη ξεκίνησε να ολοκληρωθεί», μας ενημέρωσε ο Μητσοτάκης σε σχόλιο του για το πόρισμα, στο fb. Προφανώς για να μετριάσει τις σοβαρές πολιτικές και ποινικές ευθύνες της δικής του κυβέρνησης και υποσχόμενος καλύτερο σιδηρόδρομο στο μέλλον. Όταν έχουν περάσει δύο χρόνια από τότε που δύο τρένα βρέθηκαν να κινούνται στην ίδια γραμμή και τίποτα δεν έχει αλλάξει.

Η ουσία όμως του πορίσματος βρίσκεται στην επιβεβαίωση της διαχρονικότητας του εγκλήματος και συγκεκριμένα σε δυο σημεία: Στην έλλειψη πόρων συντήρησης και λειτουργίας και στην απαξίωση των σιδηροδρόμων με στόχο την ιδιωτικοποίησή τους. Η έλλειψη προσωπικού, η μη κατάλληλη εκπαίδευση, η κακή συντήρηση δικτύου, τα προβλήματα στις υποδομές και η μη υλοποίηση της Σύμβασης 717 ήταν οι βασικές αιτίες που οδήγησαν στο

έγκλημα. Το μόνο που αρκούσε για να σωθούν 57 άνθρωποι, θα ήταν να λειτουργούσε ένα σύστημα ασφαλείας.

Αρκεί να διαβάσει κανείς την περιγραφή στο πόρισμα που δείχνει τι σημαίνει ένας ΟΣΕ τραγικά υποστελεχωμένος (με 117 σταθμάρχες αντί για τους 409 του οργανογράμματός του το 2023), με μεθόδους επικοινωνίας άλλων δεκαετιών, χωρίς όχι απλώς τηλεδιοίκηση, που θα εξασφάλιζε ότι τα τρένα δεν θα κινούνταν με βάση το «πάμε και όπου βγει», αλλά ούτε καν επαρκή σήμανση. Με όλα αυτά η απορία δεν είναι γιατί έγιναν τα Τέμπη, αλλά πώς -καθαρά από τύχη- δεν συνέβησαν νωρίτερα. Όπως φαίνεται από τις επανειλημμένες περιπτώσεις παρολίγων ατυχημάτων που σημειώθηκαν μετά τα Τέμπη, όλο αυτό είναι ένα έγκλημα που συνεχίζεται.

Σε μια χώρα που έχει το χαμηλότερο αριθμό εργαζομένων στη διαχείριση της υποδομής ανά χιλιόμετρο σιδηροδρόμων στην Ευρώπη και τη χαμηλότερη δαπάνη στη συντήρηση και τις υποδομές στην Ευρώπη, οι εργαζόμενοι στο σιδηρόδρομο είχαν προειδοποιήσει για τα προβλήματα ασφαλείας και την πιθανότητα ενός ατυχήματος. Αλλά η πολυδιάσπαση του σιδηροδρομικού έργου και οι ληστρικές συμβάσεις, προς όφελος των εργολάβων, που επιταχύνθηκαν στα χρόνια των μνημονίων, ήταν η βασική πολιτική επιλογή. Και όχι η ασφάλεια επιβατών και εργαζομένων, που θεωρήθηκαν «περιττά κόστη».

Μετά από όλα αυτά, κάποιος θα περίμενε μια κάποια αλλαγή κατεύθυνσης. Αντίθετα η νεοφιλελεύθερη εμμονή της κυβέρνησης, έχει μεταφέρει τα ζητήματα ασφαλείας και αλλού.

Μετρό

Τα ευτάπελα στο ολοκάνουριο μετρό της Θεσσαλονίκης, δεν έχουν τέλος. Κάθε εβδομάδα συρμόι σταματάνε, με αποκρύφωμα το πρόσφατο περιστα-

τικό όπου επιβάτες περπατούσαν μέσα στις σήραγγες. Σταθμοί και εκδοτήρια υπολειπόμενα ή κλείνουν ξαφνικά χωρίς την παραμικρή εξήγηση.

Για να προλάβουν το «μπάζωμα» των ευθυνών και τη θεωρία του «ανθρώπινου λάθους» και στο Μετρό της Αθήνας, δύο εργαζόμενοι έστειλαν εξώδικο προς τη ΣΤΑΣΥ, το υπουργείο Υποδομών-Μεταφορών, το υπερταμείο και τον ΟΑΣΑ με αφορμή τα αλλεπάλληλα περιστατικά σοβαρών βλαβών σε συρμούς του ΗΣΑΠ. Τα συνεχή συμβάντα με φωτιές, αποσύρσεις συρμών (ηλικίας έως 42 ετών) και ιδιαίτερα το περιστατικό που συνέβη ανήμερα Πρωτοχρονιάς, όταν άνοιξαν ξαφνικά οι πόρτες σε ένα τρένο εν κινήσει, δεν αφορά μόνο την ταλαιπωρία του επιβατικού κοινού. Στη γραμμή που χρησιμοποιούν καθημερινά εκατομμύρια κόσμου στην Αθήνα, δεν νιώθει κανείς/μία ασφαλής.

Υπενθυμίζεται ότι η σημερινή κυβέρνηση αποφάσισε λίγο πριν από τα Τέμπη, το 2022, να δώσει 70 εκατομμύρια ευρώ όχι για να αγοράσει νέα τρένα, αλλά για να ανακατασκευάσει αυτά που πρωτοκυκλοφόρησαν τη δεκαετία του '80. Το χειρότερο είναι ότι ο εργολάβος αδυνατεί να ανταποκριθεί και το πρώτο ανακατασκευασμένο τρένο δεν παραδόθηκε πέρυσι, όπως είχε αρχικά συμφωνηθεί. Έτσι, 9 από τα 14 τρένα αυτής της παραλαβής συνεχίζουν να κυκλοφορούν γιατί αλλιώς τα δρομολόγια θα γίνονταν με ακόμη μεγαλύτερες καθυστερήσεις από αυτές που σήμερα παρατηρούνται.

Στο Μετρό, ο διαγωνισμός που προκηρύχθηκε μόλις πέρυσι για την αποκατάσταση των σοβαρών φθορών και ρωγμών στις σιδηροτροχιές των γραμμών 2 και 3 της Αθήνας, αν και είχαν εντοπιστεί από το 2021, κηρύχθηκε άγονος, με συνέπεια νέα καθυστέρηση στα απαραίτητα έργα αποκατάστασης. Εξέλιξη που θέτει ζήτημα ασφαλών κυκλοφορίας των συρμών. Το θέμα αφορά ευθέως την καθημερινότητα

εκατομμυρίων επιβατών αφού, λόγω των φθορών στις σιδηροτροχιές, επιβάλλεται βραδυπορία σε μεγάλα τμήματα του δικτύου. Άρα ακόμα πιο αραιά δρομολόγια και μεγαλύτερος συνωστισμός στις αποβάθρες.

Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες, οι εργολάβοι αρνήθηκαν να υποβάλουν προσφορές, παρά την προβλεπόμενη αμοιβή των 6 εκατομμυρίων ευρώ, διότι στην προκήρυξη έμπαινε όρος που δεν τους επέτρεπε να εργάζονται παρά μόνο στη διάρκεια της νύχτας. Έτσι στο νέο διαγωνισμό, θα προβλέπεται η δυνατότητα εργασιών και τη μέρα. Δηλαδή, σε ένα δίκτυο που ήδη λειτουργεί οριακά και με καθυστερήσεις, θα προστεθούν τώρα και διακοπές κυκλοφορίας κατά τμήματα, χάριν των εργασιών αντικατάστασης και της εξυπηρέτησης των εργολάβων.

Αεροπλάνα

Τον κώδωνα του κινδύνου κρούουν -συνεχώς τον τελευταίο καιρό- οι Ελεγκτές Εναέριας Κυκλοφορίας, στον απόηχο και της πολύνεκρης αεροπορικής τραγωδίας στην Ουάσιγκτον. Συγκεκριμένα, με ανακοίνωσή της η Ένωση Ελεγκτών Εναέριας Κυκλοφορίας (ΕΕΕΚΕ) επισημαίνει τις δυσλειτουργίες στο σύστημα ελέγχου εναέριας κυκλοφορίας, τόσο λόγω της υποστελέχωσης της εν λόγω υπηρεσίας όσο και λόγω του απαρχαιωμένου εξοπλισμού επιτήρησης και επικοινωνίας. Μάλιστα, όπως χαρακτηριστικά καταγγέλλεται στην ανακοίνωση της Ένωσης, «στην Τερματική Περιοχή της Αθήνας, εξαιτίας του παρωχημένου εξοπλισμού, υφίσταται σύστημα προειδοποίησης εμπλοκών μη επιχειρησιακό και ο Ελεγκτής που εργάζεται δεν λαμβάνει καμία ειδοποίηση από το σύστημα ότι αεροσκάφη βρίσκονται σε πορεία σύγκρουσης, επομένως η αποφυγή συμβάντων εξαρτάται αποκλειστικά από την επιχειρησιακή δεινότητα και ετοιμότητα του Ελεγκτή». Οι επιδοτήσεις στο ιδιωτικό

Τέμνη»

μονοπώλιο της Aegean βέβαια «πήγαν καλά», με το Δημόσιο (άρα τους φορολογούμενους) να χάνει σχεδόν 35 από τα 120 εκατ. του ποσού που χορήγησε στον αερομεταφορέα για να καλυφθούν οι ζημιές της πανδημίας.

Ανάλογα θέματα ασφαλείας υπάρχουν και στην ακτοπλοΐα (των επιδοτούμενων γραμμών και των πανάκριβων εισιτηρίων). Τα περιστατικά που έλαβαν χώρα τον προηγούμενο χρόνο, αλλά και οι διαρκείς διαμαρτυρίες των σωματείων των ναυτεργατών (παραβιάσεις του ορίου χρόνου εργασίας και ανάπαυσης των ναυτικών), δεν αποκλείουν «νέα Τέμνη» στο Αιγαίο.

Δημόσιο

Το νεοφιλελεύθερο μίσος για το κράτος, έφερε χάος, απώλειες ζώων και εκατομμυρίων ευρώ δημόσιου χρήματος. Το οικονομικό μοντέλο «περικοπές και ιδιωτικοποίηση» αποδείχτηκε καταστροφικό. Για αυτό και έχει μεγάλη σημασία, μαζί με τα αιτήματα του κόσμου που διαδηλώνει πανελλαδικά ενάντια στη συγκάλυψη, για δικαίωση και δικαιοσύνη, να γίνει κυρίαρχο το αίτημα να περάσουν οι σιδηρόδρομοι στο δημόσιο τώρα.

Να εθνικοποιηθούν χωρίς αποζημίωση στην Hellenic Train, με στόχο ασφαλείς, σύγχρονες και οικονομικά προσιτές μεταφορές. Με μαζικές προσλήψεις, καλύτερους μισθούς και όρους εργασίας. Γιατί σήμερα η μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία αντιλαμβάνεται σιγά-σιγά ότι η ιδιωτικοποίηση και το κέρδος δολοφονούν. Ασφαλείς και σύγχρονοι σιδηρόδρομοι σημαίνει δημόσια και ενιαία επιχείρηση που θα κινείται με γνώμονα τις κοινωνικές ανάγκες. Και όχι με σκοπό το κέρδος που αντιμετωπίζει την ασφάλεια ως περιττό κόστος.

Ξεκινώντας από τους σιδηρόδρομους, μπορούμε και πρέπει να επιβάλουμε δημόσιες και ασφαλείς υποδομές παντού (μεταφορές, ενέργεια, νερό, παιδεία υγεία), επαρκώς στελεχωμένες, αντιστρέφοντας τα πλήγματα της νεοφιλελεύθερης επίθεσης ετών. Αυτή η μάχη μπορεί να γίνει η αρχή για την ανατροπή της πολιτικής που δολοφονεί και στερεί ζωτικά κονδύλια από το κοινωνικό κράτος.

Το ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, να συνδεθεί με τα αιτήματα ενάντια στην ακρίβεια, για αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, για stop στους πολεμικούς εξοπλισμούς και την προστασία του περιβάλλοντος. Και για αυτές τις απαραίτητες συνδέσεις, για την αντεπίθεση των εργαζομένων και της νεολαίας, ο ρόλος της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής αριστεράς είναι καθοριστικός. Εξάλλου είναι ο μονός δρόμος που μπορεί να βαδίσει, για την αναγκαία ανασύνταξη της. Ειδικά τώρα, που το «πεζοδρόμιο» επέστρεψε και καθορίζει την κεντρική πολιτική ατζέντα.

Οξυγόνο για την φοιτητική αριστερά Ρεβάνς: νέα σχήματα της ριζοσπαστικής αριστεράς στις σχολές

Της Αλεξάνδρας
Παναγιωτίδου

Στις 21-22 Φλεβάρη στο Πάντειο, βρεθήκαμε στο ίδιο αμφιθέατρο με δεκάδες σχήματα από πολλές πόλεις της Ελλάδας, για να μοιραστούμε προβληματισμούς, να συζητήσουμε και να αναζητήσουμε λύσεις σε όλα όσα μας απασχολούν. Μέσα από αυτό προέκυψε η ίδρυση του νέου δικτύου αριστερών σχημάτων (Ρεβάνς), με σχήματα της APEN, των ΕΑΑΚ αλλά και ανεξάρτητα αριστερά σχήματα. Αυτό το νέο δίκτυο είναι αποτέλεσμα μιας κοινής συμπόρευσης πολλών χρόνων εκλογικά και κινηματικά εντός των φοιτητικών συλλόγων και μετράει σημαντικά αποτελέσματα και νίκες, μέσα από τις γραμμές του «ΕΑΑΚ-APEN», δυνάμεις που κουβαλούν διαφορετικές ιστορίες, από δίκτυα που καθόρισαν την πορεία της αριστεράς στα Πανεπιστήμια. Είναι σημαντικό επίσης να αναφερθεί πως όλο αυτό προέκυψε και μέσα από συμπεράσματα που βγάλαμε μετά από ένα περσινό μεγαλειώδες φοιτητικό κίνημα, το οποίο ανέδειξε emphaticά την ανάγκη επιμονής στην πολιτική της ενότητας. Σε αντίθεση με άλλες δυνάμεις της φοιτητικής αριστεράς, οι οποίες μετά το κίνημα κατέληξαν σε λανθασμένα συμπεράσματα με αποτέλεσμα να συνεχίζουν να επιμένουν σε λογικές πολιτικής καθαρότητας και ηγεμονισμού που συμβάλλουν στην περαιτέρω διάσπαση και κατακερματισμό. Σε μια περίοδο ανακατάταξης του χάρτη της φοιτητικής αριστεράς (με διασπάσεις, δημιουργία καινούργιων δικτύων κτλπ) η πρωτοβουλία αυτή είναι ένα θετικό βήμα προς την σωστή κατεύθυνση, όπου θα επιδιώκει την ενότητα όχι μόνο εντός της δικτύωσης αλλά και εκτός, προσπαθώντας πάντα για την μέγιστη συμπόρευση εντός των φοιτητικών συλλόγων και των διαδικασιών τους, με στόχο

να ξεφεύγει από μικροπολιτικές αντιπαραθέσεις και να συνθέτει σε ενιαία αγωνιστική κατεύθυνση, πάνω στα πραγματικά επίδικα και τον κοινό σχεδιασμό, εμπλέκοντας και το ανένταχο δυναμικό των συλλόγων. Μια ενότητα η οποία δεν θα κρίνεται με κριτήριο το πότε συμφέρει ή όχι την εκάστοτε δύναμη, αλλά μια ενότητα η οποία θα έχει ως κριτήριο την μεγιστοποίηση της αποτελεσματικότητας του κινήματος! Οι φοιτητικοί σύλλογοι θα πρέπει να αποτελούν εργαλεία οργάνωσης της αντίστασης και να ενώνουν τους/τις/τα φοιτητές/τριες/α.

Είναι αποτέλεσμα μιας κοινής συμπόρευσης πολλών χρόνων εκλογικά και κινηματικά, μέσα από τις γραμμές του «ΕΑΑΚ-APEN»

Οι μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις σε όλη την Ελλάδα για το έγκλημα των Τεμπών όπου σωματεία, φοιτητικοί σύλλογοι, μαθητικές κοινότητες και τοπικοί φορείς βγήκαν στους δρόμους, μας δείχνουν πως το πανεπιστήμιο δεν είναι ένας κοινωνικός χώρος αποκομμένος από τη γενική πολιτική. Αυτές τις μέρες βρισκόμαστε πάλι μέσα σε μαζικές διαδικασίες γενικών συνελεύσεων και καταλήψεων. Η φοιτητική αριστερά θα πρέπει να προχωρήσει σε κοινά πλαίσια και δράσεις όπου θα γίνονται οι απαραίτητες συνδέσεις με την συνολική επίθεση που βιώνουμε από την νεοφιλελεύθερη πολιτική κι αυτό μπορεί να γίνει επιμένοντας σε μια πολιτική που ενώνει, μέσα από μια δικτύωση που έχει μαζικά, ενωτικά και ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά. Όλα αυτά επίσης σημαίνουν ότι η παρέμβαση μας, θα πρέπει να είναι πολυθεματική και ταυτόχρονα να συνδέεται με τα κοινωνικά κινήματα όπως είναι η Παλαιστίνη και ιδιαίτερα το ερ-

γατικό κίνημα που αυτή τη στιγμή δίνει μάχες (αξιολόγηση, Ωνάσεια, υγειονομικοί κ.α) απέναντι στη πολιτική που προσπαθεί να διαλύσει το δημόσιο πανεπιστήμιο αλλά και όλο το δημόσιο τομέα συνολικά (μεταφορές, νοσοκομεία, ρεύμα, κτλπ).

Για να μπορεί όμως το παραπάνω πολιτικό σχέδιο να προκύψει και να είναι ικανό να αντιπαρατεθεί με τα σημερινά ερωτήματα, η φοιτητική αριστερά που οικοδομούμε οφείλει να έχει μια λειτουργία όπου θα γίνεται πολιτική ζύμωση με συστηματικά πανελλαδικά μαζέματα, με διαδικασίες ανά πόλεις και παραγωγή πολιτικού υλικού. Η εμπειρία μας μέχρι τώρα δείχνει ότι τα ενωτικά εγχειρήματα κατασκευάζονται και παίρνουν ουσία, περιεχόμενο και υπόσταση μέσα από κινηματικές διεργασίες. Χρειάζεται να προβούμε στη δράση πάνω σε κινηματικά γεγονότα και με αυτό το τρόπο θα ξεπεράσουμε διαφοonίες που μπορούν να υπάρχουν, προβληματισμοί κτλπ. Όλα αυτά θα κριθούν στην πράξη, θα πρέπει να γίνει δοκιμή και λάθος και να έχουμε την γενναιότητα πολλά πράγματα να τα αλλάξουμε. Το ίδιο ιδρυτικό κείμενο αναφέρει σωστά πως «κανείς δεν κατέχει την απόλυτη αλήθεια» και αυτό σημαίνει ότι πολλές φορές μπορεί να χρειαστεί να αναιρέσουμε πράγματα που χούμε επιλέξει. Σε κάθε περίπτωση, πιστεύουμε ότι με καύσιμο μας τις κινηματικές διεργασίες μέσα και έξω από τα πανεπιστήμια, εξελίξεις όπως η ένωση κινηματικών δυνάμεων πάνω σε βάσεις που χτίζονται χρόνια μέσα από την κοινή δράση, αποτελεί τον μοναδικό τρόπο να βγούμε πιο δυνατοί/ες/α την επόμενη ημέρα. Καλώντας παράλληλα όλες τις υπόλοιπες δυνάμεις της αριστεράς για κοινή συμπόρευση, μένοντας πιστά στη λογική ενός σχήματος ανά κοινωνικό χώρο, ελπίζουμε η προσπάθεια αυτή να αποτελεί μόνο την αρχή σε νέους μαζικούς αγώνες που θα μπορέσουν να ανατρέψουν τις αντιδραστικές πολιτικές των από πάνω.

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

«Άγιος Σάββας»: Κλείνουν το μισό νοσοκομείο

Η διαλυτική πολιτική της κυβέρνησης στη Δημόσια Υγεία δεν έχει προηγούμενο. Τελευταίο κατόρθωμα του υπουργού Υγείας, Άδ. Γεωργιάδη, και της κυβερνητικής πολιτικής είναι το αιφνιδιαστικό κλείσιμο του μισού νοσοκομείου-Άγιος Σάββας, του μεγαλύτερου δηλαδή ογκολογικού νοσοκομείου της χώρας που συνεπάγεται και τη μεταφορά του προσωπικού στο Σισμανόγλειο. Ως αιτιολογία αυτής της αιφνιδιαστικής απόφασης δίνεται επίσημα από την κυβέρνηση η αναγκαία ανακατασκευή των χειρουργείων.

Όπως επισημαίνουν με ανακρίβωσή τους οι εργαζόμενοι στο νοσοκομείο, με την απόφαση αυτή: «αναστέλλεται ουσιαστικά οποιοσδήποτε επεμβατικός χειρισμός στο νοσοκομείο του Αγίου Σάββα εξαιτίας της μεταφοράς όλων των χειρουργικών ειδικοτήτων και, ελλείψει χειρουργικής αίθουσας ασφαλείας για τις επιπλοκές που μπορούν να συμβούν». Με λίγα λόγια δεν θα μπορούν να πραγματοποιηθούν στο νοσοκομείο μια σειρά εξετάσεων και επεμβάσεων όπως τακτικές βιοψίες, παρακεντήσεις, πολυπεκτομές, ERCP κ.ά.

Και όλα αυτά ενώ το υπουργείο Υγείας δεν έχει δώσει ξεκάθαρες απαντήσεις σε μια σειρά άκρως επείγοντα ερωτήματα. Από το πώς και πού θα πραγματοποιούνται οι εισαγωγές των ασθενών και ο

προεχειρητικός έλεγχος μέχρι το πού θα παρακολουθούν τους παλιούς τους ασθενείς οι χειρουργοί του νοσοκομείου. Από το πού θα κάνουν τα τακτικά τους ραντεβού οι χειρουργοί μέχρι το πώς θα παρακολουθούν τους χειρουργημένους ασθενείς που θα νοσηλεύονται σε άδειες τώρα κλίνες του Σισμανόγλειου;

Είναι απορίας άξιο το πώς και γιατί προτάθηκε ως μοναδική λύση το Σισμανόγλειο, το οποίο όπως καταγγέλλουν οι εργαζόμενοι έχει κλειστές τουλάχιστον 5 χειρουργικές αίθουσες και 30

κλίνες λόγω έλλειψης προσωπικού. Και μάλιστα χωρίς να έχουν εξεταστεί λύσεις σε πιο κοντινά στον Άγιο Σάββα νοσοκομεία. Όλα τα παραπάνω αποδεικνύουν ότι και η διοίκηση της της Υγειονομικής Περιφέρειας και το υπουργείο Υγείας αντιμετώπισαν τσαπατσούλικα μια κατάσταση που ήξεραν εδώ και μήνες ότι θα είχαν να αντιμετωπίσουν. Πολύ περισσότερο όταν πρόσφατα έδειξαν ότι έχουν χρόνο για ψευτοφιέστες και κοπές πίτας σε μια σειρά νοσοκομείων.

Παναττική συγκέντρωση συνταξιούχων για τα αναδρομικά

Την Παρασκευή 7 Μάρτη οι συνταξιούχοι και οι οργανώσεις τους πραγματοποιούν παναττική συγκέντρωση διαμαρτυρίας μπροστά στο υπουργείο Εργασίας. Οι Συνεργαζόμενες Συνταξιοχικές Οργανώσεις απαιτούν από την κυβέρνηση να προχωρήσει άμεσα στην απόδοση των αναδρομικών σε όλους τους συνταξιούχους.

Η κυβέρνηση με τη στάση της εξαναγκάζει τους συνταξιούχους να προσφύγουν στα δικαστήρια αντί να προχωρήσει σε πολιτική απόφαση ώστε να δοθούν άμεσα τα αναδρομικά Δώρων και επικουρικών του τιμηνού 2015 - 2016 σε όλους τους συνταξιούχους χωρίς κανένα προαπαιτούμενο. Χωρίς νέες προσφυγές στα δικαστήρια και δικαστικές αποφάσεις.

Άλλωστε και οι περικοπές των δώρων και των απολαβών των συνταξιούχων με πολιτικές αποφάσεις έγιναν. Τα τελευταία 13 χρόνια οι συνταξιούχοι έχουν περικοπές 8,5 δισ. ευρώ κάθε χρόνο. Ακόμη μάλιστα κι αν εκδοθεί τώρα η απόφαση πολλοί συνταξιούχοι θα πάρουν λιγότερα χρήματα από αυτά που πλήρωσαν στα δικαστήρια που η κυβέρνηση τους προέτρεψε να προσφύγουν.

Νέα Συλλογική Σύμβαση Εργασίας για τους οικοδόμους

Μετά από μήνες κινητοποιήσεων, το Συνδικάτο Οικοδόμων Αθήνας και η Ομοσπονδία Οικοδόμων κατάφεραν να υπογράψουν νέα Συλλογική Σύμβαση Εργασίας με ισχύ για τα επόμενα δύο χρόνια. Με βάση τη νέα σύμβαση το συνδικάτο πέτυχε να αποσπάσει σημαντικές αυξήσεις: 22% στο κατώτερο μεροκάματο του τεχνίτη, 21,1% στο κατώτερο μεροκάματο του βοηθού, 22,86% στο κατώτερο μεροκάματο του ανειδίκευτου εργάτη. Επιπλέον, η νέα σύμβαση εξασφαλίζει μία σειρά επιδομάτων καθώς και

5% αυξήσεις για κάθε τριετία μέχρι και έξι τριετίες.

Παρά τις σημαντικές αυξήσεις που πέτυχε η νέα σύμβαση, τα μεροκάματα που εξασφαλίζει η σύμβαση παραμένουν χαμηλότερα από τα μεροκάματα της πιάτσας, όπου τμήμα του μεροκάματος πληρώνεται «μαύρα», το οποίο σημαίνει ότι και οι ασφαλιστικές εισφορές είναι μικρότερες. Βέβαια, οι πιο νέοι και χαμηλόμισθοι οικοδόμοι προστατεύονται και εξασφαλίζουν καλύτερα μεροκάματα. Σε κάθε περίπτωση, η υπογραφή ΣΣΕ είναι θετική από τη σκοπιά τόσο της

αναγνώρισης του ρόλου και της δύναμης του συνδικάτου όσο και από τη σκοπιά της ύπαρξης μίας καλύτερης βάσης για μελλοντικές διεκδικήσεις.

Ο αγώνας των οικοδόμων για την υπογραφή ΣΣΕ μπορεί να δώσει χρησιμότητα συμπεράσματα. Η συλλογική οργάνωση στους χώρους δουλειάς, η συστηματική παρέμβαση του συνδικάτου και οι απεργιακές κινητοποιήσεις είναι ο μόνος τρόπος να κερδηθούν συμβάσεις με αυξήσεις. Αποδεικνύεται ότι το αίτημα για συλλογικές συμβάσεις με αυξήσεις παντού μπορεί να κερδηθεί. Αντί-

στοιχα, το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών, (που διεκδικεί ΣΣΕ και είναι ο έτερος «παίχτης» στη μελέτη-κατασκευή) θα πρέπει να αναλογιστεί πώς θα αναπτύξει ένα αγωνιστικό σχέδιο που θα μπορέσει να εξασφαλίσει συμβάσεις με αυξήσεις στους μισθούς των μηχανικών, καθώς μέχρι τώρα λειτουργούσε κυρίως ακολουθώντας τις διεκδικήσεις των οικοδόμων.

Η επόμενη μάχη για τους οικοδόμους θα είναι η κατοχύρωση της υποχρεωτικότητας της σύμβασης για την καθολική της εφαρμογή σε κάθε εργοτάξιο.

Οργανισμοί Τοπικής Αυτοδιοίκησης ώρα μηδέν Η πολιτική της κυβέρνησης φέρνει χιλιάδες απολύσεις ως τον Ιούνιο

Του Θοδωρή Πατσατζή

Παρά τους κομπασμούς και τις δηλώσεις πολλών στελεχών της κυβέρνησης ότι τα τελευταία χρόνια έχουν γίνει χιλιάδες προσλήψεις στο Δημόσιο, κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Ειδικά στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης (ΟΤΑ), τόσο σε Δήμους όσο και στις Περιφέρειες, οι ελλείψεις προσωπικού χτυπάνε κόκκινο, με πρώτα θύματα τους ίδιους τους συμβασιούχους εργαζόμενους αλλά και όλη την κοινωνία.

Στις πλάτες των συμβασιούχων στήριζονται όλες οι κοινωνικές υπηρεσίες, από τους παιδικούς σταθμούς και τα σχολεία μέχρι την καθαριότητα, το πράσινο, τους συνανθρώπους μας της τρίτης ηλικίας με τα ιδιαίτερα προβλήματά τους. Όλα τα παραπάνω για την τωρινή κυβέρνηση είναι δευτερεύουσας και τριτεύουσας σημασίας. Για αυτό το λόγο και η χρηματοδότηση των δήμων βαίνει χρόνο με το χρόνο μειούμενη. Για αυτό το λόγο μια σειρά νόμοι την τελευταία δεκαετία στρώνουν το έδαφος και έχουν αρχίσει να φέρνουν μια σειρά καρχηρών του ιδιωτικού τομέα και εργολάβων μέσα στους δήμους. Ενώ εκατομμύρια ευρώ δίνονται για εξοπλισμούς, δεν δίνονται παρά ψίχουλα στους δήμους και τις κοινωνικές υπηρεσίες τους.

Για αυτό το λόγο η κυβέρνηση αντί να κάνει το αυτονόητο, να μονιμοποιήσει δηλαδή όλο αυτό το απαραίτητο για την ποιότητα της ζωής μας προσωπικό, υποχρεώνει τους χιλιάδες συμβασιούχους να ταλαιπωρούνται με πολύ-

χρονες διαδικασίες στα δικαστήρια. Για να αποδείξουν αυτό που όλοι ξέρουμε. Ότι αυτές οι υπηρεσίες χωρίς τους συμβασιούχους θα καταρρεύσουν την επομένη της απόλυσής τους.

Έρχονται χιλιάδες απολύσεις!

Όπως φαίνεται οι πρώτοι που θα πληγούν από αυτήν τη πολιτική είναι οι εργαζόμενοι των δήμων μέσω προγραμμάτων ΕΣΠΑ. Αν ισχύσουν όσα ακούγονται, μιλάμε για περίπου 20.000 εργαζόμενους που θα χάσουν τις θέσεις τους από τα προγράμματα που τελειώνουν τον Ιούνιο του 2025. Οι συμβασιούχοι με τα προγράμματα ΕΣΠΑ είναι εργαζόμενοι που δουλεύουν στα Κέντρα Δημοιοιργικής Απασχόλησης Παιδιών (ΚΔΑΠ), στα ΚΔΑΠ ΑμεΑ, στα Κέντρα Ημερήσιας Φροντίδας Ηλικιωμένων, στα Κέντρα Κοινότητας, στις Κοινωνικές Δομές, στους Ξενώνες Κακοποιημένων Γυναικών κ.ά.

Και αυτή είναι μόνο η αρχή. Στον αέρα είναι οι συμβασιούχοι εργαζόμενοι με το πρόγραμμα της ΔΥΠΑ που είναι ηλικίας από 55 ως 67+ ετών. Στον αέρα είναι ακόμη και συμβασιούχοι Covid καθώς δεν έχει υπάρξει απόφαση μονιμοποίησής τους. Σε όλους τους δήμους, ακόμα κι εκεί που έχουν κερδίσει δικαστικές αποφάσεις ή δεσμεύσεις των δημάρχων -όπως στην Αθήνα- ακόμη δεν έχει λήξει θετικά η μάχη τους. Το ίδιο συμβαίνει και με τους χιλιάδες συμβασιούχους με τα κοινωφελή προγράμματα της ΔΥΠΑ.

Η κυβέρνηση με την ανοχή πολλών δημάρχων και περιφερειάρχων που προέρχονται από παρατάξεις που στη-

ρίχθηκαν στις τελευταίες δημοτικές εκλογές από τη ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ κ.ά. δεν αφήνει τους συμβασιούχους σε χλωρό κλαρί, καθώς οι τοπικές Αρχές αποδέχονται επί της ουσίας την τροπολογία Βορίδη για υποχρεωτική έφεση σε πρωτόδικες θετικές αποφάσεις. Εξαιρέση σε αυτό υπήρξαν οι πρόσφατες αποφάσεις των δήμων Βύρωνα, Καισαριανής και Χαϊδαρίου. Αντίθετα ο περιφερειάρχης Αττικής και πρώην υπουργός της κυβέρνησης της ΝΔ, Ν. Χαρδαλιάς, θα ασκήσει έφεση σε δικαστική απόφαση για την παραμονή 221 συμβασιούχων που είχαν προσληφθεί από την προηγούμενη διοίκηση της Περιφέρειας στη θέση εργασίας τους.

Όπου δεν γίνουν εφέσεις θα πρέπει να εφαρμοστεί ο νόμος και να μετατραπούν οι συμβάσεις όσων δικαιώθηκαν σε αορίστου χρόνου. Η αποκεντρωμένη διοίκηση ή θα πρέπει να μηνύσει τα δημοτικά συμβούλια που πήραν τις αποφάσεις ή θα αποδεχθεί την απόφασή τους. Οι ίδιοι οι συμβασιούχοι σε πολλές περιπτώσεις μέσα από τα σωματεία τους και σε άλλες μέσα από επιτροπές που δημιουργούν οι ίδιοι προσπαθούν να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους και να αγωνιστούν για τη μονιμοποίησή τους. Πολύ σημαντική σε αυτή την κατεύθυνση ήταν η απόφαση που βγήκε μετά από επιμονή και παρεμβάσεις χρόνων των παρατάξεων της Αριστεράς στο 5ο Έκτακτο Καταστατικό Συνέδριο της ΠΟΕ-ΟΤΑ πριν 5 μήνες, τον Οκτώβρη του 2024. Σύμφωνα με αυτή, ανοίγει το καταστατικό της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Εργαζομένων ΟΤΑ (ΠΟΕ ΟΤΑ) για να μπορούν για πρώτη φορά να γίνουν μέλη των σωματείων με πλήρη δικαιώ-

ματα οι συμβασιούχοι που απασχολούνται πάνω από 24 μήνες με προγράμματα ΕΣΠΑ, και όσοι έχουν πρωτόδικες αποφάσεις που ορίζουν τη μετατροπή των συμβάσεών τους από ορισμένου σε αορίστου χρόνου.

Μπροστά στο τακτικό συνέδριο της ΠΟΕ-ΟΤΑ

Η απόφαση αυτή πρέπει να συσπειρώσει τους εργαζόμενους στους δήμους. Να προχωρήσουν το επόμενο διάστημα σε κινητοποιήσεις ενωτικές που θα απαιτούν την πλήρη μονιμοποίηση όσων εργάζονται στους δήμους και το Δημόσιο χωρίς όρους και προϋποθέσεις. Που θα απαιτούν η Ομοσπονδία να κάνει μέλη της όλους τους συμβασιούχους ανεξάρτητα του χρόνου και των όρων ή των συμβάσεων με τις οποίες εργάζονται.

Οι κοινωνικές υπηρεσίες των δήμων, όσοι τις χρησιμοποιούν, και οι συμβασιούχοι εργαζόμενοι σε αυτές δικαιούνται να αναπνεύσουν. Οι παρατάξεις της Αριστεράς πρέπει ενόψει του συνεδρίου να δουν αυτό το ζήτημα ως μια ευκαιρία να χτιστούν καλύτερες σχέσεις εμπιστοσύνης και με τους συμβασιούχους και με όλους τους εργαζόμενους στους δήμους, προτάσσοντας πάνω από όλα τις ανάγκες των εργαζομένων και των χρηστών και ωφελούμενων από τις υπηρεσίες αυτές. Μια τέτοια στάση είναι βέβαιο ότι μπορεί να οδηγήσει στην ενίσχυσή τους και στη σταδιακή αλλαγή συσχετισμών και στην Ομοσπονδία, την ΠΟΕ-ΟΤΑ ώστε να ξαναφτάσουμε στο σημείο να οργανώνονται από αυτή μεγάλοι αγώνες σαν αυτούς που είχαμε ζήσει οι παλαιότεροι τις δεκαετίες 1980-1990.

8 Μάρτη 2025: Διεκδικούμε

Της Ελένης Πελέκη

Η φετινή Ημέρα της Γυναίκας, δεν μπορεί παρά να είναι μια μέρα αγώνα και διεκδικήσεων για τα αυτονόητα και κερδισμένα με αίμα δικαιώματά μας. Αντλώντας δύναμη από τις ιστορικές κινητοποιήσεις για το έγκλημα στα Τέμπη, ετοιμαζόμαστε να βγούμε στο δρόμο για φωνάξουμε συλλογικά: Δικαίωμά μου!

Δικαίωμά μου

Δικαίωμά μου είναι και το κεντρικό σύνθημα που διαλέξαμε για την φετινή καμπάνια μας. Δικαίωμά μας είναι η ουσιαστική ισότητα στην εργασία, με αυξήσεις στους μισθούς, ασφαλείς και αξιοπρεπείς συνθήκες δουλειάς. Η κατάργηση του 8ωρου, οι ελαστικές σχέσεις εργασίας, η ακρίβεια, η καταπάτηση κάθε εργατικού δικαιώματος, έχουν εγκλωβίσει όλη την κοινωνία σε μια κατάσταση διαρκούς κρίσης και εντεινόμενης φτωχοποίησης και πολύ περισσότερο όλες εμάς που είμαστε διπλά εκτεθειμένες στην ανεργία, στην επισφάλεια, σε τοξικά και βίαια εργασιακά περιβάλλοντα. Θα παλέψουμε για να δυναμώσουμε τις συλλογικές συμβάσεις, για να καταργήσουμε στην πράξη τις διακρίσεις και τις κακοποιητικές συμπεριφορές στους εργασιακούς χώρους, θα παλέψουμε γιατί δεν είναι ρεαλιστικό από τον πλούτο που παράγουμε να μην μας αναλογούν παρά μόνο ψίχουλα.

Δικαίωμά μας να διεκδικούμε ένα ισχυρό κοινωνικό κράτος, με δομές και υπηρεσίες προσβάσιμες σε όλες/όλα/όλους. Δεν είναι γυναικεία υποχρέωση η φροντίδα των παιδιών, των ηλικιωμένων, των αρρώστων, η φροντίδα του νοικοκυριού. Είναι απλήρωτη εργασία που παρόλο που είναι απολύτως απαραίτητη για τη λειτουργία της κοινωνίας έχει χρεωθεί μόνο σε μία μερίδα του πληθυσμού. Είναι ένας ανήθικος εκβιασμός που κρατάει πολλές από εμάς αιχμάλωτες των κακοποιητών, σε ένα κύκλο βίας, που όλο και συχνότερα καταλήγει σε τραγωδίες. Δικαίωμά μας λοιπόν να χτίσουμε ένα κράτος πρόνοιας που θα αναγνωρίζει και θα αμείβει την μέχρι τώρα απλήρωτη εργασία μας και θα επιμεριστεί το κόστος της κοινωνικής αναπαραγωγής.

Δικαίωμά μας να αποφασίζουμε μόνες μας αν και πότε θα γίνουμε μητέρες, με ποιους όρους και σε ποιες συνθήκες. Είναι αδιανόητο στον 21ό αιώνα να αμφισβητείται η αυτοδιάθεση των σωμάτων μας και μάλιστα υπό

την πίεση ακροδεξιών και σκοταδιστικών αντιλήψεων που ανήκουν στο σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας. Είναι δικαίωμά μας να καθορίζουμε ελεύθερες το φύλο μας, τη σεξουαλικότητα μας, όλες τις πτυχές της ερωτικής και αναπαραγωγικής μας ζωής.

Δικαίωμά μας να απαιτούμε πραγματική προστασία από κακοποιητικές συμπεριφορές σε όλες τις πτυχές του βίου μας. Νομική και ψυχολογική υποστήριξη στα θύματα της έμφυλης βίας και αναγνώριση του όρου γυναικοκτονία. Ακόμη σημαντικότερο, δικαίωμά μας είναι η εφαρμογή ουσιαστικών μέτρων πρόληψης της έμφυλης βίας. Άμεσα δομές φιλοξενίας σε κάθε δήμο και γειτονιά, με επαρκείς υποδομές και προσωπικό και μέτρα οικονομικής στήριξης των επιζώνων, των θυμάτων και των οικογενειών τους.

Δικαίωμά μας να έχουμε πρόσβαση σε όλα τα δημόσια αγαθά. Δικαίωμά μας η μόρφωση σε όλες της βαθμίδες, δικαίωμά μας η υγεία και η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, δικαίωμά μας η πρόσβαση σε φτηνό ρεύμα και νερό, δικαίωμά μας να μπαίνουμε σε μέσα μεταφοράς χωρίς να φοβόμαστε για τις ζωές μας. Η πολιτική της λιτότητας και των ιδιωτικοποιήσεων αντιμετωπίζει τις ανάγκες μας ως πηγή κέρδους και είναι δικαίωμά μας να παλέψουμε να (ξανα)γίνουν όλα δημόσια και δωρεάν. Οι ζωές μας και οι ανάγκες μας είναι απείρως πιο σημαντικές από τα κέρδη τους.

Δικαίωμά μας είναι η ειρήνη. Στις πολεμικές ιαχές που πληθαίνουν απαντάμε με ηχηρά μηνύματα συναδέλφωσης και αλληλεγγύης. Απαι-

τούμε να μπει φρένο στην κούρσα των εξοπλιστικών δαπανών που κλέβει τον πλούτο της κοινωνίας και τον πετάει στην πολεμική μηχανή. Είναι δικαίωμά μας να σταματήσουμε να πληρώνουμε για φρεγάτες και όπλα και μάλιστα εις βάρος των πραγματικών αναγκών μας. Μόνο οι δικοί μας αγώνες ενάντια στο μιλιταρισμό και τους εθνικούς ανταγωνισμούς μπορούν να εγγυηθούν την ασφάλεια και την ειρηνική συνύπαρξη και ευημερία των λαών. Δικαίωμά μας να ενταχθούμε στο μακρύ κατάλογο των γυναικών που από την Παρισινή Κομμούνια μέχρι την Παλαιστινιακή Αντίσταση έχουν θυσιάσει τις ζωές τους για ειρήνη με δικαιοσύνη.

Εκδηλώσεις-εξορμήσεις

Ο μήνας που μας πέρασε ήταν πλούσιος και γόνιμος. Στολίσαμε τις γειτονιές μας με αφίσες, μοιράσαμε εκατοντάδες φυλλάδια και μιλήσαμε με πάρα πολλές γυναίκες για τους κοινούς προβληματισμούς και αγωνίες μας. Συμμετείχαμε στις τοπικές δράσεις που οργανώθηκαν για τα Τέμπη, όπως για παράδειγμα στην Κυψέλη στις 24/2. Μαζί με τοπικές συλλογικότητες, όπως η Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα, καλέσαμε τον κόσμο της γειτονιάς στην απεργία στις 28/2 και στη φεμινιστική διαδήλωση στις 8/3 και συζητήσαμε για τα προβλήματα που μας δημιουργεί η πολιτική της κυβέρνησης.

Στο ίδιο διάστημα οργανώσαμε και δύο τοπικές εκδηλώσεις. Μία στην Καλλιθέα με ομιλήτριες τις Ελένη Χριστοπούλου (οδοκαθα-

ρίστρια Δήμου Καλλιθέας), Σοφία Βόδενα (Πόλη Ανάποδα στο Δήμο Νέας Σμύρνης, Συνέλευση 8 Μάρτη), Νότα Βασιλοπούλου [Πρόεδρος Δ.Σ. Πανελληνίας Ομοσπονδίας Προσωπικού Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής (ΠΟΠΟΚΠ) & Δ.Σ Πανελληνίου Συλλόγου Εργαζομένων ΟΓΑ (ΠΣΕ ΟΓΑ)] και Άννα Βουγιούκα (κοινωνική επιστημόνισσα-ερευνήτρια, υπεύθυνη συνηγορίας, Κέντρο ΔΙΟΤΙΜΑ). Και μία στο Χαλάνδρι με τις Χριστίνα Κυριαζή (Σωματείο Εργαζομένων Δήμου Αγίας Παρασκευής), Έρικα Καζάνη (δικηγόρος) και την Κατερίνα Γιαννούλια (Συνέλευση 8 Μάρτη). Εκεί μαζί με τις φεμινιστικές και κοινωνικές συλλογικότητες, εργατικά σωματεία και τοπικούς φορείς συζητήσαμε τις ποικίλες όψεις της γυναικείας καταπίεσης.

Συζητήσαμε πάνω στο νομοσχέδιο για την αντιμετώπιση της έμφυλης βίας και πόσο προβληματικό και ανεπαρκές είναι. Όπως είπε μία συναγωνίστρια, δεν μας νοιάζει να σαπίζουν στην φυλακή όταν μας σκοτώνουν, θέλουμε να μη μας σκοτώνουν. Για αυτό χρειάζονται δομές φιλοξενίας με επαρκές προσωπικό, μηχανισμοί στήριξης των θυμάτων (νομικοί, ψυχολογικοί, κλπ) και μέτρα οικονομικής στήριξης. Βρίσκουμε τουλάχιστον υποκριτικό ένα νομοσχέδιο που δεν αναγνωρίζει καν τον όρο γυναικοκτονία και δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη πως οι επίσημοι θεσμοί θέλουν να αποδώσουν πραγματική Δικαιοσύνη.

Γνωρίζουμε άλλωστε πως τα αιτήματά μας δεν χωράνε στους ισοσκε-

Τα δικαιώματά μας

λισμένους προϋπολογισμούς που έχουν πετσοκόψει τη χρηματοδότηση των νοσοκομείων, των σχολείων και όλων των δομών πρόνοιας για να στηρίξουν τις υπέρογκες εξοπλιστικές δαπάνες. Ξέρουμε πως η πολεμική οικονομία δεν μπορεί να μας εγγυηθεί καμία ασφάλεια, αντίθετα έχει ήδη στοιχίσει ζωές. Ούτε μπορούμε πια να ανεχόμαστε τη λογική των ιδιωτικοποιήσεων που θυσιάζει τις πραγματικές μας ανάγκες στο βωμό του κέρδους. Εκτός από τους 57 νεκρούς των Τεμπών, το πιο τραγικό παράδειγμα του πόσο αμείλικτο είναι το κυνήγι των κερδών, δεν ξεχνάμε τους χιλιάδες νεκρούς της πανδημίας και όσες, όσα και όσους υποφέρουν γιατί δεν έχουν πρόσβαση σε υπηρεσίες υγείας.

Μπήκαν φυσικά στη κουβέντα και οι εμπειρίες μας από διακρίσεις που έχουμε βιώσει όλες μας σε χώρους δουλειάς και εργασιακά περιβάλλοντα. Μπήκαν όμως και εικόνες αγώνων όπου με τη στήριξη σωματείων και συλλογικοτήτων οι εργαζόμενες βρήκαν ασφαλή χώρο για να εκφραστούν, να αγωνιστούν και να κερδίσουν αξιοπρεπείς συνθήκες δουλειάς. Τα παραδείγματα είναι πολλά, και ακόμα και όταν οι νίκες μας είναι μικρές, μας ανοίγουν το δρόμο για ακόμα μεγαλύτερες κατακτήσεις. Η αποφασιστικότητα όλων μας να ενισχύσουμε τα σωματεία και να διεκδικήσουμε τα φεμινιστικά αιτήματα μέσα στους συλλογικούς αγώνες της τάξης μας είναι από τα πιο ελπιδοφόρα συμπεράσματα των συζητήσεων.

Αυτές οι συζητήσεις δεν έγιναν μόνο μέσα σε αίθουσες αλλά και σε πλατείες, σε χώρους δουλειάς, σε σωματεία, σε κινηματικές διαδικασίες. Η περσινή χρονιά ήταν αφιερωμένη στο αγώνα των Παλαιστίνιων

αγωνιστριών και του παλαιστινιακού λαού και είμαστε ακόμα στο πλευρό τους. Γιορτάσαμε μαζί τους την κατάπαυση του πυρός αλλά γνωρίζουμε και πόσο επισφαλής είναι. Γι αυτό διαδηλώσαμε μαζί τους στο μαζικό συλλαλητήριο αλληλεγγύης που έγι-

νε στις 8/2 και θα είμαστε μαζί τους και στις μάχες που θα ακολουθήσουν. Η γενναιότητά τους μας έχει εμπνεύσει και δε θα σταματήσουμε να ενισχύουμε τον αγώνα τους, που είναι και δικός μας, μέχρι να είναι η Παλαιστίνη ελεύθερη.

Στη Θεσσαλονίκη

Αντίστοιχα, οι συναγωνίστριες της Συνέλευσης Γυναικών 8 Μάρτη στη Θεσσαλονίκη έχουν ριχτεί κι αυτές στην οργάνωση της δικής τους φεμινιστικής διαδήλωσης. Στις 24/2 οργανώθηκε εκδήλωση στον Εύοσμο με τίτλο «Απέναντι στον ακροδεξιό σκοταδισμό, οι κοινός μας αγώνες αχτίδα φωτός» με καλεσμένες τις Δέσποινα Χαραλαμπίδου (πρώην περιφερειακή σύμβουλος στη Περιφέρεια Κ. Μακεδονίας και πρώην βουλευτριά), Αναστασία Χαμαλίδου (υπεύθυνη επανένταξης Προγράμματος Προαγωγής Αυτοβοήθειας Θεσσαλονίκης και της Ομάδας Γειτονιάς του Βαρδάρη) και τη Γιάννα Γαϊτάνη (Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη). Η άνοδος της ακροδεξιάς στην Ευρώπη και η εκλογή του Τραμπ στις ΗΠΑ προκαλούν την ανησυχία όλων όσων αγωνίζονται και ιδιαίτερα των φεμινιστριών αφού τα δικαιώματά μας έχουν μπει στο στόχαστρο της ρητορικής του μίσους. Την Τετάρτη 5/3 οργανώθηκε και δεύτερη συζήτηση, στην Καλαμαριά, με θέμα «Ο φεμινισμός δεν είναι πολυτέλεια, είναι αγώνας για τη ζωή» με τις Ευαγγελία Αλεξάκη (συνταξιούχα καθαρίστρια του Υπουργείου Οικονομικών), Βίκυ Πολίτου (εκπαιδευτικός αντιπρόεδρος Β` ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης) και Ρένα Παπαδοπούλου (Συνέλευση

Γυναικών 8 Μάρτη). Σε εξέλιξη είναι και το καλλιτεχνικό κάλεσμα για την υποβολή έργων για την έκθεση κόμικ με θέμα «το Φύ(λ)λο μου μέσα» που θα διεξαχθεί στις 14-16/3 στον χώρο του infoLibre. Εκτός από αυτά, οι συναγωνίστριες βρέθηκαν και στο πλευρό εργαζομένων γυναικών στις 27/2 που αγωνίζονται δικαστικά απέναντι στον πρώην Διοικητή των νοσοκομείων Γεννηματάς - Αγ. Δημήτριος που κατηγορείται για συστηματική σεξουαλική παρενόχληση προς τις εργαζόμενες. Ο αγώνας τους είναι και αγώνας όλων μας.

Τέμνη

Το πιο γόνιμο έδαφος βέβαια για αυτούς τους προβληματισμούς δεν θα μπορούσε παρά να είναι η μεγαλειώδης απεργιακή διαδήλωση για το έγκλημα των Τεμπών. Τόσο στην Αθήνα όσο και στη Θεσσαλονίκη τα πανό της Συνέλευσης 8 Μάρτη και της Συνέλευσης Γυναικών 8 Μάρτη βρέθηκαν μαζί με εκατοντάδες χιλιάδες αγωνιστές και αγωνίστριες και καταφέραμε να ενώσουμε τις φωνές μας, να ανασάνουμε. Το 2023 η φεμινιστική απεργία είχε διευρυνθεί για να αγκαλιάσει και να εκφράσει την οργή και την οργή που ένιωσε τότε ολόκληρη η κοινωνία. Δύο χρόνια μετά οι αγώνες μας συναντιούνται πάλι αλλά αυτή τη φορά η οργή έχει ωριμάσει και έχει γίνει αποφασιστικότητα. Αποφασιστικότητα να μην ανεχόμαστε άλλο το σύστημα και τις πολιτικές που αξιολογούν τα κέρδη πάνω από τις ζωές μας.

Όσο είμαστε ενωμένες/α/οι μας φοβούνται και αυτό πλέον το καταλαβαίνουν όλοι. Επιμένουμε και φέτος σε μαζική, ενωτική φεμινιστική διαδήλωση που θα συγκεντρώσει τις δυνάμεις και θα μας επιτρέψει ακόμα πιο πλατύ διάλογο τόσο μεταξύ μας όσο και με την κοινωνία. Θέλουμε η φεμινιστική μας διαδήλωση να γίνει ο χώρος στον οποίο να μπορεί να βρει τη φωνή της και τον εαυτό της καθεμία και καθένα από εμάς. Δεν ξεχνάμε όμως πόσο εύθραυστη είναι η αποφασιστικότητα των συνδικαλιστικών ηγεσιών και η εμπιστοσύνη τους στους κοινούς μας αγώνες. Θεωρούμε λοιπόν δικό μας καθήκον και δικαίωμα να διασφαλίσουμε τις μεγάλες ενωτικές και συμπεριληπτικές πρωτοβουλίες που η αποτελεσματικότητά τους έχει επιβεβαιωθεί πολλές φορές στους αγώνες.

Εξοπλισμένες με νέα επιχειρήματα και εφόδια και κυρίως με τη γνώση ότι καμία μας δεν είναι μόνη της, συνεχίζουμε στην τελική ευθεία για την φεμινιστική διαδήλωση να φωνάζουμε με κάθε τρόπο «Δικαίωμά μου». Δικαίωμά μου στην ζωή και την ειρήνη, δικαίωμά μου οι κοινωνικές δομές και τα δημόσια αγαθά, δικαίωμά μου τα μέτρα πρόληψης της έμφυλης βίας, δικαίωμά μου να κάνω ό,τι θέλω με το σώμα μου. δικαίωμά μας να διεκδικήσουμε το οξυγόνο και μια αξιοβίωτη ζωή για όλες μας.

Όλες/α/όλοι στην Ενωτική Φεμινιστική Διαδήλωση Σάββατο 8 Μάρτη Θεσσαλονίκη - 12.00 μμ Άγαλμα Βενιζέλου

Αθήνα - 2.00μμ Σταδίου, Άγαλμα Κολοκοτρώνη

2015: Μια ένδοξη/άδοξη στιγμή

Η ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΙ Η ΗΤΤΑ ΤΟΥ 2015

ΤΕΤΑΡΤΗ 19 ΦΛΕΒΑΡΗ ΠΑΝΤΕΙΟ 7.00μμ

ΟΜΙΛΗΤΕΣ/ΤΡΙΕΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΠΟΥΝΑΣ (ΑΠΟ)
ΑΝΤΩΝΗΣ ΝΤΑΒΑΝΕΛΟΣ (ΔΕΑ)
ΝΙΚΟΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (ΔΙΚΤΥΟ)
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ (ΚΕΜΑ)
ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΡΚΟΥ (ΜΕΤΑΒΑΣΗ)
ΕΛΕΝΗ ΜΗΤΣΟΥ (ΞΕΚΙΝΗΜΑ)

ΑΠΟ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

ΔΕΑ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΚΤΥΟ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

ΚΕΜΑ ΚΙΝΗΣΗ ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΜΑΧΟΜΕΝΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

ΜΕΤΑΒΑΣΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Του Νίκου Γιαννόπουλου

Τα όσα προηγήθηκαν και συνέβησαν το 2015 αποτελούν μια πρωτοφανή περίοδο στη μεταπολιτευτική Ελλάδα.

Οι αγώνες μεταξύ του 2010 και του 2012 συγκρίνονται με εκείνους των δύο πρώτων χρόνων της Μεταπολίτευσης. Από την αυγή του καινούριου αιώνα το κίνημα κατά της αντικαπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, που εκφράζεται μέσω των εγχώριων και των διεθνών φόρουμ, στην Ελλάδα αποκτά τη μεγαλύτερη μαζικότητα και ριζοσπαστισμό από όλη την Ευρώπη, διαμορφώνοντας μια νέα πολιτικοποίηση. Ακολουθούν το 2006 η νικηφόρα κινητοποίηση εναντίον της κατάργησης του άρθρου 16 του Συντάγματος που κατοχυρώνει το δημόσιο χαρακτήρα όλων των βαθμίδων της εκπαίδευσης, η εξέγερση του Δεκέμβρη 2008 και βεβαίως οι μεγαλύτερες πλατείες του 2011-2012 κατά των μνημονίων.

Το τέλος του κινήματος των πλατειών, που δεν κατόρθωσαν να ανατρέψουν το Μεσοπρόθεσμο αλλά δημιούργησαν έναν μαζικό πολιτικό ριζοσπαστισμό, οδηγούν στις εκλογές του 2012 τον ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος τα προηγούμενα χρόνια είχε ακολου-

θήσει ιδιαίτερα αριστερόστροφη και κινηματική πορεία, με 25% στη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Ο ΣΥΡΙΖΑ καλλιεργεί τον πολιτικό ριζοσπαστισμό των πλατειών, αλλά επι ουδενί επιχειρεί να αναβιώσει στο κινηματικό πεδίο τον κοινωνικό ριζοσπαστισμό τους. Μάλιστα, με την εθνικοπατριωτική στροφή του και τη γενικόλογη αντιδεξιά ρητορική του, θυμίζει έντονα το πασοκικό «ήπιο κλίμα» της περιόδου 1979-1981.

Τελικά, στις εκλογές του Ιανουαρίου του 2015 ο ΣΥΡΙΖΑ αναδεικνύεται πρώτο κόμμα, χωρίς να εξασφαλίζει απόλυτη κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Αντί όμως να ζητήσει ψήφο ανοχής από το ΚΚΕ και αν δεν την έδινε να προκήρυξε νέες εκλογές, στις οποίες είναι βέβαιο ότι θα εξασφάλιζε απόλυτη κοινοβουλευτική πλειοψηφία, ο Αλέξης Τσίπρας επέλεξε να συγκληβερνήσει με τους ΑΝ.ΕΛΛ. του ακροδεξιού Καμένου, αποκαλύπτοντας εξαρχής τον τρόπο που αντιλαμβάνονταν την «πρώτη φορά Αριστερά». Τα όσα συνέβησαν τους επόμενους μήνες (η μνημονιακή συμφωνία με τους «δανειστές» τον Φεβρουάριο, η αθέτηση του προγράμματος της Θεσσαλονίκης, η εγκατάλειψη των αγωνιζόμενων κατοίκων στις Σκουριές Χαλκιδικής κατά της εξόρυξης χρυσού και των εργατών της ΒΙΟΜΕ στη Θεσσαλονίκη, η εισβολή των ΜΑΤ

«Υπάρχει ανάγκη να στα ερωτήματα, στα

Της Τόνιας Κατερίνη, η παρέμβαση της Αναμέτρησης

Αν έχει ένα ιδιαίτερο νόημα αυτή η συζήτηση σήμερα είναι γιατί όντας αντιμέτωπος/οι με μια από τις πιο επιθετικές στιγμές του παγκόσμιου καπιταλισμού και αναζητώντας απαντήσεις στον τρόπο με τον οποίο θα συγκροτηθεί η ταξική πάλη και το αντίπαλο πολιτικό υποκείμενο, αξίζει τον κόπο να καταλάβουμε γιατί σε μια πρόσφατη στιγμή όξυνσης, η κοινωνική συσπείρωση απέδωσε μεν σε εκλογικό επίπεδο, δεν απέδωσε όμως τελικά στην υλοποίηση έστω και πτωχών ενόσ ανταγωνιστικού σχεδίου.

Η δυναμική του κινήματος της περιόδου 2008-2012 άνοιξε μια σειρά από ζητήματα και ενδυνάμωσε τον ρηξιακό λόγο. Η κινηματική παρουσία στον δρόμο υπήρξε πρωτοφανής για τα χρόνια της μεταπολίτευσης με χιλιάδες ανθρώπους στον δρόμο για

εβδομάδες, αποδοχή της συγκρουσιακής αντιβίας και συγκρότηση ενός λόγου που οδηγούσε απευθείας στο αίτημα της πτώσης της κυβέρνησης. Πολιτικά αυτό κεφαλαιοποιήθηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ, που χωρίς πολιτικά βαρίδια φάνηκε εκείνη την περίοδο να είναι ανοιχτός στο να υποδεχτεί και να μορφοποιήσει σε ένα εναλλακτικό σχέδιο αυτές τις δυναμικές.

Το καλοκαίρι του 2015 που για πολλούς και πολλές καταγράφεται ως μια σημαντική τραυματική εμπειρία και ματαίωση, στην πραγματικότητα δεν είναι παρά το σύμπτωμα δυο πραγμάτων:

Η αδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ να συγκροτήσει και να εμπνεύσει ένα ολοκληρωμένο σχέδιο ρήξης, αλλά και της επιλογή να προκρίνει την παραμονή στην κυβέρνηση ως το μόνο εργαλείο άσκησης πολιτικής. Ο συνδυασμός αυτών των δύο στοιχείων υπήρξε πράγματι καταστροφικός για ένα εγχείρημα που προς στιγμινή δημιουργήσε ένα πλαίσιο εμπιστοσύνης

και ελπίδας. Η ήττα που ακολούθησε είχε σημαντικές επιπτώσεις τόσο στην διάλυση του κινήματος, όσο και στην βαθιά αμφισβήτηση της αριστεράς, με αντίκτυπο σε όλες τις οργανώσεις, αλλά και της δυνατοτητας μια κοινωνικής αλλαγής σήμερα.

Από το 2015 και μετά επανέρχεται διαρκώς το ερώτημα αν ο ΣΥΡΙΖΑ θα μπορούσε να κάνει κάτι άλλο και πόσο προδοτική ήταν η στροφή που έκανε μετά το δημοψήφισμα. Εστιάζοντας στα δεδομένα της περιόδου, το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος και το κλίμα που επικρατούσε, εκτιμώ ότι θα μπορούσε όντως να προχωρήσει σε μια σύγκρουση παίρνοντας όμως το ρίσκο να οδηγηθεί σε απώλεια της κυβέρνησης. Ωστόσο σε αυτή τη συζήτηση πέρα από την επίσημη θέση του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και της Νέας Αριστεράς πλέον ότι η πολιτική που άσκησε ήταν μονόδρομος, Υπάρχουν πολλές προσεγγίσεις που υποστηρίζουν επίσης ότι ήταν μονόδρομος είτε με βάση τη γραμμή ότι οι κοινωνικές συνθήκες

δεν ήταν ώριμες για μια σύγκρουση (ΚΚΕ) είτε με βάση της αντίληψη ότι τελικά κάθε ανάληψη εξουσίας οδηγεί σε ένα συμβιβασμό (αναρχικός χώρος).

Σήμερα λοιπόν 10 χρόνια μετά, προσπαθώντας να ξανασκεφτούμε τις προϋποθέσεις και τα υποκείμενα της ρήξης και αξιοποιώντας και τα συμπεράσματα της προηγούμενης περιόδου, θα μπορούσαμε να εστιάσουμε σε τέσσερα σημεία:

-Το υποκείμενο της ρήξης δεν μπορεί να είναι ένας ταξικός χυλός. Πρέπει να ξαναδιαβάσουμε τους ταξικούς συσχετισμούς, να δούμε τα πληττόμενα στρώματα και τις συμμαχίες που χτίζουμε με όρους κοινωνικής σύγκρουσης. Να κάτι που απέφυγε συστηματικά να κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο γιατί δεν υλοποίησε κανενός είδους πολιτική αναδιανομής προς όφελος των εργαζομένων, αλλά και γιατί επεδίωξε και προέκρινε την συμμαχία όχι μόνο με την μεσαία τάξη αλλά κυρίως με το

στην πρυτανεία της Αθήνας κ.ά.) είναι ενδεικτικά της ΣΥΡΙΖΑϊκής πορείας. Αν και όσοι-ες υποστηρίξαμε τον ΣΥΡΙΖΑ από τα αριστερά κάναμε αυτοκριτική σε όσα προαναφέρθηκαν, δεν την κάναμε στους τόνους που οφείλαμε και, κυρίως, δεν δράσαμε εναντίον τους. Γενικότερα, ο «όλος» ΣΥΡΙΖΑ ήταν ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά απροετοίμαστος για την ανάληψη της πολιτικής εξουσίας, ενώ ο ευρωκεντρισμός και ο κυβερνητισμός της ηγεσίας του προσιωνίζονταν την έκβαση του εγχειρήματος.

Και μετά ήρθαν οι μέλισσες που σε μια νύχτα έγιναν σφήκες... Ειλικρινά, δεν έχω κατανοήσει πλήρως γιατί ο Αλέξης Τσίπρας προκάλεσε το δημοψήφισμα, ηγούμενος μάλιστα του «όχι», αφού σκόπευε να το πετάξει, πάντως αποτέλεσε μια σπάνια στιγμή ελπίδας, αγώνα και συντριβής. Χωρίς βεβαίως να πιστεύουμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να αποτελέσει το πολιτικό υποκείμενο του κοινωνικού μετασχηματισμού, ελπίσαμε το καλοκαίρι του 2015 σε μια ρήξη που θα άνοιγε τον ασκό του Αιόλου προς τα αριστερά. Μάλλον αυταπατώμεθα και οπωσδήποτε μαζί με το 62% του ελληνικού λαού διαψευστήκαμε. Παρ' όλα αυτά, συνεχίζουμε να πιστεύουμε ότι καλώς πράξαμε και συμμετείχαμε στην περιπέτεια του 2010-2015 και δεν μείναμε παρατηρητές.

Η ήττα του 2015 είχε δυσμενείς συνέπειες στο ευρωπαϊκό επίπεδο και συντριπτικές στο εγχώριο. Η αυτοδιάψευση του παραδείγματος συνέβαλε στην υποχώρηση αντίστοιχων εγχειρημάτων στην Ευρώπη, ενώ στην Ελλάδα, πέρα από την επαχθέστερη μνημονιακή υποταγή, προκάλεσε τη δυσφήμιση όλης της Αριστεράς και την πρωτοφανή υποχώρηση του κινήματος, ευνοώντας έτσι τη δεξιά μετατόπιση όλου του πολιτικού σκηνικού. Η δε κυβερνητική θητεία του ΣΥΡΙΖΑ 2015-2019 αποτελεί μνημείο σοσιαλνεοφιλελεύθερης πολιτικής που οδήγησε στην άνοδο της πιο δεξιάς κυβέρνησης από τη Μεταπολίτευση και στη δική του εξευτελιστική κατάρρευση.

Είναι γεγονός ότι ο αέρας που φυσά δεν είναι δροσερός... Πράγματι, η κυβέρνηση Μητσοτάκη τρίζει, ωστόσο η έλλειψη αντίπαλου δέοντος από τα αριστερά ωθεί αγανακτισμένα κοινωνικά τμήματα είτε προς «ό,τι να 'ναι» κεντροαριστερές λύσεις είτε προς την Ακροδεξιά. Ταυτόχρονα, το πρωτοφανές κίνημα για το έγκλημα των Τεμπών αποτελεί ελπιδοφόρο παράδειγμα κοινωνικής αντιπολίτευσης και ευνοϊκό περιβάλλον για πολιτικές πρωτοβουλίες της εξωστρεφούς αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, όπως αυτή της ΑΠΟ, της ΔΕΑ, του Δικτύου, της ΚΕΜΑ, της Μετάβασης και του Ξεκινήματος.

σκύψουμε στα κενά, λάθη»

κεφάλαιο του οποίου αναζήτησε με αγωνία την υποστήριξη.

-Στην πορεία για την κοινωνική αλλαγή το μεταβατικό πρόγραμμα δεν είναι απλά ένα διαχειριστικό σχέδιο προς όφελος των εργαζομένων. Είναι διαρκείς συγκρούσεις με το κεφάλαιο που οδηγούν σε επιμέρους κατακτήσεις, αλλά ίσως και ήττες, είναι συγκρούσεις με τις μορφές οργάνωσης του κράτους. Σε αυτό το πλαίσιο η σύγκρουση με τους υπερεθνικούς θεσμούς ΕΕ, ΝΑΤΟ κλπ δεν μπορεί να αποτελεί δευτερεύον ζήτημα, αντίθετα πρέπει να γίνει αντικείμενο ενός ουσιαστικού σχεδιασμού.

-Η οργάνωση της κοινωνίας είναι κρίσιμη προϋπόθεση για την όποια κοινωνική αλλαγή. Στήριξη της πληττόμενης κοινωνίας και συγκρότηση της τόσο σε επίπεδο μαχητικής διεκδίκησης, όσο και στο επίπεδο της αλληλοϋποστήριξης και της αλληλεγγύης. Ο ρόλος που έπαιξαν τα δίκτυα αλληλεγγύης στην οργάνωση και ριζοσπαστικοποίηση της περιό-

δου 2011-2015 είναι σημαντικός αν και δεν έχει αποτιμηθεί ακόμα, ενώ είναι ενδιαφέρον να επισημάνουμε ότι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ μεθόδευσε την διάλυσή τους.

-Για να συμβούν όλα αυτά χρειάζεται μια νέα πολιτική συγκρότηση. Και γι αυτό απαιτείται το άνοιγμα ενός ουσιαστικού διαλόγου. Δεν ξεκινάμε από το μηδέν. Αντίθετα έχουμε ένα τεράστιο υλικό πολιτικού προβληματισμού και θέσεων. Όμως αν η κυβέρνηση μας ξεκινάει με αφετηρία ότι τα πράγματα δεν πάνε καλά γιατί οι άλλοι δεν συμφωνούν μαζί μας, τότε δεν θα μας πάει πολύ μακριά.

Υπάρχει ανάγκη να σκύψουμε στα κενά, στα ερωτήματα, στα λάθη. Υπάρχει ανάγκη να διαβάσουμε τα καινούργια δεδομένα στο παγκόσμιο πεδίο ανάπτυξης του καπιταλιστικού συστήματος. Δεν υπάρχουν μαγικές ή εύκολες λύσεις. Όποιο το πιστεύει διατρέχει ισχυρό κίνδυνο να βρεθεί στην καλύτερη περίπτωση εκεί που βρέθηκε ο ΣΥΡΙΖΑ το 2015.

Συμπεράσματα για το μέλλον από την κρίσιμη πενταετία 2010 – 15

Του Κώστα Μάρκου, βασίζεται στην ομιλία εκ μέρους της ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ, ολόκληρο στο Rproject.gr

[...] **Απο τι καθορίστηκε**, τελικά, η έκβαση των εξελίξεων του 2010 – 15; Φταίνει οι αντικειμενικές συνθήκες ή οι υποκειμενικές αποφάσεις και μάλιστα των άλλων; Ήταν «αντικειμενικό» να καταλήξει η «αριστερή κυβέρνηση» στη συνθηκολόγηση, επειδή ο αντίπαλος ήταν πιο δυνατός; Μήπως έπρεπε πρώτα να δυναμώσουμε το «κόμμα» γιατί δεν ήταν ώριμες οι «αντικειμενικές συνθήκες» για μεγάλες ανατροπές; Ή μήπως η οξυτάτη οικονομική κρίση οδήγησε αντικειμενικά σε μια αντικαπιταλιστική ανατροπή - περίπου επανάσταση, αλλά φταίνει οι ρεφορμιστές και οι οπορτουμιστές που δεν έγινε;

Η έκβαση των μαχών του 2010-15 προήλθε από μια συνισταμένη αντικειμενικών δυνατοτήτων και ορίων της περιόδου, σε συνδυασμό με τις σωστές και κυρίως, τις λάθος υποκειμενικές αποφάσεις, στις κρίσιμες διακλαδώσεις της. Καθορίστηκε συνεπώς από την ταξική πάλη, όχι όμως αυθαίρετα, αλλά πάνω σε ένα συγκεκριμένο, ιστορικά διαμορφωμένο έδαφος αντικειμενικών δυνατοτήτων και ορίων.

Ποιο ήταν αυτό το ιστορικά, δηλαδή αντικειμενικά, διαμορφωμένο έδαφος αυτής της περιόδου; Ποια ήταν τα όρια και μέχρι που μπορούσαν να φτάσουν οι δυνατότητες; Εκτιμούμε ότι η τότε ιστορική περίοδος εμπεριείχε ανατρεπτικές κι επαναστατικές δυνατότητες αλλά με συγκεκριμένο τρόπο: Ο κληρονομημένος ταξικός, κοινωνικός και πολιτικός συσχετισμός δεν επέτρεπε το στόχο για ανατροπή της αστικής κυριαρχίας, δηλαδή, την επανάσταση. Αλλά η οξυτάτη οικονομική και πολιτική κρίση, έθετε τη δυνατότητα και το στόχο για μια ανατροπή της μακροχρόνιας αστικής ηγεμονίας και της νεοφιλελεύθερης επίθεσης. Δηλαδή για μια ανατροπή ή, το λιγότερο, για μια αποφασιστική βελτίωση των κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών σε όφελος του εργατικού και λαϊκού κινήματος, σε όφελος γενικά της Αριστεράς και ειδικότερα της ριζοσπαστικής, αντικαπιταλιστικής

και επαναστατικής Αριστεράς. [...]

Ας πάμε τώρα, από το αφηρημένο στο συγκεκριμένο. Το 2010 – 12, δεν περάσαμε, βέβαια, αλλά οπωσδήποτε φτάσαμε κοντά στην επαναστατική κατάσταση: Εκτίναξη της εργατικής και λαϊκής δράσης, σχεδόν όλες οι μορφές πάλης, τεράστιες συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις, συγκρούσεις με αστυνομία, αντιβία και μορφές αυτοάμυνας. Αλλαγές συσχετισμών σε συνδικάτα, λαϊκούς φορείς, δημιουργία νέων συνδικάτων, νέες μορφές αυτοοργάνωσης, λαϊκές συνελεύσεις, κοινωνικά ιατρεία, αλληλεγγύη. Διασπάσεις σε αστικά κόμματα, εκλογικές ανατροπές το 2010 και το 2012. Είσοδο στο στίβο του κοινωνικού και πολιτικού αγώνα των παραδοσιακών και των νέων στρωμάτων της εργατικής τάξης, των νέων μικροαστικών στρωμάτων της διανοήσης, των κλασικών μικροϊδιοκτητών, ακόμη και κατώτερων αστικών στρωμάτων που καταστρέφονταν. Σε αυτό τον αγώνα, πήραν μέρος και βοήθησαν στην ανάπτυξη του όλες οι αριστερές δυνάμεις, ο τότε ΣΥΡΙΖΑ, η ΚΚΕ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κ.α. Από τη στάση και την αλληλεπίδρασή τους επηρεάστηκε σε σημαντικό βαθμό η συνισταμένη των εξελίξεων. [...]

Ποια είναι τα αναγκαία συμπεράσματα για σήμερα; Απαιτείται μια νέα προγραμματική κομμουνιστική προσπάθεια και η στρατηγική και τακτική για την επαναστατική μετάβαση. Παράλληλα, απαιτείται μια συσπείρωση των δυνάμεων της ενωτικής και ανατρεπτικής Αριστεράς για έναν πόλο σε αντικαπιταλιστική και αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση, που θα δοκιμαστεί σε κινηματικές, πολιτικές και εκλογικές μάχες. Με τρεις βασικές, θετικές προϋποθέσεις: Πρώτο, κατεύθυνση ρήξης και εξόδου από ΕΕ, ΝΑΤΟ και σύστημα. Δεύτερο: ενωτική πολιτική συνεργασιών για την κοινή δράση με ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΜΕΡΑ, ΚΚΕ και άλλων, για ένα ενιαίο αγωνιστικό κίνημα κατακτήσεων. Τρίτο, ισοτιμία και δημοκρατία με διαδικασίες βάσης των μελών. Και τις τρεις, όχι ανά δυο ή καθεμιά χωριστά. Θέλουμε να προχωρήσουμε με όλους και όλες που τις έχουν διακηρύξει. Είμαστε αποφασισμένοι και θα προχωρήσουμε με όσους και όσες θα το αποφασίσουν.

Νταβός 2025: Τραμπ εναντι

Του Μάικλ Ρόμπερτς

Κάθε Ιανουάριο, το Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ (WEF) συνεδριάζει στο πολυτελές χιονοδρομικό κέντρο του Νταβός, στην Ελβετία.

Φέτος, τα συνήθη θέματα της υπερθέρμανσης του πλανήτη και της φτώχειας δεν ελήφθησαν σχεδόν καθόλου υπόψη. Αυτό που κυριάρχησε στις σκέψεις των «μεγάλων και καλών» της παγκόσμιας οικονομίας ήταν η τεχνητή νοημοσύνη. Το θέμα του WEF 2025 ήταν «Συνεργασία για την εποχή της ευφυΐας». Η τεχνητή νοημοσύνη είναι αυτή που «κάνει γκελ» στους ηγέτες του καπιταλισμού, ως η τεχνολογία που πρόκειται να μεταμορφώσει τις οικονομίες, προκαλώντας ταχύτερη αύξηση του πραγματικού ΑΕΠ και της παραγωγικότητας, φέρνοντας έτσι ευημερία για όλους -ή τουλάχιστον έτσι ελπίζουν. Το WEF παρουσίασε μια έκθεση με τίτλο «AI in Action: Beyond Experimentation to Transform Industry» (Η Τεχνητή Νοημοσύνη στην Πράξη: Περνώντας από τον πειραματισμό στον μετασχηματισμό της βιομηχανίας), η οποία υποστηρίζει ακριβώς αυτό, με διάφορες επιφυλάξεις.

Τεράστιες δαπάνες για AI

Εδώ αρκεί να πούμε ότι υπάρχουν τεράστιες δαπάνες για την ανάπτυξη της Τεχνητής Νοημοσύνης και των σχετικών υποδομών που πραγματοποιούνται από τις ΗΠΑ και άλλες εταιρείες Τεχνητής Νοημοσύνης για να μπορέσουν να απο-

δώσουν. Λόγω αυτών των δαπανών, οι εταιρείες θα χρειαστούν εκατοντάδες δισεκατομμύρια σε νέα πρόσθετα έσοδα από την τεχνητή νοημοσύνη για να διατηρήσουν τα σημερινά περιθώρια κέρδους τους.

Οι επενδύσεις στην τεχνητή νοημοσύνη αυξάνουν επίσης τη ζήτηση ενέργειας. Ο Διεθνής Οργανισμός Ενέργειας (ΔΟΕ) προβλέπει ότι μέχρι το 2026 η κατανάλωση ηλεκτρικής ενέργειας μόνο για τα κέντρα δεδομένων θα μπορούσε να φθάσει τις 1.000 TWh -περίπου ισοδύναμη με την ενεργειακή κατανάλωση της Ιαπωνίας. Επομένως, η «τροφοδότηση της Ευφυούς Εποχής» θα είναι ένα τιτάνιο έργο και θα έχει βαθύτατο αντίκτυπο στην παγκόσμια ζήτηση και προσφορά ηλεκτρικής ενέργειας. Αυτό θα έχει ευρύτερες συνέπειες για τις βιομηχανίες και τους στόχους τους για απαλλαγή από τον άνθρακα και για μηδενικό ισοζύγιο (εκπομπών άνθρακα), καθώς οι ταχύτατα εξελισσόμενες τεχνολογίες θα καταβροχθίζουν ενέργεια με ρυθμούς πολύ υψηλότερους από τους σημερινούς.

Ο νεοεκλεγείς πρόεδρος Ντόναλντ Τραμπ μίλησε στο WEF μέσω δορυφόρου και δεν έχασε χρόνο να πει στο ακροατήριο του ότι οι ΗΠΑ πρόκειται να εισέλθουν σε μια «χρυσή εποχή» που θα προωθείται από την παραγωγή ενέργειας, την τεχνητή νοημοσύνη, την απορρύθμιση και τους χαμηλότερους φόρους -και ότι οι χώρες που ίσως προσπαθήσουν να σταθούν εμπόδιο στο δρόμο της καλά θα κάνουν να προσέχουν.

Ο Τραμπ δήλωσε ότι οι ΗΠΑ θα πρέπει να διπλασιάσουν την ενεργειακή τους

παραγωγή, εν μέρει για να τροφοδοτήσουν την Τεχνητή Νοημοσύνη. Έτσι, θα επισπεύσει τις εγκρίσεις για νέες μονάδες ηλεκτροπαραγωγής, τις οποίες οι εταιρείες θα μπορούν να εγκαταστήσουν δίπλα στα εργοστάσιά τους -κάτι που σήμερα δεν είναι δυνατό βάσει των ρυθμιστικών περιορισμών. Οι εταιρείες θα μπορούν να τροφοδοτούν αυτές τις μονάδες με ό,τι θέλουν, συμπεριλαμβανομένου του άνθρακα ως εφεδρεία, «του καλού, καθαρού άνθρακα», επειδή «τίποτα δεν μπορεί να καταστρέψει τον άνθρακα, ούτε ο καιρός, ούτε μια βόμβα».

Ο Τραμπ θέλει να ρίξει την τιμή του πετρελαίου, ώστε να μειωθούν οι τιμές της ενέργειας για τις επενδύσεις (όχι τόσο πολύ για τα νοικοκυριά). Για να το πετύχει αυτό, θέλει οι ΗΠΑ και ο κόσμος να κάνουν «γεωτρήσεις μωρό μου, γεωτρήσεις» (drill, baby, drill). Δυστυχώς γι' αυτόν, κάτι τέτοιο μπορεί και να μην συμβεί. Τα έργα κατασκευής αγωγών πετρελαίου, αγωγών φυσικού αερίου και γραμμών μεταφοράς στις ΗΠΑ έχουν πρακτικά σταματήσει, καθώς η μεγάλη επανάσταση του σχιστόλιθου και του fracking στην παραγωγή πετρελαίου στις ΗΠΑ έχει αρχίσει να εξαντλεί τη δυναμική της.

Αυτό που θα μπορούσε να σώσει την απαίτηση του Τραμπ για χαμηλότερες τιμές πετρελαίου, παρά την εξασθένηση της αύξησης της προσφοράς, είναι ότι υποχωρεί επίσης και η αύξηση της παγκόσμιας ζήτησης για πετρελαϊκά προϊόντα.

Οι χαμηλότερες τιμές ενέργειας θα μπορούσαν να είναι σημαντικές για την πολιτική του Τραμπ, αν αυτό σήμαινε ότι ο πληθωρισμός θα συνέχιζε να μειώνεται και θα

παρέμενε σε χαμηλά επίπεδα. Το πρόβλημα είναι ότι, αυτή τη στιγμή, παρατηρείται η αντίθετη τάση. Ο συνολικός πληθωρισμός στις ΗΠΑ αυξανόταν το τελευταίο εξάμηνο του 2024, λόγω της ανόδου των τιμών της ενέργειας και των τροφίμων και ορισμένων υποκείμενων «δυσμετάβλητων» συνιστωσών, όπως το κόστος των ασφαλειών αυτοκινήτων και υγείας, των ενοικίων και της φιλοξενίας. Η Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ δεν κερδίζει τον πόλεμο κατά του πληθωρισμού.

ΗΠΑ και ΕΕ

Στην ομιλία του στο Νταβός, ο Τραμπ επανήλθε στην τακτική απαίτησή του να αρχίσουν οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις να πληρώνουν για τη δική τους άμυνα και για την

Το δασμολογικό «ξέσπασμα θυμού» του

Του Μάικλ Ρόμπερτς

Ο πρόεδρος Ντόναλντ Τραμπ ανακοίνωσε μια σειρά από αυξήσεις δασμών στις εισαγωγές αγαθών από τους στενότερους εμπορικούς εταίρους των ΗΠΑ, τον Καναδά και το Μεξικό. Πρόκειται αύξηση των δασμών κατά 25% (με χαμηλότερο συντελεστή για τις εισαγωγές πετρελαίου από τον Καναδά). Στη συνέχεια ανακοίνωσε αύξηση των δασμών κατά 10% σε όλες τις κινεζικές εισαγωγές. Έτσι ο Τραμπ ξεκίνησε τον νέο εμπορικό του πόλεμο.

Και όμως, τη στιγμή που τον ξεκίνησε, έκανε αμέσως πίσω. Ο Τραμπ ανακοίνωσε ότι αναβάλλει τις αυξήσεις των δασμών στον Καναδά και το Μεξικό για έναν μήνα, επειδή οι κυβερνήσεις τους

συμφώνησαν να κάνουν κάτι για το λαθρεμπόριο του ναρκωτικού fentanyl προς τις ΗΠΑ.

Τι πρέπει λοιπόν να συμπεράνουμε από αυτά τα καμώματα; Μήπως οι απειλούμενες αυξήσεις των δασμών χρησιμοποιούνται απλώς για να εκφοβίσουν άλλες χώρες ώστε να κάνουν παραχωρήσεις προς τον Τραμπ; Ή μήπως υπάρχει μια συνεκτική οικονομική πολιτική σε όλα αυτά;

Υπάρχει όντως μια μέθοδος μέσα σε αυτήν τη τρέλα. Στο εξωτερικό μέτωπο, ο Τραμπ στοχεύει να κάνει την Αμερική «μεγάλη ξανά» αυξάνοντας το κόστος εισαγωγής ξένων προϊόντων για τις αμερικανικές εταιρείες και τα νοικοκυριά, έτσι ώστε να μειωθεί η ζήτηση και το τεράστιο εμπορικό έλλειμμα που έχουν σήμερα οι ΗΠΑ με τον υπόλοιπο κόσμο. Θέλει να μειώσει αυτό το έλλειμμα και να αναγκάσει τις ξένες εταιρείες

να επενδύουν και να δραστηριοποιούνται εντός των ΗΠΑ αντί να εξάγουν σε αυτές.

Με τα επιπλέον έσοδα από τους δασμούς, η κυβέρνηση θα διαθέτει επαρκή κεφάλαια προκειμένου να μπορέσει να κόψει τους φόρους εισοδήματος και τους φόρους επί των εταιρικών κερδών «μέχρι το κόκκαλο» (μάλιστα ο Τραμπ λέει ότι θέλει να καταργήσει εντελώς τη φορολογία εισοδήματος). Αν αυτό είναι το σχέδιο, τότε οι δασμοί θα εφαρμοστούν τελικά πλήρως, με την Κίνα να αντιμετωπίζει πιθανότατα μια ακόμη μεγαλύτερη αύξησή τους.

Εάν υλοποιηθεί ο Τραμπ τα προστατευτικά δασμολογικά του μέτρα, ποιος θα είναι ο αντίκτυπος στο εμπόριο και την οικονομία των ΗΠΑ;

Ένας δασμός της τάξης του 25% στον Καναδά και το Μεξικό θα αύξανε το κόστος για τις αμερικανικές αυτοκινητοβι-

ομηχανίες. Αυτός ο δασμός πρόκειται να αυξήσει έως και 3.000 δολάρια την τιμή ορισμένων από τα 16 εκατομμύρια αυτοκίνητα που πωλούνται στις ΗΠΑ κάθε χρόνο. Το κόστος των τροφίμων θα αυξανόταν επίσης, καθώς το Μεξικό προμηθεύει πάνω από το 60% των φρέσκων προϊόντων στις ΗΠΑ.

Ο ακριβής αντίκτυπος θα εξαρτηθεί από το πόσο καιρό θα παραμείνουν σε ισχύ οι δασμοί και από το αν άλλες χώρες θα προβούν σε αντίμετρα. Ήδη η Κίνα έχει ανακοινώσει μια σειρά από αντίμετρα.

Εντός των ΗΠΑ, εάν οι αυξήσεις των δασμών πραγματοποιηθούν, οι εγχώριες τιμές θα αυξηθούν και θα υπάρξουν ανοδικές πιέσεις στον πληθωρισμό. «Οι πολιτικές που ακολουθεί έχουν υψηλό κίνδυνο πληθωρισμού», δήλωσε ο Άνταμ Πόζεν, διευθυντής του ΠΙΕ. «Φαίνεται ότι η προώθηση της μεταποι-

Ντόνald Φον ντερ Λάιεν

Ολόκληρο
στο RProject.gr

ρώπη υπολείπεται των ΗΠΑ στις επενδύσεις νέων τεχνολογιών.

«Για να διατηρήσουμε την ανάπτυξη μας στο επόμενο τέταρτο του αιώνα, η Ευρώπη πρέπει να αλλάξει ταχύτητα». Ανακοίνωσε ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή πρόκειται να παρουσιάσει έναν οδικό χάρτη για την ανάπτυξη, που ονομάζεται «Πυξίδα Ανταγωνιστικότητας». Τι θα προτείνει αυτός ο οδικός χάρτης για την αντιμετώπιση της «υπαρξιακής πρόκλησης που αντιμετωπίζει η Ευρώπη» (με τα λόγια του Μάριο Ντράγκι) και δεδομένων των σχεδίων του Τραμπ να διαλύσει τις οικονομίες της Ευρώπης; Δεν θα πρόκειται για περισσότερες δημόσιες επενδύσεις, αλλά αντίθετα για μια εξάρτηση από τη χρηματοδότηση ιδιωτικών κεφαλαίων σε ολόκληρη την ΕΕ.

«Η Ευρώπη χρειάζεται μια βαθιά και ρευστή κεφαλαιαγορά». Βλέπετε, οι ευρωπαϊκές εταιρείες δεν μπορούν να αντλήσουν τη χρηματοδότηση που χρειάζονται, «επειδή η εγχώρια κεφαλαιαγορά μας είναι κατακερματισμένη», δηλαδή πολύ μικρή. Ποια είναι η απάντηση; Η Κομισιόν θέλει να δημιουργήσει μια Ευρωπαϊκή Ένωση Αποταμιεύσεων και Επενδύσεων -«με νέα ευρωπαϊκά αποταμιευτικά και επενδυτικά προϊόντα, νέα κίνητρα... και μια νέα ώθηση για να διασφαλιστεί η απρόσκοπτη ροή επενδύσεων σε ολόκληρη την ένωση μας». Άρα πάμε για περισσότερα χρήματα για το χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο και περισσότερα κέρδη για τους επενδυτές.

Η δεύτερη πολιτική είναι η απορρύθμιση της ευρωπαϊκής βιομηχανίας: «πάρα πολλές επιχειρήσεις καθυστερούν τις επενδύσεις στην Ευρώπη λόγω της περι-

τής γραφειοκρατίας». Η ενιαία ευρωπαϊκή αγορά εξακολουθεί να έχει πάρα πολλούς εθνικούς φραγμούς, επομένως η Ευρώπη χρειάζεται ένα ενιαίο σύνολο κανόνων.

Η τρίτη πολιτική είναι η μείωση του ενεργειακού κόστους. Πώς θα επιτευχθεί αυτό; Με περισσότερη «καθαρή ενέργεια» από ανανεώσιμες πηγές και από νέες τεχνολογίες, όπως η σύντηξη, η ενισχυμένη γεωθερμία και οι μπαταρίες στερεάς κατάστασης. Όμως αυτά δεν θα γίνουν με περισσότερες δημόσιες επενδύσεις, αλλά με την κινητοποίηση «περισσότερων ιδιωτικών κεφαλαίων για τον εκσυγχρονισμό των δικτύων ηλεκτρικής ενέργειας και των υποδομών αποθήκευσης».

Έτσι, η απάντηση της Ευρώπης στον Τραμπ είναι να βασίζεται ακόμη περισσότερο στις εισαγωγές ενέργειας από τις ΗΠΑ, να ελπίζει ότι ο ιδιωτικός τομέας θα επενδύσει σε νέες τεχνολογίες επειδή η Ευρώπη θα «απορρυθμιστεί» και ότι ο χρηματοπιστωτικός τομέας θα προσφέρει περισσότερα δάνεια για επενδύσεις αντί να κερδοσκοπεί σε χρηματοοικονομικά περιουσιακά στοιχεία. Σας αφήνω να κρίνετε πόσο πιθανό είναι να πετύχει αυτή η στρατηγική.

Το μέλλον, όπως το σκιαγράφησαν στο Νταβός ο Τραμπ και η Φον ντερ Λάιεν, είναι ένα μέλλον περισσότερων φραγμών στο εμπόριο μεταξύ των χωρών και μεγαλύτερης απορρύθμισης, ώστε οι τραπεζίτες και οι βιομήχανοι να μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν, ανεξάρτητα από τη ζημιά στην ασφάλεια και τα δικαιώματα των καταναλωτών και τις επιπτώσεις στο περιβάλλον και το κλίμα.

στήριξη της Ουκρανίας. Είπε ότι θα απαιτήσει από τα μέλη του ΝΑΤΟ να πληρώσουν το 5% του ΑΕΠ τους για την άμυνα, υπερδιπλασιάζοντας τον σημερινό μέσο όρο. Μια τέτοια μετατόπιση των δαπανών προς τον στρατό θα ήταν καταστροφική για τα δημοσιονομικά της Ευρώπης, σε μια συγκυρία που οι εθνικές κυβερνήσεις στην ΕΕ υποτίθεται ότι πρέπει να επενδύουν περισσότερα στον έλεγχο του κλίματος και στην ψηφιοποίηση της τεχνητής νοημοσύνης, ενώ ταυτόχρονα θα πρέπει να επιτυγχάνουν πρωτογενή δημοσιονομικά πλεονάσματα μεσοπρόθεσμα για να τηρούν τους δημοσιονομικούς κανόνες της ΕΕ.

Παρ' όλα αυτά, ο Τραμπ παραληρούσε για το πώς το «ρυθμιστικό καθεστώς»

της Ευρώπης αντιμετωπίζει την Αμερική «πολύ άσχημα» και «πολύ, πολύ άδικο με τους φόρους ΦΠΑ και όλους τους άλλους φόρους που επιβάλλουν». Δήλωσε ότι οι ρυθμιστικοί κανόνες της Ευρώπης για τις αμερικανικές εταιρείες τεχνολογίας στερούν δισεκατομμύρια από την Apple, την Google και το Facebook. Η Ευρώπη δεν αγοράζει αμερικανικά αγροτικά προϊόντα ή αμερικανικά αυτοκίνητα, αλλά αντίθετα στέλνει αυτοκίνητα στις ΗΠΑ κατά εκατομμύρια. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα «εμπορικά ελλείμματα εκατοντάδων δισεκατομμυρίων δολαρίων» με την ΕΕ, οπότε «θα κάνουμε κάτι γι' αυτό».

Όλα αυτά κατέστησαν την ομιλία της προέδρου της Κομισιόν Φον ντερ Λάιεν ιδιαίτερα αδύναμη. Αναγνώρισε ότι η Ευ-

Τραμπ

Ολόκληρο
στο RProject.gr

σης και το «ξύλο» στους εμπορικούς εταίρους των ΗΠΑ είναι στόχοι που, για τον Τραμπ, αποτελούν υψηλότερη προτεραιότητα από την αγοραστική δύναμη της εργατικής τάξης».

Ο Τραμπ ισχυρίζεται ότι τα επιπλέον έσοδα από τους δασμούς θα χρησιμοποιηθούν για να μπορέσουν να μειωθούν οι φόροι και αυτό υποτίθεται ότι θα βοηθήσει τα εισοδήματα των νοικοκυριών. Όμως οι εκτιμήσεις για τυχόν πρόσθετα έσοδα από τους δασμούς ανέρχονται μόλις σε 150 δισ. δολάρια ετησίως. Και οι περικοπές στη φορολογία εισοδήματος θα ωφελήσουν κυρίως τα υψηλότερα εισοδήματα, ενώ ο αυξανόμενος πληθωρισμός θα πλήξει τα χαμηλότερα εισοδήματα.

Εάν οι αυξήσεις των δασμών οδηγήσουν σε μείωση της οικονομικής ανάπτυξης, τότε η λεγόμενη σχετική επιτυχία της αμερικανικής οικονομίας

σε σύγκριση με τις άλλες μεγάλες οικονομίες θα βρεθεί σε κίνδυνο.

Καθώς λοιπόν ο Τραμπ επιβάλλει δασμούς, ο πληθωρισμός στις ΗΠΑ επιταχύνεται και η αύξηση της παραγωγής επιβραδύνεται.

Οι χώρες που υπόκεινται στις αυξήσεις των δασμών του Τραμπ θα πληγούν σκληρά. Πράγματι, οι οικονομολόγοι της JP Morgan εκτιμούν ότι τα μέτρα αυτά θα μπορούσαν να ωθήσουν τόσο τον Καναδά (που είναι ήδη αδύναμος) όσο και το Μεξικό σε καθαρή ύφεση.

Ο αντίκτυπος στην Κίνα θα εξαρτηθεί από το μέγεθος των αυξήσεων των δασμών. Προς το παρόν είναι μόνο 10%, αλλά ο Τραμπ έχει πει ότι τελικά θα φτάσουν στο 60%. Εάν οι ΗΠΑ αύξαναν κατά 10% επιπλέον τους δασμούς στην Κίνα και η Κίνα απαντούσε με τον ίδιο τρόπο, το αμερικανικό ΑΕΠ θα γινόταν 55 δισ. δολάρια λιγότερο κατά τα

4 χρόνια της δεύτερης διακυβέρνησης Τραμπ και το κινεζικό ΑΕΠ 128 δισ. δολάρια λιγότερο.

Οι εκτιμήσεις αυτές γίνονται υποθέτοντας ότι τα δασμολογικά μέτρα θα εφαρμοστούν. Μέχρι στιγμής, ο Τραμπ έχει αναβάλει την εφαρμογή τους, καθώς συνεχίζει την τακτική των «διαπραγματεύσεων» με τους εμπορικούς «εταίρους» του. Αλλά μην ξεχνάμε ότι σχεδιάζει επίσης να αυξήσει τους δασμούς για όλες τις εισαγωγές από την ΕΕ -και αυτό δεν έχει γίνει ακόμη.

Συνολικά, οι αυξημένοι δασμοί και άλλα προστατευτικά μέτρα από όλες τις πλευρές ως αντίποινα θα αποδυναμώσουν το παγκόσμιο εμπόριο και την οικονομική ανάπτυξη.

Στη δεκαετία του 1930, η προσπάθεια των ΗΠΑ να «προστατεύσουν» τη βιομηχανική τους βάση με τους δασμούς Σμουτ-Χόουλι οδήγησε μόνο σε περαι-

τέρω συρρίκνωση της παραγωγής ενώ βρίσκονταν ήδη εντός του πλαισίου της Μεγάλης Ύφεσης που έπληξε τη Βόρεια Αμερική, την Ευρώπη και την Ιαπωνία. Ο Χένρι Φορντ προσπάθησε να πεύσει τον τότε πρόεδρο Χούβερ να ασκήσει βέτο στα μέτρα χαρακτηρίζοντάς τα «οικονομική ηλιθιότητα». Παρόμοια λόγια ακούγονται και σήμερα από τη φωνή των μεγάλων επιχειρήσεων και του χρηματοπιστωτικού τομέα, την Wall Street Journal, η οποία αποκάλυψε τους δασμούς του Τραμπ «τον πιο ηλίθιο εμπορικό πόλεμο στην ιστορία».

Η Μεγάλη Ύφεση της δεκαετίας του 1930 δεν προκλήθηκε από τον προστατευτικό εμπορικό πόλεμο που προκάλεσαν οι ΗΠΑ το 1930, αλλά οι τότε δασμοί το μόνο που κατάφεραν ήταν να οξύνουν την παγκόσμια οικονομική συρρίκνωση, καθώς η κατάσταση μετατράπηκε σε «κάθε χώρα για τον εαυτό της».

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

ΣΕΝ ΕΜΠΙΘΕΣ
ΝΑ ΑΚΟΥΣ»

* στίχος των
Rationalistas

Επιμέλεια: Νικόλαος Κοιυτίης

Για ακόμη μια φορά **φωτορεπόρτερ βρέθηκε στο δολοφονικό στόχαστρο της αστυνομίας**. Στην προηγούμενη διαδήλωση για τα Τέμπη τραυματισμό από χειροβομβίδα κρότου λάμψης αποκόμισε ο Μάριος Λώλος. **Αυτή τη φορά ήταν η σειρά του Ορέστη Παναγιώτου** από το Αθηνναϊκό και Μακεδονικό Πρακτορείο Ειδήσεων.

Κατά τη διάρκεια του οργίου καταστολής στο συλλαλητήριο για τα Τέμπη ο Ορέστης Παναγιώτου **τραυματίστηκε στο κεφάλι από χειροβομβίδα κρότου λάμψης** που εκτόξευσαν τα ΜΑΤ, η οποία στη συνέχεια έσκασε δίπλα του. Επί τόπου του χορηγήθηκαν οι πρώτες βοήθειες από μοτοσικλετιστή του ΕΚΑΒ. Στη συνέχεια μεταφέρθηκε σε στρατιωτικό νοσοκομείο όπου οι γιατροί και νοσηλεύτες τον φρόντισαν όπως χρειαζόταν. Του έκαναν πολλά ράμματα και δυστυχώς όπως του ανακοίνωσαν

όσον αφορά την ακοή του, θα έχει πλέον μόνιμο πρόβλημα. Αυτά είναι τα αποτελέσματα των δολοφονικών πρακτικών της ΕΛΑΣ απέναντι σε επαγγελματίες του Τύπου. Αξίζει να αναφερθεί, **όπως και ο Μάριος Λώλος, έτσι και ο Ορέστης Παναγιώτου δεν στοχοποιείται πρώτη φορά από τις δυνάμεις καταστολής**. Δυστυχώς, όμως αντί να ζητηθεί έστω μια συγγνώμη από την επίσημη πολιτεία, δια στόματος κυβερνητικού εκπροσώπου Παύλου Μαρινάκη, ακούσαμε για ακόμη μία φορά ότι η αστυνομία έκανε πολύ καλά τη δουλειά της. Στο μεταξύ, με ασθενοφόρα του ΕΚΑΒ μεταφέρθηκαν σε νοσοκομεία της Αττικής πέντε τραυματίες από τα επεισόδια στο Σύνταγμα, ενώ το προσωπικό του ΕΚΑΒ παρείχε πρώτες βοήθειες σε περίπου είκοσι άτομα.

Με αμείωτο ρυθμό **συνεχίζονται οι αστυνομικές επιχειρήσεις της ΕΛΑΣ σε καταυλισμούς Ρομά σε ολόκληρη τη χώρα**. Είναι μια πρακτική που αξιοποιεί το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη προκείμενου να βρει αποδιοπομπαίους τράγους και να αποπροσανατολίσει την κοινή γνώμη από τα τρέχοντα προβλήματα που βασανίζουν τη χώρα. Από κοντά και τα συστημικά ΜΜΕ που σε καθημερινή βάση αναπαράγουν ρεπορτάζ σχετικά με την «εγκληματικότητα» των Ρομά και την «αποτελεσματικότητα» των επιχειρήσεων της ΕΛΑΣ. **Οι κοινότητες των Ρομά στοχοποιούνται διαρκώς από την αστυνομία και τα ΜΜΕ**. Τελευταία αστυνομική επιδρομή έγινε στις 27.02 το πρωί, σε τοπικές κοινότητες των δήμων Άργους-Μυκηνών και Ναυπλίων. Κατά τη διάρκεια των αστυνομικών επιχειρήσεων ελήφθησαν σαράντα έξι άτομα, προσήχθησαν εννιά και συνελήφθησαν έξι. Με αφορμή τη διαρκή κρατική τρομοκρατία εις βάρος των Ρομά, η Πρωτοβουλία **«Στο Πλευρό των Ρομά» πραγματοποίησε συνέλευση την Τρίτη 18 Φλεβάρη στο Στέκι Μεταναστών στα Εξάρχεια**. Στο κάλεσμά της ανέφερε χαρακτηριστικά: «Σε μια περίοδο που ο αντισιγανισμός έχει πάρει πάλι την ανιούσα. Με μπροστάρη της ντροπής την κρατική καταστολή και ωμή βία -είναι όλο και αγριότερες οι καθημερινές σχεδόν, έφοδοι της αστυνομίας σε καταυλισμούς. Αλλά περισσότερο σοκαριστικές είναι οι δολοφονίες των Νίκου Σαμπάνη και Κώστα Φραγκούλη και η απροθυμία των δικαστικών αρχών να ξεκινήσουν τις δίκες των υποθέσεων αυτών. Σε αυτή τη συγκυρία, η Πρωτοβουλία στο πλευρό των Ρομά, συνεχίζει να στέκεται αλληλέγγυα και δίπλα στις κοινότητες Ρομά».

βλέπουν σύρματα και φράχτες». Στη σκιά όλων αυτών των τραγικών συνθηκών, τη δομή επισκέφτηκε λίγες ημέρες μετά την απόφαση ο υπουργός Μετανάστευσης και Ασύλου, Νίκος Παναγιωτόπουλος, ο οποίος στις δηλώσεις του τουλάχιστον έκανε λόγο για προσπάθεια αποσυμφόρησης της δομής.

Σε **μαζική κινητοποίηση προχώρησαν οι κρατούμενοι στις φυλακές όλης της χώρας θέλοντας να δείξουν την αλληλεγγύη τους στις οικογένειες των θυμάτων των Τεμπών**. Σε ανακοίνωσή τους με τίτλο «Όχι στην συγκάλυψη - Δικαιοσύνη για τους 57 νεκρούς των Τεμπών» αναφέρουν χαρακτηριστικά: **«Εμείς οι κρατούμενοι των ελληνικών φυλακών ενώνουμε τις φωνές μας με εκείνες των συγγενών των θυμάτων των Τεμπών και ολοκλήρου του λαού που θα διαδηλώσει σε δρόμους και πλατείες απαιτώντας την απόδοση δικαιοσύνης για τις αδικημένες ψυχές των Τεμπών**. Αρνούμαστε το μεσημεριανό κλειδώμα θέλοντας να στείλουμε ένα μήνυμα συμπαράστασης και στήριξης. **Γνωρίζουμε καλά από πρώτο χέρι τι σημαίνει ελληνική δικαιοσύνη, συγκάλυψη, αστυνομικές και δικαστικές αυθαιρεσίες**. Στεκόμαστε δίπλα στις οικογένειες των θυμάτων και ενάντια στην συγκάλυψη του εγκλήματος από το πολιτικό σύστημα, την αστυνομία, την δικαιοσύνη, τα ΜΜΕ. Όχι στην συγκάλυψη - Δικαιοσύνη για τους 57 νεκρούς των Τεμπών». Την ανακοίνωση εξέδωσαν μία ημέρα πριν τις μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις και υπέγραψαν οι κρατούμενοι στις φυλακές Κορυδαλλού, Κεντρικής Αποθήκης Υλικού Φυλακών, Μαλανδρινού, Τρικάλων, Δομοκού, Νιγρίτας Σερρών, Πάτρας, Άμφισσας, Ναυπλίου, Αυλώνα, Ψυχιατρείου Κρατουμένων Κορυδαλλού, Ιωαννίνων, Αλικαρνασσού και Διαβατών.

Το Διοικητικό Δικαστήριο της Σύρου, εξετάζοντας σχετική **προσφυγή ενός ανήλικου παιδιού που ζητούσε την άρση της άτυπης και παράνομης κράτησής του επί μακρόν στη λεγόμενη και safe zone της Κλειστής Ελεγχόμενης Δομής (ΚΕΔ) στη Σάμο**, προχώρησε στην έκδοση απόφασης που επιβάλλει πλέον στις Αρχές την άμεση απομάκρυνσή του από εκεί και τη μεταφορά του συγκεκριμένου παιδιού σε κάποια δομή κατάλληλη για να υποδεχτεί ασυνόδευτα ανήλικα στην ηπειρωτική χώρα. Κατ' αυτόν τον τρόπο **αναγνωρίζονται πλέον και με δικαστική βούλα συνθήκες de facto κράτησης στα 480 ασυνόδευτα ανήλικα** στην πολυδιαφημισμένη Κλειστή Ελεγχόμενη Δομή Σάμου. Όπως δήλωσε ο συνήγορος σε 38 από τα παιδιά της ΚΕΔ Δημήτρης Χούλης «Η κράτησή τους κρατάει από 54 έως 124 ημέρες που δεν έχουν βγει από τον βρώμικο και δύσομο χώρο, δεν έχουν πάει σε ένα σχολείο, δεν έχουν κατέβει στην πόλη έστω να δουν πώς είναι. Από τη βάρκα που τους έφερε κατευθείαν σε αυτόν τον μικρό χώρο μέσα στις αρρώστιες και ούτε μια μικρή βόλτα για να μη

Συνέντευξη με την Όλγα Κλείτσα, δημοτική σύμβουλο Αθήνας «Ο Δήμος και οι δομές του συρρικνώνονται, κομματιάζονται και παραδίδονται σε πολλαπλές εργολαβίες ή σε ΜΚΟ»

? Έχουν περάσει ήδη 2 μήνες από τη συμμετοχή σου στην πρώτη συνεδρίαση του ΔΣ ως Δημοτική Σύμβουλος της Ανατρεπτικής Συμμαχίας, μετά την εναλλαγή και την αντικατάσταση του Κώστα Παπαδάκη. Δεν είναι, όμως, η πρώτη φορά που αναλαμβάνεις αιρετό ρόλο στο Δήμο της Αθήνας. Ποιες διαφορές βλέπεις;

Πράγματι, η πρώτη φορά που ανέλαβα καθήκοντα αιρετού μέλους ήταν το 2015 ως ανεξάρτητη Κοινοτική Σύμβουλος και μέλος της ομάδας «Πόλης Ξεκίνημα». Μιας ομάδας που είχε φτιαχτεί μετά την μνημονιακή στροφή του ΣΥΡΙΖΑ με τη αποχώρησή μας από την Ανοιχτή Πόλη και εκπροσωπούσαν τότε από 7 Κοινοτικές και 1 Δημοτικό Σύμβουλο. Σχεδόν 10 χρόνια μετά πολλά έχουν αλλάξει αλλά όχι μόνο στη διάρθρωση του Δήμου και τη σύνθεση του Δημοτικού Συμβουλίου.

Το 2015 ήταν μία χρονιά σταθμός στην πολιτική ιστορία της χώρας. Μετά τις εξελίξεις του δημοψηφίσματος και τις αλλαγές στο κεντροκοινοτικό σκηνικό σύντομα καταλάβαμε ότι το χρέος μας, μαζί με τον απολογισμό και την απαραίτητη αυτοκριτική, ήταν να προστατεύσουμε τον κόσμο της αριστεράς από την απογοήτευση και την αποστράτευση, από τη ματαίωση της διάψευσης ενός οράματος, να θέσουμε τα «θεμέλια» ώστε να χτίσουμε ξανά.

Μία από τις μεγαλύτερες διαφορές, λοιπόν, είναι το πρίσμα μέσα από το οποίο βλέπουμε εμείς τα δημοτικά πράγματα έχοντας ήδη περάσει από τα «θεμέλια» στην «οικοδόμηση» με την ίδρυση της Ανατρεπτικής Συμμαχίας.

Ως προς τις διοικήσεις που πέρασαν από το Δήμο, παρά τις φυσιογνωμικές διαφορές τα αιτήματα και οι διεκδικήσεις των κατοίκων παραμένουν στην ίδια κατεύθυνση. Αν θέλαμε να περιγράψουμε με κάποια απλούστευση τον πυρήνα της πολιτικής των τελευταίων τριών διοικήσεων του Δήμου αυτή θα ήταν μία διαδρομή από την έκρηξη των ΣΔΙΤ, «δωρεών» και μνημονίων συνεργασίας της Δημαρχίας Καμίνη, στο δόγμα του Σοκ της Δημαρχίας Μπακογιάννη και τέλος στην αναβίωση της επικυριαρχίας του ΠΑΣΟΚ στην αυτοδιοίκηση της τωρινής Δημαρχίας Δούκα.

Όσο παράδοξο κι αν ακούγεται ένας οργανωτικός στόχος να είναι ο πυρήνας της πολιτικής, αυτό περιγράφει πλήρως τον πολιτικό και στρατηγικό κύκλο που εντοπίζουμε στον πρώτο χρόνο θητείας της Δημαρχίας Δούκα: καλές σχέσεις με μεγαλοεργολάβους και μεγάλα συμφέροντα, δικτύωση με νέες ΜΚΟ και ενίσχυση σχέσεων, απόπειρες σύνδεσης με την κοινωνική βάση μέσω ικανοποίησης αποσπασματικών «μερικών» αιτημάτων.

Υπάρχει, όμως, μία στρατηγική που αποτυπώνεται με συνέχεια και στις 3 διοικήσεις και ενισχύεται μέσω των αναδιαρθρώσεων του θεσμικού πλαισίου. Η στρατηγική της ειδικής ανάγκης και της εξαιρέσης. Ο Δήμος και οι δομές του συρρικνώνονται όλο και περισσότερο, κομματιάζονται και παραδίδονται σε πολλαπλές εργολαβίες ή σε ΜΚΟ μέσω μνημονίων συνεργασίας. Πέρα από το ουσιαστικό της διάλυσης του δημόσιου τομέα, η μεθοδολογία αυτή εξυπηρετεί την απουσία ενός συνολικού σχεδίου για τις πραγματικές ανάγκες των κατοίκων της πόλης.

Έτσι ένα χρόνο μετά την ανάληψη καθηκόντων από τον κ. Δούκα, σε αντίθεση με το Δημο-

κρατικό προφίλ που προσπάθησε να χτίσει εξαρχής, σχεδόν το 80% του προϋπολογισμού της Αθήνας αφορά την περιοχή επιχειρηματικού πάρκου του γηπέδου του ΠΑΟ, η κοινωνική πολιτική σχεδιάζεται μέσω συνάθροισης μνημονίων συνεργασίας με δεκάδες «θεματικές» ΜΚΟ, τα μεγάλα προβλήματα των ελεύθερων χώρων παραμένουν, οι μεγάλες υπερεργολαβίες για το πράσινο (UNISON) και τον ηλεκτροφωτισμό (Μυτιληναίος) παραμένουν ενώ παράλληλα διευκολύνεται πλήρως η προσπάθεια της Κυβέρνησης για τη διάλυση της δημόσιας δωρεάν παιδείας με τη σύμφωνη γνώμη της Δημοτικής Αρχής τόσο στο πρόγραμμα Ωνάσειων Σχολείων όσο και στην δημιουργία τμημάτων Διεθνούς Μπακαλορέα.

? Τι περιθώρια αντιστάσεων υπάρχουν σε μία τέτοια κατάσταση; Ποιος είναι ο ρόλος της Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα σε αυτή την κοινωνική συνθήκη;

Το ελπιδοφόρο είναι ότι ο κόσμος της Αθήνας έχει αναπτύξει ισχυρά κινηματικά αντανακλαστικά. Ήδη ο συντονισμός των συλλογικοτήτων υπεράσπισης ελεύθερων χώρων που ξεκίνησε πριν 3 χρόνια έχει μετατραπεί σε μία δικτύωση υπεράσπισης των Κοινών και των κατοίκων της πόλης, καθώς πλέον οι δραστηριότητες απλώνονται από την υπεράσπιση του δημόσιου χώρου, μέχρι την υπεράσπιση κατοίκων ενάντια σε πλειστηριασμούς και γενικότερα του δικαιώματος στη στέγη, την υπεράσπιση του δημόσιου χαρακτήρα του νερού, του δημόσιου χαρακτήρα των σχολείων, την κινητοποίηση υπέρ της υπόθεσης της 12 χρονης καθώς και κατά διαστήματα ενεργοποίηση απέναντι σε ρατσιστικές επιθέσεις.

Και ήδη έχουν σημειωθεί μικρές ή μεγαλύτερες νίκες σε αυτές τις διεκδικήσεις. Ο αγώνας είναι συνεχής, αλλά αυτό το άτυπο δίκτυο που έχει δημιουργηθεί ως μία νέα μορφή πολύμορφου αστικού κινήματος έχει τη δυνατότητα να πετυχαίνει νίκες.

Κι ο ρόλος μια δημοτικής κίνησης όπως η Ανατρεπτική Συμμαχία είναι διττός, να εκφράσει αλλά και να εκφραστεί από αυτό το κίνημα. Να ενισχύσει τα αιτήματα και τις διεκδικήσεις μέσα κι έξω από το Δημοτικό Συμβούλιο, αλλά να εμπνεύσει και την μετεξέλιξη των αιτημάτων σε μία συνολική διεκδίκηση του δικαιώματος στην πόλη, ένα νέο αφήγημα για την πόλη που θέλουμε να ζήσουμε.

Στον πρώτο χρόνο της δικής μας θητείας, βασική μας μέριμνα ήταν να οχυρώσουμε αυτή την προσπάθεια συμμαχίας, να βρούμε τα πατήματά μας εντός κι εκτός Δημοτικού Συμβουλίου, να αρχίζουμε να σχεδιάζουμε. Διανύοντας πλέον τον δεύτερο χρόνο η Ανατρεπτική Συμμαχία είναι έτοιμη να διεκδικήσει. Να διεκδικήσει τη θέση της στον πολιτικό χώρο συγκροτώντας τη βάση της και παράλληλα να διεκδικήσει την Αθήνα των κατοίκων της.

Πρώτοι άξονες σε αυτή την κατεύθυνση, το δικαίωμα στην στέγη, οι ελεύθεροι χώροι και η κοινωνική πολιτική, οι δομές προστασίας και υποστήριξης τους ευάλωτου πληθυσμού.

? Ποια είναι τα επόμενα βήματα;

Όταν τον Ιούνιο του 2018 ιδρύσαμε της Ανυπότακτη Αθήνα, προβληματιστήκαμε πολύ για το όνομα της νέας Δημοτικής Κίνησης. Οι λέξεις έχουν ουσία, έχουν δύναμη, μπορούν να νοηματοδοτήσουν ένα σύνολο αξιών, αρχών, διεκδικήσεων και κουλοτύρας. Με το ένα μάτι, λοιπόν, στην τότε Ανυπότακτη Γαλλία και το άλλο στο διαχρονικό ποίημα του Ρίτσου, καταλήξαμε. Με την Ανατρεπτική Συμμαχία υλοποιήσαμε έναν από τους ταυτοτικούς μας στόχους: συλλογικότητες της αριστεράς με διαφορετικές καταβολές να βρεθούν μαζί να συνομιλήσουν να συσχεδιάσουν και να υλοποιήσουν από κοινού.

Με την ίδρυση της Ανατρεπτικής Συμμαχίας έκλεισε για εμάς ένας πρώτος κύκλος και το χρέος του 2015. Άνοιξε, όμως, ένας καινούριος, πιο απαιτητικός, για την οικοδόμηση του αύριο.

65 χρόνια μετά τη σφαγή στο Σάρπβιλ Ανοιχτοί ιστορικοί λογαριασμοί

Της Ηλιάνας Ζερβού

Εξήντα πέντε χρόνια συμπληρώνονται στις 21 Μαρτίου από την δολοφονία εξήντα εννέα μαύρων διαδηλωτών/διαδηλωτριών από την αστυνομία κατά την διάρκεια διαμαρτυρίας ενάντια στα μέτρα του Απαρτχάιντ της Νοτίου Αφρικής στο Σάρπβιλ. Η τραγική επέτειος έρχεται σε μια περίοδο επανόδου του Ρεπουμπλικανού προέδρου Τραμπ που περιτριγυρίζεται και χρηματοδοτείται από δισεκατομμυριούχους με ρίζες στη λευκή μειονότητα της Νοτίου Αφρικής. Έτσι, η ισχυρότερη εξουσία του κόσμου μοιάζει να επιδιώκει την επανάληψη ενός ζοφερού παρελθόντος από τη Νότιο Αφρική ως την Παλαιστίνη.

Η προϊστορία

Το απαρτχάιντ, από την ολλανδική λέξη apart (που σημαίνει «διαχωρίζω») εφαρμόστηκε ως κρατική επίσημη πολιτική για πρώτη φορά στη Νότιο Αφρική το 1948, από το Εθνικό Κόμμα (National Party), εκλεγμένο από μία μικρή μερίδα λευκών ψηφοφόρων. Φυσικά, ο ρατσισμός, οι φυλετικές διακρίσεις, η εκμετάλλευση και η συστηματική βία της φασίζουσας «λευκής υπεροχής» είχαν αρχίσει να ριζώνουν στη νοτιοαφρικάνικη κοινωνία από πολύ νωρίτερα, από τον 17ο αιώνα όταν οι πρώτοι λευκοί αποικιοκράτες πάτησαν στην περιοχή. Το 1948, όμως, η αδικία έγινε -κυριολεκτικά- νόμος.

Ειδικότερα, έγινε νόμος απαγόρευσης των μεικτών γάμων, νόμος κατηγοριοποίησης του πληθυσμού ανάλογα με τη «φυλή» του (ινδοί, μιγάδες, μαύροι, λευκοί), νόμος απαγόρευσης των απεργιών στους μαύρους εργάτες, νόμος μετεγκατάστασης γηγενών πληθυσμών, νόμος καταστολής του κομμουνισμού και πολλά τερατώδη και ανατριχιαστικά ακόμα μέτρα. Η χώρα γέμισε ταμπέλες «μόνο λευκοί» και το «pass law» επέβαλε στους ιθαγενείς να κουβαλούν ένα πάσο/διαβατήριο, το οποίο περιλάμβανε την κυβερνητική τους άδεια να βρίσκονται σε συγκεκριμένες συνοικίες.

Ακολούθησαν απεργίες, στάσεις εργασίας, ειρηνικές κινητοποιήσεις, όπως εκείνη της 21ης Μαρτίου 1960 στο Σάρπβιλ, στο πλαίσιο του anti-pass

campaign, που διεκδικούσε ελευθερία μετακίνησης. Ορισμένοι άφησαν τα πάσα τους σπίτι, ορισμένοι τα κατέστρεψαν έξω από το αστυνομικό τμήμα ως ένδειξη διαμαρτυρίας. Η αστυνομία εκείνη τη μέρα άνοιξε πυρ και βύθισε την πόλη στο αίμα, οι νεκροί/ες 69, οι τραυματίες/σμένες 180. Η σφαγή του Σάρπβιλ ήταν η αρχή μιας κατασταλτικής θωράκισης του καθεστώτος, αλλά και ένα σημείο καμπής για την κατακραυγή του Απαρτχάιντ διεθνώς και την κλιμάκωση της αντίστασης στο εσωτερικό. Στις μεθόδους πάλης προστέθηκε ο ένοπλος αγώνας πόλης, με την οργάνωση «Δόρυ του Έθνους», πρωτεργάτης της οποίας υπήρξε ο Νέλσον Μαντέλα.

Στο διεθνές περιβάλλον, η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, το 1966 καθιέρωσε

την 21η Μαρτίου ως την Παγκόσμια Ημέρα κατά του Ρατσισμού και των Φυλετικών Διακρίσεων, ενώ από τη δεκαετία του 1970, οι μαζικοί αγώνες της Μαύρης εργατικής τάξης και το πολυδιάστατο εμπάρκο διαρκείας μέσα από τη δράση του διεθνούς κινήματος για μπόϊκοτάζ στη Νότιο Αφρική άρχισε να αποδυναμώνει την λευκή, αστική της τάξη και σταδιακά το καθεστώς απαρτχάιντ, διεθνώς απομονωμένο και κάτω από το δίλημμα «προσαρμογή ή αφανισμός» κατέρρευσε. Το μαχητικό κίνημα κατάφερε επιτέλους να ρίξει το απαρτχάιντ το 1991, και να εκλέξει το 1994 για πρώτη φορά στην ιστορία Μαύρο πρόεδρο, τον Μαντέλα, με το Αφρικανικό Εθνικό Κογκρέσο (ANC), το όχημα που πρωτοστάτησε στον αγώνα ενάντια στο απαρτχάιντ. Όμως ο αγώνας ενάντια στην καταπίεση παραμένει μισοτελειωμένος.

Νότια Αφρική: Ο αγώνας έμεινε στη μέση

Στο εσωτερικό της Νοτίου Αφρικής, μπορεί να αποκαταστάθηκε η πολιτική ισότητα, αλλά η αστική, λευκή τάξη διατήρησε ακλόνητη την οικονομική της κυριαρχία στην χώρα. Για παράδειγμα, από το αδιανόητο ποσοστό του 92% γης που ανήκε στην λευκή μειονότητα όταν ανέλαβε το Εθνικό Κόμμα το 1948, το 2014 -μετα από τέσσερις θητείες του ANC- είχε αναδιανεμηθεί μόνο το 7% και, μάλιστα, το μεγαλύτερο μέρος του δεν είχε καν παραγωγική χρήση. Να σημειωθεί, ότι ο αρχικός στόχος που απέτυχε με κρότο ήταν η αναδιανομή του 30% της αγροτικής γης στους μαύρους εργάτες που τη φρόντιζαν.

Σήμερα, ο Ντόναλντ Τραμπ, στο πλευρό του πλουσιότερου ανθρώπου στον κόσμο, γεννημένου και μεγαλωμένου σε λευκή ολιγαρχική οικογένεια που πλούτισε επί Απαρτχάιντ, Έλον

Μασκ, φαίνεται ότι αρχίζει να ανοίγει μέτωπο και προς τη Νότια Αφρική.

Συγκεκριμένα, στις αρχές του Φεβρουαρίου, λίγες μέρες αφού παγώσαμε όλοι και όλες με τον ναζιστικό χαιρετισμό του Έλον Μασκ στην ορκωμοσία του Ντόναλντ Τραμπ, ο νέος πρόεδρος ανακοίνωσε πως οι ΗΠΑ δεν θα χορηγούν στο εξής οικονομική βοήθεια στη Νότιο Αφρική. Αφορμή για την εξαγρίωση του στάθηκε ένας νόμος που ψηφίστηκε από την κυβέρνηση της Νότιας Αφρικής και προβλέπει πολύ δειλές και περιορισμένες απαλλοτριώσεις γαιών (μη-παραγωγικών και με καταβολή αποζημίωσης). Φυσικά, στην πλήρη αντιστροφή της πραγματικότητας που συνοδεύει κάθε φράση που εκτοξεύει ο πρόεδρος των ΗΠΑ, το μέτρο αυτό συνιστά «διάκριση σε βάρος των λευκών Νοτιοαφρικανών» και προωθεί «άδικες, ανήθικες ενέργειες». Στο ίδιο πλαίσιο ανακατασκευής του προσδιορισμού του θύτη και του θύματος, ο Έλον Μασκ, επικροτεί διαδικτυακά διάφορους ισχυρισμούς για μια επαπειλούμενη «γενοκτονία των λευκών» στην «πατρίδα του» (τη Νότιο Αφρική). Τα πραγματικά θύματα μιας πραγματικής γενοκτονίας των καιρών μας φυσικά βρίσκονται στην Παλαιστίνη.

Ο Μασκ, όμως, δεν είναι ο μοναδικός χρηματοδότης του "πρότζεκτ Τραμπ" που έχει σχέσεις με το σκοτεινό παρελθόν της Νότιας Αφρικής. Σύμφωνα με έρευνα του Guardian, ο Πέτερ Τίελ, γερμανικής καταγωγής δισηκατομμυριούχος επενδυτής επιχειρηματικών κεφαλαίων και συνιδρυτής του PayPal, που πήγε σχολείο στην Νότια Αφρική τη δεκαετία του 1970 (κατά την διάρκεια του απαρτχάιντ), υπήρξε κορυφαίος δωρητής της προεκλογικής εκστρατείας του Τραμπ. Χαρακτηριστικό για τον συγκεκριμένο δισηκατομμυριούχο είναι το στοιχείο πως ως φοιτητής στο Στάνφορντ υπερασπιζόταν το απαρτχάιντ ως "οικονομικά υγιές". Οι δύο αυτοί μεγιστάνες της εποχής μας, όντας σήμερα στην πρώτη γραμμή εξυπηρέτησης του νέου πλανητάρχη, είχαν κληρονομήσει περιουσίες από την αιματοβαμμένη εκμετάλλευση της Μαύρης εργατικής τάξης, οι οποίες δεν θίχτηκαν στο συμβιβασμό που έγινε το 1991 με αντάλλαγμα την κατοχύρωση της πολιτικής ισότητας. Σήμερα, αφού «αυγάτισαν» αυτές τις περιουσίες και απέκτησαν θηριώδη οικονομική και πολιτική εξουσία, ζητάνε και τα ρέστα για τις όποιες λίγες προστασίες προς τον Μαύρο πληθυσμό εφαρμόστηκαν μετά το 1991. Τέτοιες προστασίες αποτελούν εμπόδιο και στα επιχειρηματικά σχέδια του Μασκ στη Ν. Αφρική, καθώς η Tesla αντιμετώπιζε (στις ΗΠΑ) μηνύσεις για το περιβάλλον ρατσιστικής κακοποίησης που καλλιεργεί στις μονάδες παραγωγής της... Οι γόνοι των λευκών καπιταλιστών-αποικιοκρατών "οραματίζονται" την επιστροφή στην υποδούλωση, τις εξόφθαλμες διακρίσεις και την αδικία που έφερε το απαρτχάιντ του 1948.

Ισραήλ: Ένα άλλο Απαρτχάιντ που ζει ακόμα...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ, 65 ΧΡΟΝΙΑ μετά τη σφαγή του Σάρπβιλ και 35 χρόνια μετά την αποφυλάκιση του Μαντέλα, η αποικιοκρατική βία, η ιδεολογική και η πρακτική εφαρμογή του απαρτχάιντ δολοφονούν, καταπιέζουν, εκμεταλλεύονται καθημερινά σε μια άλλη αιματοβαμμένη λωρίδα γης, την Παλαιστίνη.

Το ιδεολογικό αφήγημα της αποικιοκρατίας ήταν κοινό στη Νότιο Αφρική και στην Παλαιστίνη, περιλάμβανε την πλήρη απανθρωποποίηση των μη λευκών γηγενών, αλλά και αυθαίρετους θρησκευτικούς χρησμούς και «θεϊκές εντολές» για να διαμορφωθεί η ψευδής συνείδηση. Να αποκρουφτεί, δηλαδή, η ταξική και άκρως ρατσιστική εκμετάλλευση και βία. Βέβαια, και οι μέθοδοι άσκησης της λευκής κυριαρχίας προσομοιάζουν τρομαχτικά. Η Διεθνής Αμνηστία δημοσίευσε -σχεδόν έναν χρόνο πριν τις 7 Οκτώβρη του 2023 και την έναρξη νέας Νάκμπα για την Παλαιστίνη- μια έκθεση που ανέφερε χαρακτηριστικά ότι «οι βάνουσερ πολιτικές του διαχωρισμού, των απαλλοτριώσεων και των αποκλεισμών που ασκεί το Ισραήλ σε όλες τις περιοχές τις οποίες έχει υπό τον έλεγχό του συνιστούν ξεκάθαρα απαρτχάιντ». «Οι παράνομοι φόνοι Παλαιστινίων διαδηλωτριών/-τών είναι ίσως το πιο καθαρό παράδειγμα του πώς οι ισραηλινές αρχές χρησιμοποιούν απαγορευμένες πράξεις για να διατηρήσουν την καθεστηκυία τάξη» επεσήμαινε στην συνέχεια, επαναφέροντας μας την ανάμνηση από την σφαγή του Σάρπβιλ, που δε διέφερε και πολύ από την αιματοχυσία που επεφύλασσε ο Ισραηλινός Στρατός στη Μεγάλη Πορεία της Επιστροφής, όταν ο λαός της Γάζας διεκδικούσε κι αυτός ελευθερία μετακίνησης, διαδηλώνοντας ειρηνικά προς τον φράχτη.

Ο αγωνιστής Νέλσον Μαντέλα που πέρασε 27 χρόνια στη φυλακή και αποτέλεσε αντιρατσιστικό σύμβολο κατά του απαρτχάιντ δεν ήταν ο «ειρηνοποιός» που προσπάθησαν να σκιαγραφήσουν μετά τον θάνατο του, το 2013. Για παράδειγμα, ο τότε Έλληνας πρωθυπουργός Αντώνης Σαμαράς είχε δηλώσει: «τιμάμε το πρότυπο της ταπεινότητας, της ανιδιοτέλειας και της ανθρωπιάς, τον ιδεολόγο αγωνιστή ενάντια στη βία, το απαρτχάιντ και σε κάθε μορφής ρατσισμό». Ο Μαντέλα, φυσικά, δεν ήταν «ενάντια στην βία από όπου κι αν προέρχεται» αλλά ένας άνθρωπος που υπερασπίστηκε τον ένοπλο αγώνα και την βία ως

αναπόφευκτη αντίδραση στην διарκή καταπίεση, ακόμα κι όταν από την άλλη μεριά της ζυγαριάς βρέθηκε η ελευθερία του. Το 1990 όταν είχε αποφυλακιστεί, ο θεατρικός συγγραφέας Άρθουρ Μίλερ έγραψε για αυτόν σε άρθρο του: «Ας μην ξεχνάμε στο κάτω-κάτω ότι -παρ' όλη τη γλυκύτητα και τη γοητεία που εκπέμπει- ο Μαντέλα δεν παύει να είναι ο άνθρωπος που κάποτε οργάνωσε το ένοπλο αντάρτικο του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσου».

Βέβαια, ο κ. Σαμαράς που έσπευσε να «αναγνωρίσει την αξία» του Μαντέλα ενάντια στο Απαρτχάιντ, το 2022 τιμήθηκε από την American Jewish Committee, για την προσφορά του στην φιλία μεταξύ Ελλάδας και Ισραήλ. Αλλά γιατί να δείξει την οποιαδήποτε συνέπεια ο Σαμαράς, όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες -ο κορυφαίος χορηγός του σιωνιστικού απαρτχάιντ στην Παλαιστίνη εδώ και δεκαετίες- είχαν βραβεύσει τον Μαντέλα με το Μετάλλιο της Ελευθερίας το 2002 ενώ τον αφαίρεσαν τελικά από τη λίστα «παρακολούθησης τρομοκρατών» μόλις το 2008; Εκείνες οι ιμπεριαλιστικές εξουσίες που του απέδωσαν αγιογραφικές, αταξικές, σχεδόν χίπικες αξίες, έχουν στηρίξει -στην πλειονότητα τους- διπλωματικά ή και στρατιωτικά το Ισραήλ κι έχουν βαφτίσει «τρομοκράτες» τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες της παλαιστινιακής αντίστασης. Όπως αντιμετώπιζαν άλλωστε και τον Μαντέλα, στις δεκαετίες της φυλάκισής του, πριν υποχρεωθούν από τη νίκη του κινήματος να τον αντιμετωπίσουν ως συνομιλητή και στη συνέχεια να τον «αγιοποιήσουν» ξαναγράφοντας την ιστορία.

Στο σημερινό πολιτικό τοπίο, η

επιστροφή του ακροδεξιού Τραμπ στον Λευκό Οίκο συνδυάζει την υπεράσπιση της λευκής ανωτερότητας στη Νότιο Αφρική με την στήριξη της ωμής αποικιοκρατίας στην Παλαιστίνη. Το λεγόμενο «σχέδιο Τραμπ για την Γάζα» που φαντασιώνεται «Ριβιέρες» της Μέσης Ανατολής, εμπεριέχει βλέψεις για μετεγκατάσταση του Παλαιστινιακού πληθυσμού και προκαλεί ρίγη ενθουσιασμού στον φασίστα, εγκληματία κατά της ανθρωπότητας, Μπενιαμίν Νετανιάχου, δεν αφήνει κανένα περιθώριο εφησυχασμού μετά την -πολλά- παραβιασμένη από το Ισραήλ- κατάπαυση του πυρός.

Η σύνδεση του παλιού και του σημερινού υπαρκτού απαρτχάιντ, όμως, για εμάς δεν βρίσκεται μόνο στα κτηνώδη σχέδια των λευκών εκμεταλλευτών, ούτε μόνο στις ιστορικές ομοιότητες. Η σύνδεση για μας βρίσκεται και σε εκείνη την αγκαλιά του Μαντέλα μετά την αποφυλάκιση του με τον Γιασέρ Αραφάτ. Βρίσκεται στις πρωτοβουλίες της Νοτίου Αφρικής να καταδικάσει διεθνώς τον γενοκτονικό πόλεμο του Ισραήλ στην Παλαιστίνη, τιμώντας τον ιστορικό αγώνα του λαού της ενάντια στο απαρτχάιντ. Βρίσκεται, τέλος, στη μνήμη των δύο λαών που αποτυπώνεται από τον εγγονό του Νέλσον Μαντέλα 10 χρόνια μετά τον θάνατο του (2023) στην δήλωση: «Είμαστε τυχεροί που με την υποστήριξη της Παλαιστίνης καταφέραμε να πετύχουμε την ελευθερία μας... Ο παππούς μου... έλεγε ότι η ελευθερία μας θα ήταν ελλιπής χωρίς τη σύνδεση με τον αγώνα των Παλαιστινίων». Σε αυτό ποντάρουμε τότε και σε αυτό θα ποντάρουμε και σήμερα, στη μνήμη και στη φιλία των καταπιεσμένων λαών.

Στην ώρα της «μοιρασιάς» της Ουκρανίας από Τραμπ και Πούτιν Οι αυτοκρατορικές πολιτικές, οι δαίμονες του 1914, επιστρέφουν

Του Αντώνη Νταβανέλου

Η έναρξη του διμερούς «διαλόγου» μεταξύ των ΗΠΑ του Τραμπ και της Ρωσίας του Πούτιν για το μέλλον της Ουκρανίας και η περιφρονητική επίθεση του Αμερικανού αντιπροέδρου Τζ. Ντ. Βανς στις ευρωηγεσίες κατά τη Σύνοδο Ασφαλείας στο Μόναχο, προανήγγειλαν μεγάλες αλλαγές στη διεθνή πολιτική σκακιέρα του ανταγωνισμού.

Το γεγονός ότι στον ΟΗΕ οι Αμερικανοί, το Ισραήλ και οι Ρώσοι καταψήφισαν μαζί το σχέδιο-απόφασης για την Ουκρανία, σε αντιπαράθεση με τους Ευρωπαίους του ΝΑΤΟ, δείχνει ότι η τάση σημαντικών αλλαγών στις ισορροπίες είναι πιο προωθημένη απ' ό,τι γενικά πιστεύεται.

Τρία χρόνια μετά τη ρωσική εισβολή, ο πόλεμος στην Ουκρανία έχει αποδειχθεί μια κρεατομηχανή με καταστρεπτικές συνέπειες για τους λαούς της Ουκρανίας, αλλά και της Ρωσίας.

Όμως οι «πρωτοβουλίες» του Τραμπ, όπως και η αποδοχή τους από τον Πούτιν, δεν έχουν τίποτα κοινό με φιλειρηνική στρατηγική.

Ο Τραμπ διεκδικεί τη μερίδα του λέοντος από τον ορυκτό πλούτο της Ουκρανίας, δείχνοντας καθαρά ότι είναι πιο κοντά στη λογική του διαμελισμού μιας φτωχής και κατεστραμμένης χώρας, παρά σε μια ειλικρινή πολιτική ειρήνης.

Ταυτόχρονα, έδειξε αμέσως ότι επιχειρεί να κλείσει την «πληγή» της Ουκρανίας για να συγκεντρώσει τις καταστρεπτικές δυνάμεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού σε άλλα μέτωπα.

Είναι υποχρεωτικό να πάρουμε στα σοβαρά τις «τρέλες» που εκστομίζει για το Παλαιστινιακό. Το σχέδιο μετατροπής της Γάζας σε... Ριβιέρα της Ανατολικής Μεσογείου και, για πρώτη φορά στα σύγχρονα χρόνια, η διατύπωση της κατεύθυνσης για εκκένωση του ιστορικού χώρου της Παλαιστίνης από τους... Παλαιστίνιους, είναι μια δέσμευση της αμερικανικής υπερδύναμης στην πολιτική για το Κράτος του «Μεγάλου Ισραήλ» που θα κυριαρχεί στη Μέση Ανατολή. Πρόκειται για μια κατεύθυνση που η επιβολή της προϋποθέτει ένα μεγάλο και εξαιρετικά επικίνδυνο πόλεμο στην ευρύτερη περιοχή, απειλή που δεν αφορά μόνο τις χώρες που συνορεύουν άμεσα με

το Ισραήλ, αλλά και γειτονικές χώρες με μεγάλους πληθυσμούς και σοβαρές πολεμικές δυνατότητες όπως το Ιράν, η Αίγυπτος και η Τουρκία.

Τα «ανοίγματα» του Τραμπ προς τον Πούτιν συνιστούν μια σύγχρονη, αντεστραμμένη αλλά ανάλογη, εκδοχή του «δόγματος Κίσιγκερ». Όπως οι Κίσιγκερ-Νίξον το 1972 διεκδίκησαν και πέτυχαν την «ουδετερότητα» της Κίνας του Μάο, με στόχο να πείσουν ασφυκτικά την τότε ΕΣΣΔ και να κερδίσουν τον Ψυχρό Πόλεμο, έτσι και τώρα ο Τραμπ διεκδικεί μια «ουδετερότητα» του Πούτιν με στόχο τη συγκέντρωση της δύναμης των ΗΠΑ στην αντιμετώπιση της Κίνας.

Είναι ακραία υποκρισία να σερβίρεται αυτή η στρατηγική ως πολιτική ειρήνης. Υπενθυμίζουμε ότι ακόμα και ο Χίτλερ, μέχρι την ώρα που εξαπέλυε τη Βέρμαχτ προς όλες τις κατευθύνσεις στην Ευρώπη και στον κόσμο, περιέγραφε τον εαυτό του ως τον «Καγκελάριο της Ειρήνης».

Γιατί ανταποκρίνεται ο Πούτιν

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχει η ετοιμότητα της Ρωσίας του Πούτιν να ανταποκριθεί γρήγορα στα «ανοίγματα» του

Όπως οι Κίσιγκερ-Νίξον το 1972 διεκδίκησαν και πέτυχαν την «ουδετερότητα» της Κίνας του Μάο, με στόχο να πείσουν ασφυκτικά την τότε ΕΣΣΔ και να κερδίσουν τον Ψυχρό Πόλεμο, έτσι και τώρα ο Τραμπ διεκδικεί μια «ουδετερότητα» του Πούτιν με στόχο τη συγκέντρωση της δύναμης των ΗΠΑ στην αντιμετώπιση της Κίνας.

Τραμπ. Η ερμηνεία οφείλει να συνυπολογίσει πολλές παραμέτρους των εξελίξεων. Η εισβολή του 2022 δεν σχεδιάστηκε σαν ένας παρατεταμένος πόλεμος, αλλά σαν μια γρήγορη «Ειδική Στρατιωτική Επιχείρηση». Ο στόχος δεν ήταν η κατάληψη τμήματος των εδαφών της ανατολικής Ουκρανίας, αλλά ο έλεγχος όλης της χώρας, που υποκριτικά περιγραφόταν από τους όρους της «αποναζιστικοποίησης» και της «αποστρατιωτικοποίησης» της Ουκρανίας. Γι' αυτό άλλωστε τα ρωσικά τανκς, τον Μάρτη του 2022, έφτασαν στα πρόθυρα του Κιέβου. Οι στόχοι αυτοί κρίθηκαν ως υπεραισιόδοξοι, αρχικά μέσα από την αντίσταση της μεγάλης πλειοψηφίας του ουκρανικού πληθυσμού, και κυρίως στη συνέχεια μέσα από την επανασυμπί-

ρωση και αντεπίθεση του ΝΑΤΟ που, μετά τη Σύνοδο της Μαδρίτης (Ιούνης 2022), άρχισε να υπερεξοπλίζει τις ουκρανικές δυνάμεις. Τρία χρόνια μετά, παρά την εικόνα μιας πορείας προς κάποια «ρωσική νίκη» (που κυρίως στηρίζεται στις τεράστιες απώλειες των Ουκρανών), ο ρωσικός στρατός μάχεται για να κατοχυρώσει τις θέσεις του κυρίως στο... Ντονμπάς, έχοντας καταλάβει το 11% των εδαφών που ανήκαν στην Ουκρανία το Φλεβάρη του 2022.

Οι οικονομικές κυρώσεις της Δύσης πράγματι απέτυχαν να «γονατίσουν» τη ρωσική οικονομία. Η Ρωσία εξακολουθεί να εξαγει μεγάλες ποσότητες πετρελαίου, φυσικού αερίου και πρώτων υλών προς την Κίνα και την Ινδία, αλλά σε τιμές αισθητά χαμηλότερες από εκείνες που προ ζετίας πετύχαινε

στις αγορές της Γερμανίας και της Δύσης. Όμως η απώλεια κερδών είναι το μικρότερο πρόβλημα για τους Ρώσους ολιγάρχες. Επί τρία χρόνια ωθούνται έξω από τις θέσεις που είχαν κατοχυρώσει μέσα στα δίκτυα της παγκοσμιοποίησης που βασίζονται στη Δύση. Και αυτά τα «κενά» δεν καλύπτονται ούτε εύκολα, ούτε γρήγορα.

Μια τρίτη, πιο «αθέατη», πτυχή είναι τα προβλήματα που προκύπτουν από την ανισομέρεια στη σχέση της Ρωσίας με την Κίνα. Στο εσωτερικό της Ρωσίας πληθαίνουν οι φωνές που χαρακτηρίζουν τη γρήγορη και αναγκαστική μεγέθυνση των οικονομικών συναλλαγών με την Κίνα σαν την αναζήτηση καταφυγίου μέσα στις σπειρές ενός γιγάντιου βόα. Στο γεωπολιτικό πεδίο, στα 3 τελευταία χρόνια η Κίνα αύξησε θεαματικά τις θέσεις της σε όλη την Κεντρική Ασία σε βάρος της Ρωσίας, ενώ σταδιακά ανοίγει θέμα «κυριαρχίας» στην Ανατολική Σιβηρία, δηλώνοντας ότι τα μεγέθη της κινεζικής οικονομίας δεν επιτρέπουν «αδιαφορία» της Κίνας στην Αρκτική στρατηγική διαμάχη.

Ο συνδυασμός όλων αυτών των παραγόντων κάνει το καθεστώς του Πούτιν πρόθυμο να ανταποκριθεί στη «στροφή» του Τραμπ, έτοιμο να ενταχθεί στις νέες σχέσεις που προκύπτουν μέσα στο σύγχρονο ιμπεριαλισμό.

Αντιδράσεις στη νέα κατάσταση

Σε αυτήν τη νέα κατάσταση, η απόληξη της ΕΕ είναι μια αποφασιστική στροφή στους εξοπλισμούς και στην επιτάχυνση της πορείας συγκρότησης του ευρωπαϊκού μιλιταρισμού. Η κατεύθυνση είχε προαναγγελθεί με την Έκθεση Ντράγκι, τις γερμανικές αποφάσεις για θηριώδεις πολεμικές δαπάνες και την έμφαση του Μακρόν στην ενίσχυση του γαλλικού πυρηνικού προγράμματος. Μια παράπλευρη συνέπεια του «αιφνιδιασμού» του Τραμπ είναι η γρήγορη επανασύνδεση - αρχικά σε διπλωματικό και στρατιωτικό επίπεδο - της μετά το Brexit Βρετανίας με την ΕΕ. Πρόκειται για την επιδίωξη μιας γρήγορης συγκρότησης υπολογισμού διεθνώς «ένοπλου βραχίονα» των Ευρωπαίων καπιταλιστών. Είναι μια τάση ακραία αντιδραστική κι επικίνδυνη. Αντιδραστική, γιατί το κόστος των εξοπλισμών θα πληρώσουν οι μισθοί, οι συντάξεις, οι κοινωνικές δαπάνες σε όλη την Ευρώπη. Επικίνδυνη, γιατί οι τυχοδιωκτισμοί των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων (στην Ουκρανία ή στην Αφρική κλπ) μπορεί να αποδειχθούν κρίσιμοι για την ειρήνη.

Στην εποχή που διαμορφώνεται όλες οι διεθνείς σχέσεις, ακόμα και οι πιο «παραδοσιακές», μετατρέπονται σε ασταθέστερες ακόμα και από τις λυκοσυμμαχίες όπως το ΝΑΤΟ. Στη Σύνοδο Ασφαλείας του Μονάχου όλη η προσοχή στράφηκε στις προκλήσεις του Βανς που κάλεσε τις ευρωηγείες να ευθυγραμμιστούν με τις διαθέσεις του «νέου σερίφη» που έχει εγκατα-

σταθεί στις ΗΠΑ. Όμως η ομιλία του εκπροσώπου της Κίνας ήταν εξίσου σημαντική. Ο Γουανγκ Γι διαμήνυσε στους Ευρωπαίους ότι η Κίνα θεωρεί την ΕΕ ως προνομιακό «συνομιλητή» όχι μόνο στο πεδίο των οικονομικών σχέσεων, αλλά και στους αναγκαίους διπλωματικούς χειρισμούς προκειμένου «η μετάβαση προς τον πολυπολικό κόσμο» να γίνει με τρόπο «ασφαλή, ρυθμισμένο και αμοιβαίως επωφελή». Ο Γι υπογράμμισε τη δυσφορία της Κίνας απέναντι σε πολιτικές που στηρίζονται στην ένοπλη δύναμη («οι χώρες που θεωρούν ότι η ισχύς διαμορφώνει το δίκαιο, ανοίγουν το Κουτί της Πανδώρας που οδηγεί στον καταστρεπτικό νόμο της ζούγκλας») και ζήτησε το «σεβασμό της ανεξαρτησίας και της εδαφικής ακεραιότητας κάθε χώρας, μεγάλης ή μικρής...», παίρνοντας εμμέσως αλλά σαφώς αποστάσεις απέναντι στη «σύγκλιση» Τραμπ-Πούτιν στο ουκρανικό ζήτημα. Ήταν μια υπόμνηση της πιθανότητας να μετατραπούν τα κενά στις ευρωατλαντικές σχέσεις που δημιουργεί ο «νέος σερίφης» σε νέες δυνατότητες για την αναδυόμενη κινεζική υπερδύναμη.

Το μήνυμα του Τραμπ, μέσω των αμερικανικών χειρισμών στο ουκρανικό και στο παλαιστινιακό, είναι σαφές και συνεκτικό: οι ΗΠΑ δηλώνουν ότι κάθε «πόλος» στον σημερινό κόσμο έχει το «δικαίωμα», με βάση το νόμο της ισχύος και ιδιαίτερα της στρατιωτικής/πολεμικής ισχύος, να αρπάξει και να κατοχυρώσει στην επιρροή του ό,τι θεωρεί ως αναγκαίο «ζωτικό χώρο», αδιαφορώντας πλήρως για φύλλα συκής όπως το λεγόμενο Διεθνές Δίκαιο, οι παραδοσιακές πολιτικές σχέσεις και άλλα κουραφέξαλα.

Η νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση τραντάχτηκε συθέμελα από τη διεθνή κρίση του 2007-08. Έκτοτε ο διεθνής καπιταλισμός δεν ανέκτησε ποτέ τη σταθερότητα και το δυναμισμό του. Ο Τραμπ σήμερα επισημοποιεί τη στροφή προς την ένοπλη παγκοσμιοποίηση, απαιτώντας προτεραιότητα στις ευκαιρίες για τους μεγάλους παίκτες του διεθνούς συστήματος, για τους πόλους που διαθέτουν στρατιωτική/πολεμική δύναμη.

Στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα, ο κόσμος έβγαине ξανά από μια περίοδο κρίσης της, τότε, καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης (την περίοδο του «ελεύθερου εμπορίου» και του laissez faire-laissez passer). Ακολούθησαν οι «αυτοκρατορικές πολιτικές», με τη συγκρότηση των περιφρουρημένων ζωνών επιρροής και τελικά την αποικιοκρατία. Η αναπόφευκτη σύγκρουση μεταξύ πεινασμένων και χορτάτων ιμπεριαλιστών έσυρε τον πλανήτη σε δύο Παγκόσμιους Πολέμους.

Σήμερα, οι αυτοκρατορικές πολιτικές, οι δαίμονες του 1914, προβάλλουν ξανά ολοκάθαρα στον ορίζοντα.

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

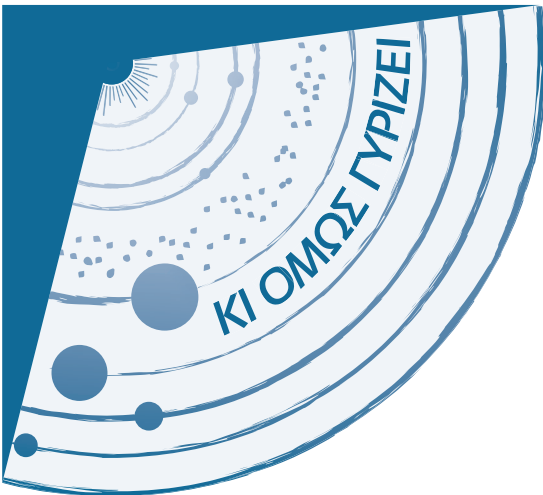
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

- Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
- ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Λίβανος

Μετά την λήξη και της νέας προθεσμίας (στις 18 Φλεβάρη) να αποχωρήσουν οι ισραηλινές δυνάμεις από το νότιο Λίβανο, ο όγκος του στρατού εισβολής αποχώρησε, αλλά η «εγγυήτρια» Ουάσινγκτον ενημέρωσε τη Βηρυτό ότι το Ισραήλ αποφάσισε να διατηρήσει φυλασσόμενες στρατιωτικές θέσεις σε 5 κρίσιμα συνοριακά σημεία. Σε συνδυασμό με τη συγκρότηση κυβέρνησης αρεστής στις ΗΠΑ και με αποκλεισμένη τη Χεζμπολά, φαίνεται ότι η λιβανέζικη οργάνωση βγήκε σοβαρά τραυματισμένη (στρατιωτικά και πολιτικά) από τον πόλεμο και υποχρεώνεται να αναδιπλωθεί σε θέσεις άμυνας, ρίχνοντας βάρος στην στρατιωτική της ανασυγκρότηση, την πολιτική της αναδιάρθρωση (μετά τον θάνατο του Νασράλα, την ανατροπή του Άσαντ, το νέο εσωτερικό σκηνικό) και την εξασφάλιση πόρων για την ανοικοδόμηση και τη στήριξη των σιιτικών κοινοτήτων που υπέστησαν τις εκδικητικές καταστροφές των σιωνιστικών σαρωτικών βομβαρδισμών. Στην κηδεία του Νασράλα, η ηγεσία δήλωσε ότι παραμένει δεσμευμένη «στην Αντίσταση» και προειδοποίησε τις ΗΠΑ να μην παρερμηνεύσουν την σημερινή της ανοχή. Ήταν μια δημόσια παραδοχή της «αμυντικής» στάσης που κρατά αυτήν την περίοδο, αλλά η ίδια η κηδεία αποτέλεσε μια εντυπωσιακή επίδειξη μαζικής πολιτικής δύναμης στους αντιπάλους της μέσα κι έξω από τον Λίβανο. Ενώ η παρουσία Ισραηλινού Στρατού Κατοχής μπορεί σήμερα να αντικατοπτρίζει την αδυναμία της Χεζμπολά, αλλά όσο παρατείνεται θα υπονομεύει την νέα κυβέρνηση. Αυτή δηλώνει ότι θα εργαστεί για το «κρατικό μονοπώλιο των όπλων», αλλά όσο δεν πετυχαίνει την αποχώρηση των Σιωνιστών, η Χεζμπολά θα μπορεί να επικαλείται την νομιμοποιητική βάση διατήρησης του οπλισμού της -την πάλη ενάντια σε μια Κατοχή την οποία ο εθνικός στρατός είναι είτε απρόθυμος είτε ανίκανος να τερματίσει...

Αργεντινή

Έχοντας αποθρασυνθεί από την άνοδο του Τραμπ και τη γενικότερη ενίσχυση της διεθνούς ακροδεξιάς, ο Αργεντίνος πρόεδρος Χαβιέ Μιλί έβγαλε ένα ιδεολογικό μανιφέστο από το βήμα του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ στο Νταβός, κατακεραυνώνοντας τις φεμινίστριες (που δε χρειάζονται), το «woke» (που είναι καρκίνος και ιός του εγκεφάλου), τα ομόφυλα ζευγάρια (που είναι παιδόφιλα), τον προοδευτισμό, την Αριστερά και τους «αριστερούς» (που πρέπει να «εκδιωχτούν»). Με πρωτοβουλία φεμινιστικών και ΛΟΑΤΚΙ συλλογικοτήτων και με καλέσματα πολλών κοινωνικών, πολιτισμικών και πολιτικών οργανώσεων, μια Ημέρα «Αντιφασιστικής και Αντιρατσιστικής Περηφάνιας» κατέβασε εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους στο δρόμο, για να διαδηλώσουν ενάντια στον Μιλί και την ακροδεξιά ατζέντα. Η κινητοποίηση ήταν τόσο μεγάλη που -για πρώτη φορά στη διάρκεια της θητείας του- ο Μιλί υποχρεώθηκε να αναδιπλωθεί ρητορικά. Δήλωσε ότι τα λεγόμενά του παρερμηνεύτηκαν, ξεκαθάρισε ότι «σέβεται τους ομοφυλόφιλους» και

πήρε αποστάσεις από τις δηλώσεις του υπουργού Δικαιοσύνης για κατάργηση ενός νόμου που τιμωρεί αυστηρά τη γυναικοκτονία. Με την αλαζονεία που επέδειξε, ο Μιλί «αναθέρμανε» την κοινωνική αντίσταση, καθώς οι εργατικοί αγώνες των πρώτων μηνών της διακυβέρνησής του είχαν υποχωρήσει. Με το δημοκρατικό ζήτημα να έρχεται στην επιφάνεια, αποκτούν ιδιαίτερο ενδιαφέρον η φετινή 8η Μάρτη (σε μια χώρα με μαζικό και «ζωηρό» φεμινιστικό κίνημα) και η 23η Μάρτη, η μέρα μνήμης ενάντια στα εγκλήματα της δικτατορίας, τα οποία ο Μιλί επιχειρεί να καθαρίσει...

Συρία

Μεθυσμένος από την υπεροπλία του και την στήριξη από τον Τραμπ, ο Νετανιάχου κλιμάκωσε τις επιθέσεις του στη νέα Συρία: «Σημειώστε το: Δεν θα επιτρέψουμε στις δυνάμεις της Χαγιάτ Ταχρίραλ Σαμ ή του νέου συριακού στρατού να εισέλθουν σε περιοχές νότια της Δαμασκού... Απαιτούμε την πλήρη αποστρατιωτικοποίηση της νότιας Συρίας

από στρατεύματα του νέου συριακού καθεστώτος στην Κουνείτρα, την Νταράα και την Σουείντα». Ο μεταβατικός πρόεδρος της Συρίας, Μοχάμεντ αλ Σάρα κατήγγειλε τις πράξεις και τις απειλές του Νετανιάχου, ζητώντας «άμεση κι άνευ όρων αποχώρηση», αλλά δεν θέλει ή δεν μπορεί να μπει σε στρατιωτική αντιπαράθεση. Πολιτικά, απάντηση έδωσαν οι μάζες στην Δαμασκό, την Νταράα, την Κουνείτρα και τη Σουείντα, φωνάζοντας «Νετανιάχου, γουρούνι, η Συρία δεν διαιρείται!» και «Η Συρία είναι ελεύθερη - Έξω το Ισραήλ!». Ιδιαίτερη σημασία είχαν οι διαδηλώσεις στη Σουείντα, καθώς το σιωνιστικό κράτος προσπαθεί να προσεταιριστεί τους Δρούζους της επαρχίας ή έστω να προσποιηθεί ότι τους «προστατεύει» από τους ισλαμιστές της Δαμασκού. Την επομένη των διαδηλώσεων και της δήλωσης του Αλ Σάρα, ο Ισραηλινός Στρατός εξαπέλυσε βομβαρδισμούς σε στρατιωτικές εγκαταστάσεις νότια της Δαμασκού...

Τουρκία

Στα μέσα Φλεβάρη, το τουρκικό κράτος εξαπέλυσε ένα τρομοκρατικό κύμα συλλήψεων. Τουλάχιστον 282 πολιτικά στελέχη έχουν προσαχθεί είτε με κατηγορίες που αφορούν τη συνδικαλιστική τους δράση («παρεμπόδιση της εργασιακής ειρήνης»), είτε για «δεσμούς με την τρομοκρατία», είτε χωρίς καμιά ενημέρωση για τους λόγους της κράτησής τους. Ανάμεσά τους βρίσκονται πολλά στελέχη του κουρδικού κινήματος, αλλά και αριστερών οργανώσεων (ηγετικά μέλη του ΕΜΕΡ και του DSIP). Παράλληλα, ποινικές διώξεις (και αυθαίρετη αντικατάσταση με διορισμένους) αντιμετωπίζουν και μια σειρά δήμαρχοι της αξιωματικής αντιπολίτευσης του κεμαλικού CHP. Η κλιμάκωση της καταστολής δείχνει παράδοξη, καθώς έρχεται σε μια συγκυρία που το τουρκικό κράτος ανοίγει μια διαδικασία ειρήνευσης με το PKK, η οποία κορυφώθηκε με το δημόσιο κάλεσμα του Οτσαλάν για κατάθεση των όπλων (βλ. δίπλα σελίδα). Η καταστολή εν μέσω ειρηνευτικών συζητήσεων ίσως σκοπεύει να ενισχύσει τη θέση του κράτους στο διαπραγματευτικό τραπέζι. Αλλά μπορεί να είναι και η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος που έσπρωξε τον Ερντογάν προς την «ειρηνευτική» πρωτοβουλία απέναντι στο ένο-

πλο κουρδικό κίνημα: Ο φόβος της ασταθειας, είτε αυτή έρθει από έξω είτε από μέσα, απέναντι στην οποία το ερντογανικό καθεστώς λαμβάνει προληπτικά μέτρα, επιστρατεύοντας καρότα και μαστίγια, για να κρίνει ποια θα του φανούν πιο χρήσιμα κι αποτελεσματικά...

Πίσω από την ιστορική έκκληση του Οτσαλάν

Του Πάνου Πέτρου

Στις 27 Φλεβάρη, αναγνώστηκε δημόσια μια σημαντική επιστολή του ιστορικού ηγέτη του ΡΚΚ, Αμπντουλάχ Οτσαλάν, προς τους συντρόφους του που περιλάμβανε ένα ιστορικό κάλεσμα: «Συγκαλέσετε το συνέδριό σας να αποφασίσετε. Όλες οι οργανώσεις πρέπει να καταθέσουν τα όπλα τους και το ΡΚΚ πρέπει να αυτοδιαλυθεί». Αναγνωρίζοντας την βαρύτητα μιας τέτοιας πρότασης και τα ερωτηματικά ή τις αμφιβολίες για τις προοπτικές της, ο έγκλειστος από το 1999 ηγέτης έριξε όλο το κύρος του πίσω από αυτήν: «Αναλαμβάνω την ιστορική ευθύνη αυτής της έκκλησης».

Δεν επρόκειτο για «κεραυνό εν αιθρία». Αυτός ο «κεραυνός» είχε πέσει στις 22 Οκτώβρη του 2024, όταν ο Ντεβλέτ Μπαχτσελί, ο ακροδεξιός κυβερνητικός εταίρος του Ερντογάν και εκπρόσωπος του πιο σκληρού τουρκικού εθνικισμού, έδωσε τα χέρια με εκπροσώπους του φιλοκουρδικού DEM και κάλεσε τον Οτσαλάν (τον «αρχιτρομοκράτη» στη γλώσσα των ακροδεξιών) να έρθει στη Βουλή και να καλέσει από το βήμα της το τέλος της ένοπλης πάλης. Το πιθανότερο είναι ότι επιλέχθηκε να βγει μπροστά ο «κουρδοφάγος» Μπαχτσελί για να γίνει σαφής η σοβαρότητα της στροφής –τόσο στο εθνικιστικό ακροατήριο της κυβέρνησης, όσο και στους δύσπιστους αντιπάλους της. Σύντομα δρομολογήθηκαν (και επιτράπηκαν) διαδοχικές συναντήσεις της ηγεσίας του DEM με τον έγκλειστο σε απομόνωση ηγέτη του ΡΚΚ. Η δημόσια έκκληση του Οτσαλάν ήταν η προαναγγελθείσα κορύφωση αυτής της διαδικασίας που έτρεξε τους προηγούμενους μήνες.

Κίνητρα

Από όταν έγινε αντιληπτή η στροφή της τουρκικής κυβέρνησης, στο διεθνή Τύπο κυριάρχησε η επίκληση σε εσωτερικά-πολιτικά κίνητρα, όπως η διεκδίκηση της κουρδικής ψήφου μετά την σοκαριστική ήττα του κυβερνητικού μπλοκ στις δημοτικές εκλογές του Μάρτη του 2024, ή το φλερτ με το φιλοκουρδικό DEM για να συγκεντρώσει ο Ερντογάν τις 400 ψήφους βουλευτών που χρειάζεται για να αλλάξει το σύνταγμα και να διεκδικήσει μια νέα προεδρική θητεία.

Ακόμα κι αν συνοπολογίστηκαν αυτοί οι παράγοντες, το βασικό κίνητρο

του Ερντογάν μάλλον έχει το βλέμμα στραμμένο «προς τα έξω». Άλλωστε η ίδια η σύγκρουση του τουρκικού κράτους με το κουρδικό κίνημα είχε «εξαχθεί» στις γειτονικές χώρες. Στα βουνά του Ιράκ βρίσκεται η έδρα του ΡΚΚ ενώ στη Συρία έχουν μεταφερθεί πλέον τα στρατεύματά του, καθώς από χρόνια πολεμούν στο πλευρό του «αδελφικού» κόμματος PYD που ελέγχει τη βορειοανατολική Συρία (Ροζάβα). Εκεί επιχειρεί εναντίον τους και ο τουρκικός στρατός και οι πληρεξουσιοί του (όπως ο συριακός SNA).

Η αποδυνάμωση του ιρανικού καθεστώτος, το γεωπολιτικό χάος στη Μέση Ανατολή και οι κίνδυνοι που συσσωρεύονται (βλ. σελ. 31) μπορούν να πυροδοτήσουν την «κουρδική βόμβα» και στα 4 κράτη που διαθέτουν καταπιεσμένη μειονότητα (Τουρκία, Ιράκ, Συρία, Ιράν). Δεν είναι τυχαία η συγκυρία που βγήκε η πρώτη έκκληση του Μπαχτσελί –λίγο πριν την επίθεση της Χαγιάτ Ταχρίρ αλ Σαμ κατά του Άσαντ, το σχέδιο της οποίας γνώριζε η Άγκυρα, η οποία επίσης κατανοούσε ότι η αναζωπύρωση του πολέμου θα έδινε νέες ευκαιρίες στις κουρδικές πολιτοφυλακές της Συρίας να διευρύνουν τον έλεγχο εδαφών. Η θεαματική και γρήγορη κατάρρευση του Άσαντ υποχρέωσε σε επιτάχυνση των σχετικών διεργασιών.

Αντιστροφή του 2015

Αξίζει να θυμηθούμε την τελευταία ειρηνευτική απόπειρα του 2013-15. Ήταν μια πολύ προωθημένη διαδικασία, που είχε ανοίξει πολλές κρίσιμες πτυχές του κουρδικού ζητήματος (δικαιώματα, συνταγματικές αλλαγές, απελευθέρωση κρατουμένων κλπ) πέρα από τον τερματισμό των εχθροπραξιών, επιδιώκοντας μια συνολική πολιτική λύση. Το σχέδιο αυτό τορπιλίστηκε από τον ίδιο τον Ερντογάν το 2015.

Συνοπολογίστηκαν –και τότε– παράγοντες της εσωτερικής πολιτικής: το φιλοκουρδικό HDP πέτυχε το απροσδόκητο 13,1%, συσπειρώνοντας ευρύτερες δυνάμεις και στερώντας την αυτοδυναμία από τον Ερντογάν, ο οποίος διασφάλισε την επανεκλογή του συμμαχώντας με τους εθνικιστές του MHP και καθοδηγώντας μια ποιτική αλλαγή της φυσιογνωμίας του καθεστώτος του προς τον αυταρχισμό. Αλλά και τότε το βλέμμα ήταν στραμμένο προς τα έξω και συγκεκριμένα τη Συρία: Μετά το 2014-15, στα πλαίσια του πολέμου κατά του ISIS, το πρόπλασμα αυτόνομου κουρδικού κράτους στη Ροζάβα είχε πλέον απο-

κτήσει την προνομιακή στήριξη των ΗΠΑ, γεγονός που ενίσχυε τις πολιτικοστρατιωτικές του δυνατότητες και την αυτοπεποίθησή του.

Αν το 2015, οι εξελίξεις κοντά στα σύνορα της Τουρκίας «τορπίλισαν» μια ειρηνευτική διαδικασία στο εσωτερικό της, σήμερα ξεκινά μια ειρηνευτική διαδικασία μέσα στην Τουρκία με στόχο να απενεργοποιήσει κινδύνους κοντά στα σύνορά της.

Συρία-Ισραήλ

Ο «ελέφαντας στο δωμάτιο» είναι το Ισραήλ. Μετά την κατάρρευση του Άσαντ, οι υπουργοί του Νετανιάχου απέκτησαν ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τις «μειονότητες στη Συρία». Είναι γνωστό ότι οι Σιωνιστές αντιμετωπίζουν με καχυποψία τη «νέα Συρία» και φιλοδοξούν να την κρατήσουν αδύναμη και κατακερματισμένη. Αν οι Δρούζοι διαδηλώνουν κατά της κατοχής και των απειλών του Νετανιάχου στη νέα κυβέρνηση της Δαμασκού (βλ. «Κι όμως γυρίζει», δίπλα σελίδα), μια πτέρυγα του κουρδικού κινήματος μπορεί να αποδειχθεί πιο πρόθυμη να ακούσει

θούν στη μέση» και αναγνωρίζοντας ότι «ο κουρδικός λαός δεν είχε καν τα δικαιώματα του πολίτη στο παρελθόν... πολλές αδικίες διαπράχθηκαν εναντίον του, ειδικά στη διάρκεια του καθεστώτος του Μπασάρ αλ Άσαντ».

Η ενεργοποίηση του Οτσαλάν, πνευματικού ηγέτη και πηγή θεωρητικής έμπνευσης για τους πρωτεργάτες της Ροζάβα, μπορεί να προορίζεται να επηρεάσει τη στάση και των Κούρδων της Συρίας στις διαπραγματεύσεις με την κυβέρνηση Αλ Σάρα, που αναπτύσσει στενούς δεσμούς με την Τουρκία του Ερντογάν. Το κάλεσμα του ιστορικού ηγέτη έκανε λόγο για «όλες τις οργανώσεις» και ίσως αναφερόταν έμμεσα στα «αδελφικά» κόμματα του ΡΚΚ, όπως το συριακό.

Στις προκαταρκτικές επαφές του Δεκέμβρη, η αντιπροσωπεία του DEM είχε μεταφέρει μια σύνοψη του «νέου υποδείγματος» που εισηγείται ο Οτσαλάν. Το πιο ενδιαφέρον σημείο στο σκεπτικό του ήταν αυτό: «Τα γεγονότα στη Γάζα και τη Συρία έδειξαν ότι η επίλυση αυτού του προβλήματος, που μετατρέπεται σε γάγγραινα από τις ξένες παρεμβάσεις, δεν μπορεί να αναβληθεί άλλο»...

Προοπτικές

Την 1η Μάρτη, το ΡΚΚ ανακοίνωσε κατάπαυση του πυρός «για να ανοίξει ο δρόμος προς την εφαρμογή της έκκλησης του Άπο για ειρήνη», δήλωσε την «πλήρη συμφωνία» του με το περιεχόμενο της έκκλησης, ευχήθηκε να ελευθερωθεί (ή έστω να αποκτήσει μεγαλύτερες ελευθερίες κινήσεων) ο Οτσαλάν και πέταξε το μπαλάκι των εγγυήσεων μιας πραγματικά δημοκρατικής διαδικασίας στο τουρκικό κράτος. Τη στήριξή του έχει δηλώσει και το κόμμα DEM και ο φυλακισμένος ηγέτης του, Σελαχάτιν Ντεμιρτάς.

Προς το παρόν, όλη η (δημόσια) συζήτηση αφορά τον τερματισμό του πολέμου και δεν έχει αγγίξει καμιά πολιτική πτυχή του κουρδικού ζητήματος, για να μπορέσουμε να αποτιμήσουμε την πρωτοβουλία ή να εκτιμήσουμε τις προοπτικές της. Ο Σίρι Σουρέγια Οντέρ, βουλευτής και μέλος της αντιπροσωπείας του DEM στις συνομιλίες ανέδειξε τις αντιφάσεις και τα προβλήματα: «Η κοινή γνώμη συχνά συγχέει την έννοια της λύσης με την έννοια της ειρήνης... Ειρήνη μπορείς να κάνεις με μια απλή αγκαλιά. Η λύση από την άλλη, είναι μια μακροπρόθεσμη διαδικασία δημοκρατικού αγώνα... Προς το παρόν, αυτό που προσπαθούμε να χτίσουμε είναι η ειρήνη».

Αν το 2015, οι εξελίξεις κοντά στα σύνορα της Τουρκίας «τορπίλισαν» μια ειρηνευτική διαδικασία στο εσωτερικό της, σήμερα ξεκινά μια ειρηνευτική διαδικασία μέσα στην Τουρκία με στόχο να απενεργοποιήσει κινδύνους κοντά στα σύνορά της.

τα Σιωνιστικά καλέσματα. Στον Ισραηλινό Τύπο συζητείται ανοιχτά η ανάγκη να πειστούν οι ΗΠΑ να παραμείνουν στη βόρεια Συρία, να ενισχύσουν τη σχέση με τις κουρδικές δυνάμεις, να διατηρήσουν τις κυρώσεις κατά της νέας συριακής ηγεσίας κ.ο.κ.

Αυτά αναδεικνύουν τους κινδύνους. Η κατάρρευση του Άσαντ αναδεικνύει και μια ευκαιρία. Ο Αχμέντ αλ Σάρα θέλει να ενοποιήσει τη Συρία υπό τον έλεγχο του κεντρικού κράτους, αλλά και να αποφύγει έναν νέο πόλεμο, γι' αυτό και έχει ανοίξει συνομιλίες με τα κουρδικά κόμματα και τους συμμάχους τους στις SDF, δηλώνοντας ότι επιδιώκει «να συναντη-

Ο Τραμπ και ο ουκρανικός πόλεμος

Του Πάνου Πέτρου

Τον περασμένο Σεπτέμβρη, γράφαμε ότι «οι τελευταίοι μήνες του 2024 μπορεί να επιφυλάσσουν γεγονότα σημαντικά για την πορεία του [ουκρανικού πολέμου]. Οι εξελίξεις στο Κουρσκ, στο Ντονμπάς, στις αμερικανικές εκλογές, στην διπλωματική κινητικότητα των "ενδιάμεσων" δυνάμεων, θα δείξουν πράγματα». Με τις μάχες και τη διπλωματία να παραμένουν στάσιμα, η εξέλιξη που δημιούργησε γεγονότα ήταν το αποτέλεσμα των αμερικανικών εκλογών.

Είχαμε σημειώσει από καιρό ότι ο Ντόναλντ Τραμπ και η ακροδεξιά πτέρυγα των Ρεπουμπλικάνων δεν ενδιαφέρονται για το μέλλον της Ουκρανίας και θεωρούν την αμερικανική εμπλοκή στον ουκρανικό πόλεμο ως αντιπαραθετική με τις προτεραιότητες του δόγματος «Πρώτα η Αμερική». Μετά τη νίκη του Τραμπ, σημειώναμε ότι «ως προσωπικότητα, ο άνθρωπος που χαρακτηρίζει διάφορες χώρες του πλανήτη ως "σκατότρυπες" μπορεί να βρει "κοινή γλώσσα" με τον άνθρωπο που ισχυρίζεται ότι "η Ουκρανία δεν είναι καν χώρα", αλλά διατηρούσαμε επιφυλάξεις για την πορεία των εξελίξεων.

Προσέγγιση με Ρωσία

Τελικά η απάντηση ήρθε άμεσα, με την κοινή στάση ΗΠΑ-Ισραήλ-Ρωσίας στον ΟΗΕ (κατά ψηφίσματος που καταδικάζει τη ρωσική κατοχή εδαφών) να δείχνει πόσο αποφασιστικά είχε ωριμάσει η κυοφορούμενη μετατόπιση της αμερικανικής στρατηγικής στην Ουκρανία.

Η διμερής συνάντηση ΗΠΑ-Ρωσίας στο Ριάντ περιλάμβανε ένα πολύ ευρύτερο φάσμα «αποκατάστασης σχέσεων», πέρα από το ουκρανικό ζήτημα. Στο πλευρό του Αμερικανού υπ. Εξ. Μάρκο Ρούμπιο βρέθηκε και ο Στιβ Γουίτκοφ, ο Ειδικός Απεσταλμένος του Τραμπ στη Μέση Ανατολή (και γνωστός μεγαλομεσίτης...). Στο πλευρό του Ρώσου υπ. Εξ. Σεργκέι Λαβρόφ βρέθηκε ο Κίριλ Ντμίτριεβ, CEO του Ρωσικού Ταμείου Άμεσων Επενδύσεων (που δήλωσε ότι κατέθεσε «συμφέρουσες οικονομικές προτάσεις» στις ΗΠΑ) και ο Βλάντιμιρ Προσκουριάκοφ, κορυφαίο στέλεχος της ρωσικής διπλωματικής αποστολής στον Καναδά και ειδικός σε ζητήματα... Αρκτικής. Είναι προφανές ότι οι ρωσικές αξιώσεις στην Ουκρανία θα συζητηθούν συνδυαστικά με το μέλλον της Μέσης Ανατολής, την κούρσα στην Αρκτική, αλλά και οικονομικές συμφωνίες (εξορύξεις μωρό μου, εξορύξεις;). Και σε ένα τέτοιο ευρύ πεδίο παζαριού μεταξύ Μεγάλων Δυνάμεων, η Μόσχα έχει να προσφέρει πολύ περισσότερα στην

«συναλλαγματική γλώσσα» του Τραμπ σε σχέση με το Κίεβο.

Η Ουκρανία στο παζάρι

Ο Ζελένσκι είχε αποπειραθεί να μιλήσει σε αυτήν τη γλώσσα νωρίτερα. Όταν παρουσίασε το ουκρανικό «Σχέδιο Νίκης» τον περασμένο Νοέμβρη, ήταν εύκολο να εντοπίσει κανείς δύο -χυδαία- σημεία που προορίζονταν για το αυτί του Τραμπ. Η ουκρανική κυβέρνηση ζητούσε διεθνή στρατιωτική προστασία των πόρων της χώρας με αντάλλαγμα... την προνομιακή εκμετάλλυσή τους από τους «προστάτες». Πρότεινε επίσης να αναλάβει ο «μπαρουτοκαπνισμένος» ουκρανικός στρατός την... φύλαξη της Ευρώπης, αποδεσμεύοντας έτσι τις αμερικανικές δυνάμεις.

Συνάντησε μια πολύ πιο ωμή εκδοχή αυτού που πρότεινε. Ο Τραμπ ενδιαφέρθηκε ασφαλώς για τα ορυκτά και τις σπάνιες γαίες της Ουκρανίας. Όχι όμως ως «αντάλλαγμα» για μελλοντικές προστασίες, αλλά ως «αποζημίωση» για την οικονομική-στρατιωτική βοήθεια των προηγούμενων χρόνων. Δήλωσε ότι η συμφωνία θα φέρει «τα λεφτά μας πίσω», αλλά η ασφάλεια του Κιέβου είναι βάρος της Ευρώπης.

Ο Ζελένσκι θυμήθηκε ξαφνικά ότι «δεν ξεπουλά τη χώρα του», απειλήθηκε -στιγμιαία κι «ανεξήγητα»- με απώλεια της κοινοβουλευτικής του πλειοψηφίας κι επέστρεψε στις διαπραγματεύσεις. Από μεριάς ΗΠΑ, οι οικονομικοί όροι τροποποιήθηκαν. Όπως το έθεσε ένας Ουκρανός πρώην υπουργός, ο Μιλοβάνοφ, «η αμερικανική κυβέρνηση ξεκίνησε με μια συμφωνία που καταργούσε την κυριαρχία της Ουκρανίας, μετά προώθησε μια εκμεταλλευτική συμφωνία που θα χρεοκοπούσε τη χώρα» πριν φέρει μια -υποτίθεται- «πιο ισορροπημένη εκδοχή». Αυτήν πήγε να συζητήσει και να υπογράψει ο Ζελένσκι στις 28 Φλεβάρη, περιμένοντας όμως να τεθεί και το ζήτημα των εγγυήσεων ασφαλείας που ζητά η Ουκρανία στα πλαίσια μιας ειρήνης.

Άδειασμα του Ζελένσκι

Η συνάντηση αποδείχθηκε στημένη ενέδρα. Ακολούθησε η δημόσια σύγκρουση των Τραμπ-Βανς με τον Ζελένσκι σε ζωντανή σύνδεση στο Οβάλ Γραφείο, η αποχώρηση του Ζελένσκι από την Ουάσινγκτον, η ανακοίνωση του Λευκού Οίκου ότι η συμφωνία δεν υπογράφηκε και η συνέχεια της κόντρας από τον Τραμπ με αναρτήσεις του στα σόσιαλ μίντια και την ανακοίνωση της διακοπής κάθε στρατιωτικής βοήθειας στο Κίεβο.

Είναι γνωστό ότι, μετά τον πρώτο χρόνο του ουκρανικού πολέμου, στο αμερικανικό κράτος επικράτησε διχασμός, που αποτυπώθηκε κομματικά στη διαίρεση Δημοκρατικών/Ρεπουμπλικάνων που σπάνια δεν δείχνουν «συναίεση» στην εξωτερική πολιτική. Ο Τραμπ επέλεξε αποφασιστικά τη στρατηγική του «αντεστραμμένου Κίσιγκερ» (βλ. σελ. 22-23) και αυτή καθορίζει τη στάση του απέναντι στην Ουκρανία, αλλά δεν ξέρουμε ακόμα πώς αυτή θα συγκεκριμενοποιηθεί σε προτάσεις «ειρήνης».

Και οι «ξενοδόχοι»;

Ο Πέσκοφ επιμένει ότι οι ρωσικοί στόχοι δεν αλλάζουν -ιδιαίτερα όσον αφορά την απαίτηση να αποχωρήσει ο ουκρανικός στρατός από τις 4 επαρχίες των οποίων έχει ανακοινώσει την προσάρτηση το ρωσικό κράτος χωρίς να τις κατέχει ολόκληρες. Ο Μεντβέντεφ, που στον καταμερισμό εργασιών του Κρεμλίνου παίζει το ρόλο του «μπουλντόγκ», συνεχίζει να μιλά για την Οδησό, το Χάρκοβο ή και για «αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη ως την Πολωνία», ενώ ο Πούτιν διατηρεί τη «δημιουργική ασάφεια» γύρω από τους πολεμικούς του στόχους και υπονοεί ότι όσο οι Ουκρανοί απορρίπτουν τους «μίνιμουμ» στόχους της Ρωσίας εκτίθενται στον κίνδυνο να αντιμετωπίσουν τους «μάξιμουμ».

Από τα μέσα του 2024, Ρώσοι αξιωματούχοι θεωρούσαν ότι το 2025 θα είναι το έτος «κατάρρευσης της ουκρανικής άμυνας» στον Μαραθώνιο

Αντοχής στον οποίο εξελίχθηκε αυτός ο πόλεμος. Απέναντι στον πειρασμό να επιχειρήσουν να το διαπιστώσουν (ειδικά μετά το τέλος της αμερικανικής βοήθειας), στέκονται τα προβλήματα που συσσωρεύει και η Ρωσία σε αυτόν τον Μαραθώνιο (βλ. σελ. 22-23), που ίσως πείσουν τον Πούτιν να βολευτεί με πιο «μίνιμουμ» στόχους.

Το επιτελείο του Τραμπ ήδη συζητά δημόσια μια επ' αόριστον αναβολή της προοπτικής ένταξης της Ουκρανίας στο NATO, αλλά κάτι τέτοιο σίγουρα δεν αρκεί στη Μόσχα, που είχε απορρίψει μια ανάλογη πρόταση του Μπάιτεν το 2021. Ο Τζέι Ντι Βανς έχει δηλώσει από καιρό ότι «τα τετελεσμένα στο έδαφος δεν αντιστρέφονται». Ο ίδιος ο Κίσιγκερ, που είχε πρώτος ρίξει την ιδέα παραχώρησης ουκρανικών εδαφών, θεωρούσε την ένταξη της (υπόλοιπης) Ουκρανίας στο NATO ως μοναδικό τρόπο να πειστούν οι Ουκρανοί να καταπιούν το πικρό χάπι του διαμελισμού. Η αμερικανική ηγεσία μάλλον θα προτείνει σκέτο διαμελισμό και αντί για «ανταλλάγματα» θα επιχειρήσει να τον επιβάλει με εκβιασμούς αντίστοιχους με αυτούς που εκπέμπει το Κρεμλίνο («πάρτε αυτή τη συμφωνία, αλλιώς...»).

Οι συνέπειες που θα έχει αυτή η εξέλιξη μέσα στην Ουκρανία (στην κυβέρνηση Ζελένσκι, στο ρεύμα ουκρανικού εθνικισμού, στον λαό της χώρας γενικότερα) είναι άγνωστες. Όπως άγνωστες παραμένουν οι κινήσεις που θα κάνουν ή δεν θα κάνουν οι ευρωπαϊκοί ιμπεριαλισμοί σε αυτό το νέο έδαφος.

Γιάλτα ή Μόναχο;

Συζητώντας το ενδεχόμενο να επιβληθεί μια συμφωνία κατόπιν αμερικανο-ρωσικής συνεννόησης, ο αστικός Τύπος κάνει λόγο για «νέα Γιάλτα», παρ'έμπνοτας στη λογική «μοιρασιάς του κόσμου» μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων, ερήμην των αδυνάμων. Όμως η Γιάλτα ήρθε στο τέλος μιας παγκόσμιας σύρραξης που έδωσε οριστική απάντηση στο διεθνή συσχετισμό κι «εκτόνωσε» την κρίση του καπιταλισμού με την καταστροφή που προκάλεσε. Στο σύγχρονο κόσμο της διαρκούς κρίσης και της ρευστότητας που προκαλεί η ανάδυση της πολύ-πολικότητας, απέχουμε πολύ από μια τέτοια συνθήκη. Μια κυνική συμφωνία για το διαμελισμό της Ουκρανίας μπορεί να αποδειχθεί αντίστοιχη όχι με τη Γιάλτα του 1945, αλλά με εκείνη του Μονάχου το 1938. Όταν διαμελίζοντας την Τσεχοσλοβακία, οι ηγεσίες της εποχής καμάρωναν που διασφάλισαν οριστικά «ειρήνη για την εποχή μας»...

Όποιος έχουμε ξαναγράψει, όποιος επιθυμεί την ειρήνη, δεν πρέπει να περιμένει τα αποτελέσματα των διπλωματικών πρωτοβουλιών των «από πάνω», αλλά να εργάζεται για την ανατροπή της εξουσίας τους...

Η γεμάτη μίσος αρπαγή της εξουσίας από τους Τραμπ-Μασκ

Της Σάρρον Σμιθ

Μεθυσμένος από την επιστροφή του στο Λευκό Οίκο και την αυτοκρατορική εξουσία που τη συνοδεύει, ο Ντόναλντ Τραμπ πιστεύει ότι έχει λαϊκή εντολή να εφαρμόσει ολόκληρη την ακροδεξιά του ατζέντα. Και κινείται με ιλιγγιώδη ταχύτητα για να την εφαρμόσει σε όλα τα μέτωπα.

Αυτή η στρατηγική, που είναι σχεδιασμένη για να οδηγήσει τους πολλούς στόχους του Τραμπ σε ζαλισμένη παράλυση, είναι η ίδια που χρησιμοποιήθηκε στην πρώτη του θητεία. Όμως αυτήν τη φορά ο Τραμπ στοχεύει ψηλότερα και επέστρεψε στο Λευκό Οίκο με ένα καταρτισμένο σχέδιο το οποίο θα διευκολυνθεί από ένα δίκτυο ανθρώπων αφοσιωμένων στην επιχείρηση «πλιάτσικου»: Τους προσωπικά επιλεγμένους διορισμένους υπουργούς οι οποίοι είχαν ήδη αποδείξει την αφοσίωσή τους στον Τραμπ και τις αυταρχικές τάσεις του.

Επίσης, ήδη από την πρώτη του θητεία, ο Τραμπ έχει γεμίσει τα ομοσπονδιακά δικαστήρια με διορισμένους από τον ίδιο αντιδραστικούς οι οποίοι είναι πρόθυμοι να επικυρώσουν και τυπικά την σαρωτική του επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα. Σήμερα έχει ξεκινήσει να εκδικείται όσους θεωρεί ότι τον πρόδωσαν. Οι ενέργειες του Τραμπ έχουν χαρακτηριστεί ως «πραξικόπημα» και ως «συνταγματική κρίση». Αν και δεν είναι καθαρό το πώς ακριβώς μπορούμε να χαρακτηρίσουμε τις ενέργειες του Τραμπ, είναι καθαρό ότι η έκβαση θα εξαρτηθεί από το πόσο μακριά θα του επιτραπεί να προχωρήσει σε αυτόν τον καταστροφικό δρόμο.

Ο Ντόναλντ Τραμπ βρήκε επιτέλους το ταίρι του, στο πρόσωπο του εξίσου μανιακού ναρκισσιστή Ίλον Μασκ. Γεννήθηκαν και οι δύο μέσα σε πλούσιες οικογένειες και λατρεύουν να συσσωρεύουν χρήμα και εξουσία. Μαζί σκοπεύουν να ανατρέψουν την πολιτική και ίσως και τη συνταγματική τάξη πραγμάτων προκειμένου να αναπλάσουν το αμερικανικό κράτος με βάση τα δικά τους προσωπικά συμφέροντα και προς την εξυπηρέτηση των δικών τους προσωπικών κερδών.

Διάλυση του ομοσπονδιακού κράτους

Ο Μασκ σήμερα έχει αναλάβει να πά-

ρει το τσεκούρι και να πελεκήσει το ομοσπονδιακό κράτος με τη βοήθεια μιας ομάδας φανατικών νερντ της τεχνολογίας, οι οποίοι παραμένουν σε γενικές γραμμές ανώνυμοι και οι οποίοι υπολογίζεται ότι είναι μεταξύ 19 και 25 χρονών. Έχουν αποκτήσει το παρατσούκλι «οι Μπράβοι», εξαιτίας του ζήλου που δείχνουν στο να μπουκάρουν σε κρατικές υπηρεσίες προκειμένου να τις κλείσουν.

Ο Τραμπ και ο Μασκ έχουν από κοινού παρακάμψει τη διαδικασία λήψης αποφάσεων από το Κογκρέσο, καταργώντας ή κόβοντας τη χρηματοδότηση σε ολόκληρες υπηρεσίες

που είχαν δημιουργηθεί για να καταπολεμηθούν οι έμφυλες και φυλετικές διακρίσεις –σε μια από τις νίκες του Κινήματος για τα Πολιτικά Δικαιώματα.

Στις 21 Γενάρη, ο Τραμπ υπέγραψε το εκτελεστικό διάταγμα «Για τον τερματισμό των παράνομων διακρίσεων και την αποκατάσταση των αξιολογικών ευκαιριών». Με αυτό, ανέτρεψε το κομβικό εκτελεστικό διάταγμα του Προέδρου Λίντον Τζόνσον του 1965, το οποίο απαγόρευε σε εργολάβους και υπεργολάβους που συνεργάζονται με το Δημόσιο να κάνουν διακρίσεις στις

ντα ακριβή έγγραφα ταυτοποίησης όπως τα διαβατήρια. Επιβάλλεται σε πανεθνικό επίπεδο ο περιορισμός της ιατρικής φροντίδας επιβεβαίωσης φύλου για την τρανς νεολαία. Τα σχολεία που διαθέτουν ουδέτερα από άποψη φύλου μπάνια αντιμετωπίζουν έρευνες. Ποινικοποιείται η υποστήριξη των εκπαιδευτικών σε τρανς μαθητές-τριες. Το Ομοσπονδιακό Γραφείο Φυλακών διατάσσεται να υποχρεώσει τις περίπου 1.500 τρανς κρατούμενες γυναίκες να εγκλειστούν μαζί με άντρες.

Τι να κάνουμε;

Τι κάνουμε λοιπόν από δω και πέρα; Δυστυχώς, έχουμε διαθέσιμα μόνο αρνητικά παραδείγματα. Δηλαδή τι να μην κάνουμε. Όπως έγραψε η Μόιρα Ντόνεγκαν στον «Γκάρντιαν»:

«Το πρώτο πράγμα που δεν πρέπει να κάνουμε είναι να στραφούμε στους Δημοκρατικούς, οι οποίοι από την εκλογή του Τραμπ και μετά έχουν βάλει τα κεφάλια τους στην άμμο... Είναι οι εξτρεμιστές Ρεπουμπλικανοί αυτοί –και μόνο αυτοί– που επικοινωνούν δημόσια στον κόσμο ένα όραμα για την Αμερική. Και οι κλαψιάρηδες, υποτακτικοί πολιτικοί που περνιούνται για “αντιπολίτευση” ποτέ δεν αντιπαραβάλλουν ένα δικό τους όραμα παρά μόνο ψιθυρίζουν, τόσο χαμηλόφωνα που μετά βίας ακούγονται, την αδύναμη απάντηση: “Ε μη φτάσουμε και ως εκεί...”».

Μήπως τότε μπορούμε να υπολογίζουμε στα δικαστήρια; Κάποιοι αναλυτές επισημαίνουν τις πολυάριθμες «προσωρινές δικαστικές εντολές» δικαστών που έχουν αποκρούσει κάποιες από τις χειρότερες ακρότητες του Τραμπ (όπως η κατάργηση του δικαιώματος στην ιθαγένεια για τα παιδιά που γεννιούνται στις ΗΠΑ και η μεταφορά τρανς γυναικών σε αντρικές φυλακές) ως απόδειξη ότι θα τον ελέγξει η δικαστική εξουσία.

Αλλά αυτές οι εντολές είναι μόνο προσωρινές και μπορούν εύκολα να φτάσουν στο Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ το οποίο είναι στελεχωμένο με σύνθεση σταθερά υπέρ του Τραμπ...

Επιπλέον, όπως ισχυρίζεται η Έλι Μάισταλ στο Nation:

«Μια δικαστική εντολή δεν μπορεί να επιβάλει την εφαρμογή της από μόνη της. Δεν μπορεί να αλλάξει γνώμες... Δεν μπορεί να ανακτήσει πράγματα που χάθηκαν ή κλάπηκαν. Το μόνο που μπορεί να μας σώσει είμαστε εμείς οι ίδιες».

* Η έκβαση θα εξαρτηθεί από το πόσο μακριά θα του επιτραπεί να προχωρήσει σε αυτόν τον καταστροφικό δρόμο.

με μια υπογραφή, πετσοκόβοντας θέσεις εργασίες στο ομοσπονδιακό κράτος και στις δημόσιες υπηρεσίες.

Σύμφωνα με τους Financial Times: «οι αξιωματούχοι του DOGE έχουν εγκατασταθεί σε όλο το ομοσπονδιακό κράτος: Στο υπουργείο Οικονομικών, στο υπουργείο Εξωτερικών, στο υπουργείο Υγείας, στην Ομοσπονδιακή Διοίκηση Πολιτικής Αεροπορίας και σε μια σειρά από άλλους μικρότερους οργανισμούς –κάποιοι μάλιστα κοιμούνται τα βράδια μέσα στα κρατικά κτίρια.

Μια ολόκληρη υπηρεσία αξίας 40 δισ. δολαρίων, η USAID, έχει πρακτικά κλείσει, με τις συμβάσεις της να ακυρώνονται και το εργατικό της δυναμικό να προγραμματίζεται να πετσοκοφτεί από τις 10.000 θέσεις εργασίας στις 600. Με μια έφοδο που σόκαρε τους παλιότερους βουλευτές, τα μέλη της DOGE άρχισαν να ελέγχουν εμβάσματα αξίας τρισεκατομμυρίων δολαρίων, απέκτησαν πρόσβαση σε προσωπικούς αριθμούς κοινωνικής ασφάλισης, σε στοιχεία τραπεζικών λογαριασμών, ακόμα και στους ιατρικούς φακέλους Αμερικανών πολιτών...».

Ενάντια σε μαύρους και τρανς

Ο Τραμπ υποστηρίζει εδώ και πολύ καιρό τη φαντασίωση περί «αντεστραμμένου ρατσισμού» κατά των λευκών. [...] Η σαρωτική του επίθεση έχει εξαπολυθεί ενάντια σε όλα τα προγράμματα «θετικών δράσε-

ων» που είχαν δημιουργηθεί για να προλήψουν τους, απαιτώντας από αυτούς να αναλάβουν θετικές δράσεις για να αποτραπούν οι διακρίσεις στην απασχόληση.

Ανατρέποντας το διάταγμα του Τζόνσον, με βάση το οποίο είχε δημιουργηθεί το Γραφείο Προγραμμάτων Συμμόρφωσης με τις Ομοσπονδιακές Συμβάσεις («OFCCP»), ο Τραμπ ουσιαστικά έκοψε τα φτερά αυτού του Γραφείου.

Με αυτό ο Τραμπ έκανε και μια προσωπική χάρη στον Ίλον Μασκ, καθώς η Tesla αντιμετώπιζε έρευνα από το OFCCP μαζί με κάποιες άλλες εταιρίες της Περιοχής του Κόλπου [την Bay Area του Σαν Φρανσίσκο]. Η Επιτροπή Ίσων Ευκαιριών Απασχόλησης είχε κάνει μήνυση στην Tesla το 2023, κατηγορώντας την ότι καλλιεργεί ένα ρατσιστικό περιβάλλον προς τους Μαύρους εργαζόμενους.

Σήμερα ο Τραμπ έχει εξαπολύσει ένα κυνήγι μαγισσών κατά των τρανς ανθρώπων. Η συντακτική ομάδα των New York Times σημείωσε ότι «έχουμε να δούμε εδώ και ολόκληρες γενιές μια εκστρατεία τόσο ευθείας στοχοποίησης μιας συγκεκριμένης ευάλωτης μειονότητας σαν αυτήν που διεξάγει». Όπως συνοψίζουν:

«αυτή η ρητορική άρχισε να κωδικοποιείται σε μια σειρά από εκτελεστικά διατάγματα και ενέργειες που επιχειρούν να αποκλείσουν τα τρανς άτομα από κάθε πτυχή του αμερικανικού δημόσιου βίου: Τους αρνού-

Γερμανία: Το δεξιό σκοτάδι και η

Δημοσιεύτηκε στο Rproject.gr

Οι εκλογές στη Γερμανία επιβεβαίωσαν τα προγνωστικά, που εδώ και μήνες έδειχναν μια δεξιά-συντηρητική μετατόπιση του πολιτικού-εκλογικού συσχετισμού, με τους δεξιούς Χριστιανοδημοκράτες να επιστρέφουν στην πρώτη θέση και την ακροδεξιά AfD να εκτινάσσεται στη δεύτερη. Αλλά υπήρξε και μια έκπληξη που φάνηκε να «επώάζεται» στην τελική ευθεία προς την κάλπη: Η ανάκαμψη του αριστερού κόμματος Die Linke.

Η -ασθενική- ανάκαμψη της Δεξιάς

Η Χριστιανοδημοκρατία επέστρεψε στην πρώτη θέση και ο Φρίντριχ Μερτς θα διεκδικήσει την θέση του καγκελαρίου στο μελλοντικό κυβερνητικό σχήμα, μετατρέποντας σε «παρένθεση» την απώλεια της πρωτιάς και της καγκελαρίας από το SPD το 2021. Αυτή τη θέση μονοπωλεί η γερμανική Χριστιανοδημοκρατία στο μεγαλύτερο μέρος του αιώνα μας. Όμως δεν λείπουν οι εσωτερικές γκρίνιες στη γερμανική Δεξιά. Η ανάκαμψη υπήρξε ασθενική, με την CDU να μην καταφέρνει καν να ξεπεράσει το 30% ή να πλησιάσει τα ποσοστά και τις ψήφους που συγκέντρωνε η Άγκελα Μέρκελ ακόμα και στις πιο χαμηλές εκλογικές πτήσεις της. Οι Χριστιανοδημοκράτες πήραν 28,5% (14.158.432 ψήφοι), καταγράφοντας «άνοδο» (2,8 εκατ. ψήφων και 4,4%) μόνο σε σύγκριση με την ιστορική βουτιά (9 ποσοστιαίων μονάδων) του 2021 που τους είχε οδηγήσει -τότε- εκτός κυβέρνησης. Ο Μερτς θα χρειαστεί να συγκροτήσει κυβέρνηση συνασπισμού, καθώς το κόμμα του μάλλον απέσπασε τα εύλογα κέρδη της βασικής εκλογικής εναλλακτικής απέναντι σε μια κυβέρνηση που κατέρρεε παρά ανέκτησε την πολιτική δύναμη που είχε στο πρόσφατο παρελθόν.

Η άνοδος της ακροδεξιάς

Αυτό που κάνει πιο μαύρη την εικόνα των εκλογικών αποτελεσμάτων είναι ότι σε συνθήκες όπου διατηρεί σημαντικές δυνάμεις (και την πρωτιά) η χριστιανοδημοκρατική Δεξιά, εκτινάσσεται η ακροδεξιά AfD. Το 2021, η τάση ενίσχυσης της είχε ανακοπεί προσωρινά, καταγράφοντας μια πτώση 2,2 μονάδων (10,4%). Στον σκοτεινό κόσμο και στο ζοφερό πολιτικό περιβάλλον που διαμορφώθηκε στα τελευταία 4 χρόνια, η ακροδεξιά δυνάμωε διαρκώς και το είχε αποδείξει σε εκλογές σε κρατίδια και στις ευρωεκλογές πριν επιβεβαιωθεί και στην πανεθνική κάλπη της 23ης Φλεβάρη, όπου κατέ-

γραψε τον διπλασιασμό της εκλογικής της επιρροής (20,8% και 10.327.148 ψήφοι) σε σχέση με το 2021 (10,4% και 4.809.228 ψήφοι). Οι προηγούμενες εκλογικές επιτυχίες και η δημοσκοπική εμπέδωση της AfD στη δεύτερη θέση όλους τους προηγούμενους μήνες είχαν αφήσει ανοιχτό το ερώτημα της παραπέρα ενίσχυσής της. Είχαν άλλωστε προηγηθεί η εκλογή Τραμπ στις ΗΠΑ, οι διαδοχικές παρεμβάσεις του Ίλον Μασκ υπέρ της AfD και η ομιλία του Αμερικανού προέδρου Τζέι Ντι Βανς στο Μόναχο, όπου κατήγγειλε τα «τείχη προστασίας» -με σαφή την απεύθυνση σε γερμανικά και γαλλικά ακροατήρια. Δεν κατόρθωσε (σε αυτήν τη φάση...) να φτάσει σε επιδόσεις που θα την καθιστούσαν αναντικατάστατο ρυθμιστή της κυβερνητικής εξουσίας, αλλά κατακάτ πρώταγωνιστικό κεντρικό πολιτικό ρόλο και θα επιδιώξει να χτίσει πάνω στη σημερινή της επιτυχία για να μπορέσει μελλοντικά να διεκδικήσει ισχυρό κυβερνητικό ρόλο και να γκρεμίσει το «τείχος προστασίας»: είτε βρίσκοντας πρόθυμους να της ανοίξουν τις πόρτες είτε ξεπερνώντας το με μια νέα -εκλογική- «έφοδο».

Η παρακμή του SPD

Αυτό που καθόρισε τη νίκη των δυνάμεων Δεξιάς-ακροδεξιάς ήταν η κατάρρευση της κυβέρνησης Σολτς και η ιστορική ήττα της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας που βυθίστηκε στο 16,4% (8.148.284 ψήφοι).

Το κάποτε πανίσχυρο κόμμα, στο οποίο αναφέρονταν τα γερμανικά συνδικάτα και το οποίο αποτελούσε το καμάρι και τη ναυαρχίδα της Σοσιαλιστικής Διεθνούς, έχει μπει σε τροχιά διαρκούς συρρίκνωσης από την νεοφιλελεύθερη εποχή Σρέντερ στις αρχές του 21ου αιώνα, μεγάλο μέρος του οποίου πέρασε ως κυβερνητικός εταίρος της Άγκελα Μέρκελ (2005-09, 2013-17, 2017-21) και καταγράφοντας διαδοχικά «αρνητικά ιστορικά ρεκόρ».

Το 2009, το 23% ήταν -τότε- η χειρότερη εκλογική επίδοση μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Το 2017, το αρνητικό ρεκόρ έσπασε όταν το SPD βρέθηκε στο 20,5%. Οι ευκαιριακές «ανακάμψεις» (2013, 2021) είχαν πάντοτε ταβάνι το 25%, υπογραμμίζοντας ένα βαθύτερο φαινόμενο παρακμής σε σχέση με το ένδοξο παρελθόν. Υπενθυμίζαμε αυτόν τον παράγοντα το 2021, όταν με ένα τέτοιο χαμηλό σκορ κατέκτησε την πρωτιά και τη δυνατότητα σχηματισμού κυβέρνησης κυρίως λόγω της μεγάλης τότε πτώσης της Χριστιανοδημοκρατίας. Η ιστορική επιστροφή ενός Σοσιαλδημοκράτη στην καγκελαρία ως επικεφαλής συμμαχικής κυβέρνησης για πρώτη

φορά από το 2002 άνοιξε τελικά το δρόμο για μια νέα ιστορική βουτιά στην επιρροή του SPD, που στις 23 Φλεβάρη έχασε 3,8 εκατ. ψήφους και 9,3 μονάδες. Τα πεπραγμένα της κυβέρνησης Σολτς εξαέρωσαν την όποια περιορισμένη «συσπείρωση» είχε πετύχει το κόμμα του. Το σημερινό αποτέλεσμα δεν είναι απλά ένα νέο αρνητικό μεταπολεμικό ρεκόρ. Για να εντοπίσει κανείς τέτοια εκλογική επίδοση του SPD πρέπει να ανατρέξει στον... 19ο αιώνα, στην εποχή της Αυτοκρατορικής Γερμανίας και μάλιστα στην εποχή που παρέμεναν ακόμα σε ισχύ οι αντισοσιαλιστικοί νόμοι του Μπίσμαρκ (πριν το 1888)! Στην ίδια εποχή πρέπει να ανατρέξει κανείς για να βρει το SPD έξω από τις δύο πρώτες θέσεις.

Το Die Linke βρέθηκε στο 8,8% (+3,9) και στις 4.355.382 ψήφους (+2,1 εκατ.), επιστρέφοντας κοντά στα παλιότερα «κυβικά» του. Οι μεγαλύτερες εκλογικές του επιτυχίες αφορούν την κατάκτηση της πρώτης θέσης στη νεολαία (27%) και -για πρώτη φορά- στο Βερολίνο (20%).

Οι κυβερνητικοί εταίροι του Σολτς

Οι Πράσινοι υπέστησαν επίσης απώλειες από τον ρόλο τους στη συμμαχική κυβέρνηση Σολτς, χάνοντας 3 μονάδες (11,6% από 14,7%) και περίπου 1 εκατομμύριο ψήφους σε σχέση με το 2021. Στο βαθμό που ήλπιζαν να επωφεληθούν από την χρόνια κρίση του «μεγάλου ασθενή» της κεντροαριστεράς (SPD), πρόκειται για μεγάλη αποτυχία. Όμως υπήρξαν το μόνο κόμμα του απερχόμενου κυβερνητικού συνασπισμού που διασώθηκε σχετικά, καθώς διατηρούν μια εκλογική επιρροή που παραμένει η δεύτερη καλύτερη της ιστορίας τους μετά το ιστορικό υψηλό που έφτασαν το 2021. Εκφράζουν πιο προνομιακά ένα συγκεκριμένο ιδιόμορφο τμήμα της γερμανικής κοινωνίας: Αυτό που -σχηματικά- θα λέγαμε ότι μπορεί να διαδηλώνει με ειλικρινή αγωνία και πάθος απέναντι στην απειλή που αποτελεί η AfD για τη δημοκρατία στη Γερμανία, την ώρα που μπορεί να κλείνει τα μάτια στον αυταρχικό κατήφορο της υπαρκτής Γερμανικής Δημοκρατίας απέναντι στην αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη...

Αυτοί που δεν διασώθηκαν από το κυβερνητικό ναυάγιο ήταν οι Φιλελεύθεροι Δημοκράτες. Οι ούλτρα-νεοφιλελεύθεροι καταράκωσαν στο 4,3% (2.148.878 ψήφοι), έχασαν 7,1 μονάδες

και περίπου 3.140.000 ψήφους και βρέθηκαν εκτός Βουλής. Έκαναν τη βρώμικη δουλειά ως «φρένο» (ή ως βολικό άλλοθι...) για να εγκαταλειφθούν οι όποιες φιλολαϊκές πινελιές είχε το SPD στο πρόγραμμά του, προκάλεσαν την κρίση που οδήγησε την κυβέρνηση σε πτώση και τώρα εξωθούνται στο εξωκοινοβούλιο.

Η άνοδος της Αριστεράς

Το Die Linke πέτυχε ένα μικρό θαύμα, επιστρέφοντας από τους νεκρούς. Το αριστερό κόμμα είχε υποστεί μια σκληρή ήττα το 2021, όταν πήρε 4,9% και διέσωσε την παρουσία του στη Βουλή λόγω κάποιων ιδιαιτεροτήτων του εκλογικού συστήματος (όσον αφορά την κατανομή εδρών με ένα συνδυασμό μονοεδρικών περιφερειών και κομματικής λίστας επικρατείας).

Είχε πληρώσει τα πεπραγμένα των τοπικών κυβερνήσεων στις οποίες συμμετείχε αλλά και το γενικότερο φλερτ με την κεντροαριστερά. Αυτό αφενός του στερούσε την «αντισυστημική» θέση που εξέφραζε στα πρώτα χρόνια ανάπτυξής του, όταν λειτουργούσε ως αριστερή αντιπολίτευση στο Μεγάλο Συνασπισμό. Αφετέρου το καθιστούσε ευάλωτο σε εκλογική λεηλασία: όσο επιθυμούσαν να αποτραπεί ένας νέος Μεγάλος Συνασπισμός και να συγκροτηθεί μια «κεντροαριστερή κυβέρνηση», γνώριζαν ότι -παρά τις κινήσεις μετριοπάθειας- το Linke θα είναι αποκλεισμένο (ως το «άλλο άκρο» που αντιμετωπίζει το «τείχος προστασίας») και άρα ο δρόμος για τη συγκρότησή της περνούσε μέσα από την ψήφο στο SPD και τους Πράσινους. Ακολούθησε μια διετία χαοτικής και απωθητικής δημόσιας αντιπαράθεσης με την πτέρυγα της Σάρα Βάγκενκνεχτ που πλήγωσε ακόμα περισσότερο το κόμμα και έληξε τον Οκτώβριο του 2023, όταν η Βάγκενκνεχτ αποχώρησε για να ιδρύσει λίγους μήνες μετά τη «Συμμαχία Σάρα Βάγκενκνεχτ» (BSW). Το κακό αποτέλεσμα των ευρωεκλογών (2,74%) του Ιούνη του 2024, η «εξαφάνιση» του Linke σε κρατίδια στην ανατολική Γερμανία αλλά και εσωκομματικές κρίσεις που αφορούσαν το Παλαιστινιακό (οδηγώντας σε έξοδο

μικρή αχτίδα

κάποιους ακραφνείς φιλο-σιωνιστές αλλά -κυρίως- σημαντικές αντισιωνιστικές δυνάμεις) προμήνυαν ένα τέλος διαδρομής.

Καθώς πλησίαζε η κάλπη, ένας αριθμός ανθρώπων με αριστερό ριζοσπαστικό προσανατολισμό (και μεγάλες διαφωνίες με το Linke) άρχισε να το αντιμετωπίσει ως το τελευταίο -εκλογικό- οχυρό σε ένα πολιτικό σκηνικό που μετατοπιζόταν ραγδαία προς τα δεξιά. Ακόμα και ομάδες που είχαν πολύ πρόσφατα αποχωρήσει από το

(+2,1 εκατ.), επιστρέφοντας κοντά στα παλιότερα «κυβικά» του. Οι μεγαλύτερες εκλογικές του επιτυχίες αφορούν την κατάκτηση της πρώτης θέσης στη νεολαία (27%) και -για πρώτη φορά- στο Βερολίνο (20%).

Δοκάρι και έξω για την Σάρα Βάγκενκνεχτ

Η «Συμμαχία Σάρα Βάγκενκνεχτ» (BSW), έμεινε οριακά εκτός Βουλής, συγκεντρώνοντας 4,97%. Η πλατιά αναγνωρισιμότητα (από τις πιο διάσημες

δοσιακά συντηρητικότερη) βάση του Die Linke σε αυτά τα Κρατίδια. Μετά από αυτές τις επιτυχίες, η «αντισυστημική» BSW μπήκε σε τοπικές συγκυβερνήσεις στο Βραδενβούργο (με το SPD) και στη Θουριγγία (με τους Χριστιανοδημοκράτες και το SPD).

Και σε αυτές τις εκλογές, η Σάρα «ψάρεψε» ψήφους από παντού (αποχή, πρώην Linke, Χριστιανοδημοκράτες, Φιλελεύθερους, Σοσιαλδημοκράτες), δηλώνοντας «νόμιμη κληρονόμος και της παλιάς Σοσιαλδημοκρατίας και της

αργής φθοράς ίσως διαπιστώσει ότι η ασθενική της ανάκαμψη μπορεί να αποτελέσει πρελούδιο μιας νέας πτώσης, όπως διαπίστωσε φέτος η ηγεσία του SPD. Το ίδιο το SPD, μπαίνει σε μια συμμαχία με την Δεξιά ως σκιά του παλιού του εαυτού και είναι πραγματικά άγνωστο σε τι κατάσταση θα βγει από αυτήν.

Η AfD καιροφυλακτεί καθώς έχει τη στήριξη μερίδων της γερμανικής αστικής τάξης, ενώ η συναίνεση της αστικής πολιτικής γύρω από τον σκληρό ρατσισμό, τον милитарισμό, τον έξαλλο μακαρθισμό και την ακραία κρατική πυγμή ενάντια στην αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη δημιουργεί το πλέον εύφορο έδαφος για ενίσχυση των αντιδραστικότερων δυνάμεων -που έχουν πλέον να υπολογίζουν και στα μηνύματα από τις ΗΠΑ που θέλουν να κάνουν τους «πολιτισμικούς πολέμους» της Δεξιάς (κατά του «woke» κλπ) παγκόσμιους.

Η φορά των εξελίξεων θα κριθεί από τις απαντήσεις που θα δοθούν (ή δεν θα δοθούν...) από τα κάτω και αριστερά. Το εκλογικό αντανακλαστικό ενός κόσμου να στηρίξει το Die Linke χρειάζεται να μετατραπεί σε ενεργοποίηση και δράση -στις γειτονιές, στους χώρους δουλειάς, στις πλατείες. Όσον αφορά το ίδιο το κόμμα της Αριστεράς, ο προγραμματικός του λόγος, που υπερασπίζεται την κοινωνική δικαιοσύνη και ένα πρόγραμμα αντιλιτότητας χωρίς καμία έκπτωση στην υπεράσπιση των δικαιωμάτων και τον αγώνα κατά της ρατσιστικής και έμφυλης καταπίεσης αποτελεί την βασική του αρετή. Αλλά το Die Linke δεν έχει απαλλαγεί από τα μόνιμα προβλήματα του: η υπόκλιση στη γερμανική «κρατική λογική» όσον αφορά το Ισραήλ (παρότι στέκεται στο «αριστερό» άκρο της και διαθέτει και μέλη/στελέχη με πιο καθαρή φιλοπαλαιστινιακή τοποθέτηση, όπως ο νεοεκλεγείς Φερράτ Κοτσάκ που σάρωσε στην εκλογική του περιφέρεια στο Βερολίνο), η μονομερής έμφαση στις εκλογές και η «διαθεσιμότητα» για κυβερνήσεις συνεργασίας, τα πεπραγμένα τέτοιων (τοπικών) κυβερνήσεων που έρχονται σε αντίφαση με το πρόγραμμά του και η ύπαρξη στελεχών που στηρίζαν και στηρίζουν αυτές τις πολιτικές σε ηγετικούς ρόλους εξακολουθούν να θυμίζουν την ανάγκη πολύ μεγάλων μετατοπίσεων που θα αλλάξουν το υπαρκτό τοπίο στην Αριστερά. Αλλά η αριστερόστροφη εκλογική κινητοποίηση που εκφράστηκε -εύλογα- με το βασικό διαθέσιμο ψηφοδέλτιο δείχνει ότι τουλάχιστον υπάρχει το κοινωνικό δυναμικό το οποίο μπορεί να στηρίξει -και στο οποίο λογοδοτεί- μια τέτοια προσπάθεια.

κόμμα κάλεσαν σε κριτική ψήφο σε αυτό. Αυτό το πιο «στενό» ακροατήριο θα μπορούσε να διασώσει την κοινοβουλευτική παρουσία. Αλλά φαίνεται ότι διευρύνθηκε στην τελική ευθεία προς τις κάλπες, με κομβικό σημείο την υπερψήφιση μιας νέας αντιμεταναστευτικής νομοθεσίας από μια πλειοψηφία Χριστιανοδημοκρατών και AfD, που προκαλούσε «ρωγμή» στο περίφημο «τείχος» και προκάλεσε συγκλονιστικές αντιφασιστικές διαδηλώσεις εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων σε πολλές γερμανικές πόλεις. Η κραυγή του νεαρού στελέχους του Linke, Χάιντι Ράιχνεκ «Αντισταθείτε στον φασισμό σε αυτή τη χώρα! Στα οδοφράγματα!» επικοινωνήσε με την αντιφασιστική οργή και έγινε βάιραλ. Στο ζήτημα της πάλης ενάντια στο ρατσισμό και την ακροδεξιά, το Die Linke ξαναέγινε αντιληπτό ως «αντισυστημικό», ως το μόνο που μπορούσε να εκφράσει ειλικρινά όσους κι όσες στέκονται έξω κι απέναντι από την ρατσιστική «εθνική συναίνεση». Η απουσία του από την συγκυβέρνηση (λιγότερο επιλογή της ηγεσίας και περισσότερο προϊόν αποκλεισμού του) και η υπόσχεσή του να είναι «κοινωνική αντιπολίτευση» του επέτρεψε να προσελκύσει απογοητευμένους ψηφοφόρους του SPD και των Πρασίνων. Το Die Linke βρέθηκε στο 8,8% (+3,9) και στις 4.355.382 ψήφους

προσωπικότητες στη Γερμανία) της είχε επιτρέψει να «κληρονομήσει» ένα τμήμα της βάσης του Die Linke, ενώ δηλώνοντας «ούτε αριστερά, ούτε δεξιά», προσέλκυσε έναν κόσμο της αποχής και ένα κοινό θυμωμένων πρώην ψηφοφόρων των παραδοσιακών κομμάτων. Αυτά αρκούσαν για να δημιουργήσουν ένα πολυσυλλεκτικό ακροατήριο που φάνηκε στις ευρωεκλογές (περίπου 2.450.000 ψήφοι και 6,12%). Το καλό σκορ για πρωτοεμφανιζόμενο κόμμα και οι ακόλουθες επιτυχίες σε κάποια κρατίδια της ανατολικής Γερμανίας, καλλιέργησαν μεγάλες προσδοκίες για την Σάρα.

Αποδείχθηκε πολύ σύντομα ότι το πολυσυλλεκτικό ψάρεμα στα θολά (ή και σε βρώμικα...) νερά, η λαϊκιστική τάχα «υπέρβαση» του άξονα Αριστερά/Δεξιά και η λειτουργία ως «μη-κόμμα» (μια μικρή/κλειστή ομάδα επίλεκτων συνεργατών της Σάρα) δεν μπόρεσε να συγκροτήσει ένα πολιτικό ρεύμα που θα «αυγατίσει» μαζική δύναμη. Διατήρησε περίπου τις ίδιες ψήφους με εκείνες που είχε πάρει στις ευρωεκλογές (2.468.670 από περίπου 2.450.000), που στην εθνική κάλπη της αυξημένης συμμετοχής αποδείχθηκαν οριακά ανεπαρκείς για να της εξασφαλίσουν την είσοδο στη Βουλή. Οι επιτυχίες της στην ανατολική Γερμανία απλά μαρτυρούσαν ότι «κληρονόμησε» την (παρα-

παλιάς Χριστιανοδημοκρατίας) (γενικά ο πολιτικός της λόγος καθορίζεται από την εξιδανίκευση του «παλιού καλού» καπιταλισμού των μεταπολεμικών δεκαετιών). Η μόνη εκλογική βάση από την οποία δεν κέρδισε άξια λόγου μεγέθη ήταν αυτή της... AfD. Θυμίζουμε ότι η υπόκλιση της Σάρα στον ρατσισμό (και σε άλλες αντιδραστικές απόψεις) είχε ξεκινήσει με σημαία την «απόσπαση» κάποιων ψηφοφόρων που στρέφονταν, λέει, στην ακροδεξιά με αφετηρία κάποιες -τάχα- «δίκαιες ανησυχίες»...

Η επόμενη μέρα

Επιφανειακά, το «κέντρο» διατήρησε τη δυνατότητα σχηματισμού κυβέρνησης και οδεύει πιθανότατα σε μια ακόμα αναβίωση του Μεγάλου Συνασπισμού. Όμως τα δύσκολα είναι μπροστά. Σε αντίθεση με το πρόσφατο παρελθόν κρίση στην ΕΕ, αυτήν τη φορά είναι η γερμανική οικονομία ο «μεγάλος ασθενής» που κινείται μεταξύ στασιμότητας και συρρίκνωσης. Ο συνδυασμός μαζικού επανεξοπλισμού, δημοσιονομικής πειθαρχίας και στήριξης της οικονομίας αποδείχθηκε ένας κύκλος που δεν τετραγωνίζεται (όπως διαπίστωσε ο Όλαφ Σολτς κατά την πτώση του). Αυτά θα κληθεί να διαχειριστεί η επόμενη κυβέρνηση.

Η CDU, που έχει μπει σε μια πορεία

Η κατάπαυση του πυρός κρέμεται

Του Πάνου Πέτρου

Καθώς γράφονταν αυτές οι γραμμές, η κατάπαυση του πυρός στη Γάζα βρισκόταν στο μεταίχμιο. Η πρώτη φάση είχε λήξει αλλά το Ισραήλ επέμενε στην άρνησή του να προχωρήσει στη δεύτερη. Στις 2 Μάρτη, η κυβέρνηση Νετανιάχου εξέδωσε ανακοίνωση: «Με τον τερματισμό της πρώτης φάσης της συμφωνίας για τους ομήρους, υπό το φως της άρνησης της Χαμάς να αποδεχτεί το πλαίσιο του Γουίτκοφ για τη συνέχιση των συνομιλιών -με το οποίο το Ισραήλ συμφώνησε-, ο πρωθυπουργός Νετανιάχου αποφάσισε ότι από σήμερα το πρωί θα τερματιστεί κάθε εισαγωγή αγαθών και εφοδίων στη Λωρίδα της Γάζας».

Το σιωνιστικό κράτος είχε αρνηθεί πεισματικά να ξεκινήσουν οι συνομιλίες για τη δεύτερη φάση (η έναρξή τους προβλεπόταν την 16η μέρα της κατάπαυσης πυρός). Έπειτα ανακοίνωσε ότι θα διατηρήσει στρατιωτική παρουσία στο διάδρομο Φιλαδέλφεια (στα σύνορα της Γάζας με την Αίγυπτο) παρότι η συμφωνία προέβλεπε

να ξεκινήσει να αποχωρεί από εκεί την 1η Μάρτη. Όταν έσυρε τα πόδια του σε κάποιες συνομιλίες την τελευταία στιγμή, πρότεινε παράταση της πρώτης φάσης (προσωρινή κατάπαυση του πυρός και συνέχεια ανταλλαγών) για άλλες 42 μέρες.

Όταν η Χαμάς απέρριψε αυτήν την πρόταση, επιμένοντας να προχωρήσει η δεύτερη φάση, το Ισραήλ ανακίνησε την εγκληματική επιβολή ολοκληρωτικού αποκλεισμού της Γάζας, ενώ κάποιες διαρροές «ανώνυμων αξιωματούχων» αναφέρουν ότι η σιωνιστική κυβέρνηση σκέφτεται να καλέσει 400.000 εφέδρους γιατί «το 2025 θα είναι έτος πολέμου». Τα ηγετικά στελέχη της σιωνιστικής ακροδεξιάς αποθεώνουν τον απάνθρωπο αποκλεισμό της Γάζας ως «πρώτο βήμα» (για νέο πόλεμο), ενώ το κίνημα για την απελευθέρωση των Ισραηλινών ομήρων αντέδρασε στα νέα με άμεσες κινητοποιήσεις έξω από τα σπίτια υπουργών.

Ο Γουίτκοφ, ο Ειδικός Απεσταλμένος του Τραμπ στη Μέση Ανατολή, πρότεινε επέκταση της κατάπαυσης του πυρός για τη διάρκεια του Ραμαζανιού και μέχρι το τέλος του Εβραϊκού Πάσχα (20 Απρίλη) με απελευθέρω-

Έναρξη του Ραμαζανιού στην ερειπωμένη Γάζα. Σύμβολο ελπίδας.

ση των μισών από τους Ισραηλινούς αιχμαλώτους. Ο μεγαλομεσίτης διαπίστωσε ότι «σε αυτήν τη φάση δεν υπάρχει δυνατότητα να γεφυρωθούν οι απόψεις των μερών για τερματισμό του πολέμου και χρειάζεται περισσότερος χρόνος συνομιλιών για να υπάρξει διαρκής κατάπαυση του πυρός».

Ο Γουίτκοφ εννοεί ότι δεν υπάρχει παλαιστινιακή αποδοχή των μάξιμουμ

σιωνιστικών απαιτήσεων και χρειάζεται περισσότερος χρόνος εκβιασμών και απειλών, στη διάρκεια του οποίου θα επιδιωχθεί η απελευθέρωση των ισραηλινών αιχμαλώτων, που αποτελούν το βασικό «φρένο» σε μια νέα σιωνιστική εκστρατεία.

Η σιωνιστική ηγεσία παρουσιάζει τις εξής επιλογές στις «συνομιλίες»: Είτε παράταση της πρώτης φάσης (που

Πέρα από τη Γάζα: Μια νέα κατάσταση

Η Γάζα αποτελεί τον τόπο όπου συμπυκνώνεται ιστορικά το Παλαιστινιακό Ζήτημα. Η σημασία των δηλώσεων του Τραμπ περί μετατροπής της σε «Ριβιέρα» έχουν ευρύτερη σημασία. Διατυπώνοντας ανοιχτά την προοπτική βίαιης μετεγκατάστασης πληθυσμού ως «αμερικανική πολιτική» και προτείνοντας την μετατροπή της Γάζας σε κάτι πολύ διαφορετικό από αυτό που υπήρξε και συμβόλιζε επί δεκαετίες, ο Ντόναλντ Τραμπ υπογράμμισε την γενικότερη σύμπνοιά του με τις ονειρώξεις του Νετανιάχου και των ακροδεξιών συμμάχων του.

Η κλιμάκωση του πολέμου στη Δυτική Όχθη, όπου ο Ισραηλινός Στρατός έχει εκτοπίσει δεκάδες χιλιάδες Παλαιστίνιους και προχωρά στην κατεδάφιση των καταυλισμών προσφύγων δεν είναι άσχετη με αυτούς τους σχεδιασμούς. Οι Σιωνιστές ξεκινούν από τα προσφυγικά στρατόπεδα που αποτέλεσαν -μαζί με τη Γάζα- τα σύμβολα της Παλαιστινιακής Επανάστασης (ως «επανάσταση προσφύγων») και γέννησαν διαδοχικές γενιές ένοπλης αντίστασης, με στόχο να καταπιούν τη Δυτική Όχθη.

Η ιστορία της «μοναδικής, ξεχωριστής σχέσης» ΗΠΑ-Ισραήλ περιλάμ-

βανε πάντοτε επεισόδια διαφωνιών τακτικής. Οι αμερικανικές κυβερνήσεις ισορροπούσαν τη στρατηγική τους προσήλωση στην «ασφάλεια» (και την ανωτερότητα) του Ισραήλ στην περιοχή με τον ρεαλισμό και τις ανάγκες της συνολικής εξωτερικής τους πολιτικής. Αυτές μερικές φορές έρχονταν σε επιμέρους αντίφαση με το «μάξιμουμ πρόγραμμα» του Σιωνισμού ή/και με τις πιο έξαλλες και παράτολμες παρορμήσεις του Σιωνιστικού Κράτους. Ο Τραμπ δείχνει πρόθυμος να βάλει τέλος σε αυτές τις «αντιφάσεις».

Ακόμα και ο «Γενοκτόνος Τζο» είχε μπλοκάρει την παράδοση των αμερικανικών υπερ-καταστροφικών μεγα-βόμβων στο Ισραήλ, σε μια κίνηση που είχε παρομοιαστεί εύστοχα (για τη σχέση ΗΠΑ-Ισραήλ ακόμα κι εν μέσω διαφωνιών) με τη στιγμή που «παίρνεις με το ζόρι τα κλειδιά του αυτοκινήτου από τον μεθυσμένο φίλο σου». Η πρώτη πράξη της κυβέρνησης Τραμπ ήταν να ξεμπλοκάρει και να επισπεύσει την παράδοση αυτών των εκρηκτικών στο Ισραήλ. Στην αρχή του πολέμου, ο Ζιλμπέρ Ασκάρ είχε παρουσιάσει το δίλημμα «Νεκρανάσταση του Όσλο ή Μεγάλο Ισραήλ», ως την πολιτική διαφορά ΗΠΑ/Ισραήλ που κρυβόταν πίσω από την απόλυτη σύμπνοια στον στόχο

στρατιωτικής συντριβής της Αντίστασης. Είναι προφανές ποιο σενάριο προτιμά ο Τραμπ -και οι έξαλλοι Χριστιανοσιωνιστές γύρω του.

Η δεύτερη θητεία του αποτελεί μια πολύ πιο συνεκτική κι αποφασιστική προώθηση της πολιτικής που ακολούθησε και την πρώτη φορά, ντοπαρισμένη πλέον με πολλά αναβολικά. Αυτό έχει φανεί σε κάθε πτυχή του προγράμματός του και θα φανεί και στη Μέση Ανατολή.

Η πρώτη διακυβέρνηση Τραμπ αναγνώρισε την Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσα του Ισραήλ, έκοψε τη χρηματοδότηση στην UNRWA, οργάνωσε συνέδρια διαφήμισης (σε επενδυτές και funds...) της «Λύσης του Αιώνα» (εμπορικές συμφωνίες του Ισραήλ με αραβικά κράτη, χωρίς καμιά λύση του Παλαιστινιακού, πέρα από τη... δημιουργία θέσεων εργασίας για τους Παλαιστίνιους) και προώθησε τις «Συμφωνίες του Αβραάμ». Ήταν μια πολιτική μονομερούς ενταφιασμού του Παλαιστινιακού, που περνούσε μέσα από διπλωματικές και οικονομικές πρωτοβουλίες και είχε ως κέντρο την εξομάλυνση των σχέσεων του Ισραήλ με τα αραβικά κράτη.

Ο στόχος ενταφιασμού του παλαιστινιακού παραμένει ίδιος, αλλά η

μέθοδος μπορεί να αποδειχθεί πιο βίαιη. Δεν είναι μόνο η δεύτερη θητεία Τραμπ διαφορετική, έχει αλλάξει και ο κόσμος γύρω μας.

Η 7η Οκτώβρη τίναξε στον αέρα την εκτίμηση ότι μπορεί να υπάρξει άδικη ειρήνη που θα περάσει «πάνω από τα κεφάλια των Παλαιστίνιων». Όπως έγραφαν τότε διάφοροι Ισραηλινοί επικριτές του Νετανιάχου, αποδείχθηκε αυταπάτη ότι μπορείς να κλείσεις το Παλαιστινιακό «μέσω Ριάντ, παρακάμπτοντας τη Ραμάλα». Για τους οπαδούς της άδικης «ειρήνης», η επίμονη ύπαρξη/αντίσταση των Παλαιστίνιων θεωρείται πλέον πρόβλημα που απαιτεί πιο δραστικές λύσεις...

Τα ίδια τα αραβικά καθεστώτα δεν έχουν πλέον «θετικά κίνητρα» να συνεχίσουν να επιδιώκουν την εξομάλυνση και τη στενή σχέση με το Ισραήλ. Ο παράγοντας που ενίσχυε το 2017-20 την επιδίωξη αυτής της ανίερης συμμαχίας ήταν μια «αντι-συσπείρωση» απέναντι στην περιφερειακή διείσδυση και άνοδο του Ιράν. Τα πισωγυρίσματα που υπέστη η Τεχεράνη τους τελευταίους μήνες και η αναδίπλωσή της, υποβαθμίζουν αυτήν την παράμετρο στους υπολογισμούς των αρχουσών τάξεων του αραβικού (και σουνιτικού) κόσμου.

από μια κλωστή...

αφήνει όλες τις εκκρεμότητες να επιλυθούν αργότερα, ενώ συνεχίζει να ανακτά αιχμαλώτους), είτε αφοπλισμός της Γάζας και έξοδος της Χαμάς από αυτήν, είτε νέος πόλεμος. Στο «κενό» μεταξύ λήξης της πρώτης φάσης και συζητήσεων για την συνέχεια, η απειλή του νέου πολέμου πλανιέται πάνω από το λαό της Γάζας, που με αξιοθαύμαστη επιμονή είχε μόλις στολίσει τα ερείπια και οργάνωνε συλλογικά τραπέζια για την έναρξη του Ραμαζανιού...

Η μάχη για το μέλλον της Γάζας

Είναι προφανές ότι το επίδικο παραμένει το μέλλον της Γάζας, καθώς οι 15 μήνες γενοκτονικού πολέμου και καταστροφής δεν κατάφεραν να επιβάλουν μια «λύση» στο πολιτικό ζήτημα.

Η Χαμάς έχει αποδεχθεί εδώ και πάρα πολλούς μήνες την προοπτική απόσυρσής της από τη διακυβέρνηση της Γάζας. Αλλά αρνείται πεισματικά την αυτοεξορία της («είμαστε κομμάτι του κοινωνικού ιστού και της πολιτικής ζωής») και κυρίως θέτει δύο κρίσιμες κόκκινες γραμμές: Θα παραδώσει την εξουσία μόνο σε Παλαιστινιακή διακυβέρνηση (είτε «εθνικής ενότητας»,

είτε «υπερκομματικών τεχνοκρατών») και δεν θα αποδεχθεί τον αφοπλισμό της Αντίστασης. Είναι μια πρόταση που αποτυπώνει μια ευρύτερη «συναίνεση» της Παλαιστινιακής κοινωνίας της Γάζας αλλά και των πολιτικών παρατάξεων, εκτός της κλίκας του Αμπάς.

Ο πρόεδρος της Παλαιστινιακής Αρχής θέλει να αναλάβει τη διακυβέρνηση της Γάζας ο ίδιος χωρίς να απεμπολεί το μονοπώλιο της εξουσίας του και με πρόθεση να επιβάλει το μονοπώλιο των όπλων των δυνάμεων ασφαλείας του -οι οποίες δεν προορίζονται για αντίσταση στην Κατοχή αλλά για την καταστολή αυτής της αντίστασης, όπως απέδειξε και τις περασμένες εβδομάδες στην Τζενίν, όπου εξαπέλυσε κυνηγητό κατά των νέων ένοπλων πολιτοφυλακών. Ο Αμπάς πέφτει όλο και πιο χαμηλά στην προσπάθειά του να αποδείξει στην Ουάσινγκτον ότι κάνει για τη δουλειά, όμως οι Σιωνιστές επιμένουν ότι δεν πρόκειται να επιτρέψουν στην Παλαιστινιακή Αρχή να αναλάβει τον έλεγχο της Γάζας -άλλωστε δεν της επιτρέπουν καν να ελέγξει τη Δυτική Όχθη.

Ο Τραμπ έχει ανακοινώσει την λύση που οραματίζεται, προτείνοντας την μετατροπή της Γάζας σε «Ριβιέρα της

Μέσης Ανατολής», η οποία θα γίνει με τον εκτοπισμό των Παλαιστινίων και την οριστική εξορία όσων διαφωνούν με αυτόν το σχεδιασμό. Το χυδαίο βίντεο που κυκλοφόρησε και αναπαριστά την «Τραμπ Γάζα» (!) αναπαριστά την αθλιότητα αυτής της φαντασίωσης με λεπτομέρειες και συμβολισμούς που ανακατεύουν το στομάχι. Την λύση αυτή συμμερίζεται ο Νετανιάχου που την αντιλαμβάνεται σωστά ως πλήρη αμερικανική ταύτιση με τα σιωνιστικά όνειρα εθνικάθαρσης.

Οι ρητορικές «βόμβες» Τραμπ ξύπνησαν από τον μακάριο λήθαργο τα αραβικά κράτη που ξεκίνησαν πυκνές επαφές μεταξύ τους για να μπορέσουν να παρουσιάσουν μια κοινή «αραβική πρόταση για τη Γάζα». Μεταξύ των κυβερνήσεων επικρατεί η συναίνεση ότι για να αποκρουστεί το σχέδιο Τραμπ χρειάζεται να παρουσιαστεί αντιπρόταση. Αυτή η προσέγγιση (ανάγκης «θετικής πρότασης» ως προαπαιτούμενο για να αποτραπεί η λύση Τραμπ), όπως και η προϊστορία και η φυσιογνωμία αυτών των κρατών, υπονοεί τη διερεύνηση μιας λύσης που θα προορίζεται να μπορεί να «πουληθεί» στις ΗΠΑ. Μια (σκόπιμη;) παρενέργεια των ωμών πα-

ρεμβάσεων Τραμπ είναι η μετατόπιση του άξονα της συζήτησης. Οτιδήποτε διαφοροποιείται από το έκτρωμα της «Τραμπ-Γάζα» μπορεί να παρουσιαστεί ως «καλύτερο», ακόμα κι αν αποτελεί αθλιότητα. Σε κάθε περίπτωση, τη δική του αντιπρόταση θα συζητούσε και θα ανακοίνωνε (;) ο Αραβικός Σύνδεσμος που συνεδρίαζε καθώς η Ε.Α. πήγαινε στο Τυπογραφείο.

Ασφαλώς, ξέρουμε ποιος παραμένει ο «ξενοδόχος» τον οποίο κακώς δεν λογαριάζουν. Ο Παλαιστινιακός Λαός και η επίμονη άρνησή του να υποστεί μια νέα Νάκμπα, να ξαναζήσει το συλλογικό και βαθιά χαραγμένο τραύμα του 1948. Από την φοιτήτρια Ιατρικής, που απευθύνει επιστολή σε ένα δολοφονημένο γιατρό για να του πει ότι οι τελευταίοι 15 μήνες την πείσωσαν να τελειώσει τις σπουδές της για να μείνει στη Γάζα και να συνεχίσει το έργο του. Ως τον Ναέλ Μπαργούτι, τον άνθρωπο που έχει το «ρεκόρ» παραμονής στις ισραηλινές φυλακές (44 χρόνια), που απελευθερώθηκε στα πλαίσια της συμφωνίας και στα πρώτα του λόγια κάλεσε «να ενώσουμε το αραβικό έθνος και να απελευθερώσουμε την Παλαιστίνη, από το ποτάμι ως την θάλασσα»...

Καρέ από το βίντεο με το όραμα του Τραμπ για τη Γάζα. Σύμβολο χυδαιότητας.

Αν απουσιάζουν τα ισχυρά «θετικά κίνητρα» για τα συμφέροντα των αραβικών αστικών τάξεων, περισσεύουν οι κίνδυνοι για τη σταθερότητά τους. Η σιωπηλή αποδοχή ενός νέου «1948» και η συνεργασία με τον μαζικό εκτοπισμό των Παλαιστινίων θα αποτελέσει μια σκληρή δοκιμασία για τα όρια ανοχής των αραβικών μαζών που δεν είναι σίγουρο ότι θα μπορέσει να ελέγξει η πολιτική σκληρής καταστολής και καταπίεσης (η κατάρρευση του Άσαντ είναι πολύ νωπή...). Ιδιαίτερα καθώς αυτές οι χώρες θα δεχτούν εκατοντάδες χιλιάδες θυμωμέ-

νους κι απελπισμένους Παλαιστίνιους πρόσφυγες, που η ιστορία έχει δείξει πόσο αποσταθεροποιητικά λειτουργεί η παρουσία τους για τα αστικά κράτη της περιοχής...

Αυτή η ιδιότητα εξηγεί τις πρώτες αντιδράσεις. Ο Βασιλιάς Αμπντάλα της Ιορδανίας ταξίδεψε ως την Ουάσινγκτον για να ακούσει το σχέδιο Τραμπ, αλλά δήλωσε ότι είναι πρόθυμος να δεχτεί μόνο 2.000 παιδιά που απαιτούν νοσηλεία και «ούτε έναν παραπάνω». Ο δικτάτορας Σίσι της Αιγύπτου δήλωσε ότι αν η συζήτηση θα αφορά τον εκτοπισμό των Παλαιστινί-

ων, δεν βρίσκει καν λόγο να ταξιδέψει στην Ουάσινγκτον. Ο Πρίγκηπας του Στέμματος του Οίκου των Σαούντ, Μοχάμεντ Μπιν Σαλμάν, θυμήθηκε ξαφνικά την αραβική πρόταση για δύο κράτη στα σύνορα του 1967 ως προαπαιτούμενο για την ειρήνη.

Ο Τραμπ κραδαίνει την διακοπή της αμερικανικής βοήθειας -που θα αποτελέσει σκληρό πλήγμα στην αδύναμη οικονομία της Ιορδανίας και θα κλονίσει την δοκιμαζόμενη από σκληρή κρίση Αίγυπτο. Θα αρκέσουν αυτοί οι εκβιασμοί για να καμφθούν οι αντιρρήσεις ή το παιχνίδι θα χοντρώνει κι άλλο; Τα πρώτα δείγματα του Τραμπ στη νέα θητεία του δείχνουν μια παγερή αδιαφορία για τις ανησυχίες των «συμμάχων», ρισκάροντας να τους χάσει ως τέτοιους και μη διατάζοντας να τους αντιμετωπίσει ως «εχθρούς» αν διαφωνούν με όψεις της «χρυσής εποχής» που θέλει να φέρει.

Τα αραβικά κράτη βρίσκονται «μεταξύ σφύρας και άκμονος». Από τη μια η πίεση να πειθαρχήσουν, καθώς ο «τυφώνας Τραμπ» απειλεί να δώσει το πράσινο φως σε έναν ξεσαλωμένο Νετανιάχο. Από την άλλη ο κίνδυνος μιας αποσταθεροποίησης που μπορεί να οδηγήσει σε κατάρρευση αν τελικά πειθαρχήσουν.

Με τον Τραμπ να θέτει υπό αμφισβήτηση όσα ξέραμε για την αμερικανική εξωτερική πολιτική (που περιλάμβανε την επιδίωξη καλών σχέσεων με τους

Αραβες συμμάχους των ΗΠΑ και τη σταθερότητα των καθεστώτων τους), ίσως αλλάξει η εξίσωση που γνωρίζαμε.

Το παλιό σχέδιο για ένα ισχυρό Ισραήλ, που καταπατά τα εδάφη της ιστορικής Παλαιστίνης ενώ λειτουργεί ως τοποτηρητής του ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή για να «αστυνομεύει» απείθαρχους γείτονες ή επισφαλείς συμμάχους των ΗΠΑ, μπορεί να αντικατασταθεί από την επιδίωξη ενός «αυτοκρατορικού» Ισραήλ, που θα επιχειρήσει να κυριαρχήσει στη Μέση Ανατολή γονατίζοντας με ωμή στρατιωτική δύναμη γείτονες, εχθρούς και επισφαλείς συμμάχους. Μια ιδέα που ταιριάζει γάντι με τον τρόπο που αντιλαμβάνεται τον πλανήτη και την εξωτερική πολιτική ο Ντόναλντ Τραμπ.

Ο Βασιλιάς Αμπντάλα δήλωσε ότι κάθε απόπειρα μεταφοράς Παλαιστινίων στα εδάφη της Ιορδανίας θα αντιμετωπιστεί από τον Ιορδανικό στρατό ως κήρυξη πολέμου από το Ισραήλ (το οποίο σε ανύποπτο χρόνο, συγκρότησε ένα νέο σώμα στρατού που έχει αναπτυχθεί στα σύνορα με την Ιορδανία). Ο Σίσι έχει υπονοήσει -πιο δειλά- ότι η εξώθηση Παλαιστινίων στο Σινά τερματίζει την ειρηνευτική συμφωνία. Ο Λίβανος και η Συρία αντιμετωπίζουν τις δικές τους πιέσεις (βλ. «Κι όμως γυρίζει», σελ. 24) και ειδικά στην περίπτωση της νέας Συρίας, η πίεση στη Δαμασκό αφορά εμμέσως πλην σαφώς και την Τουρκία...

Να στείλουμε ηχηρό αντιρατσιστικό μήνυμα σε κυβέρνηση και Ε.Ε.

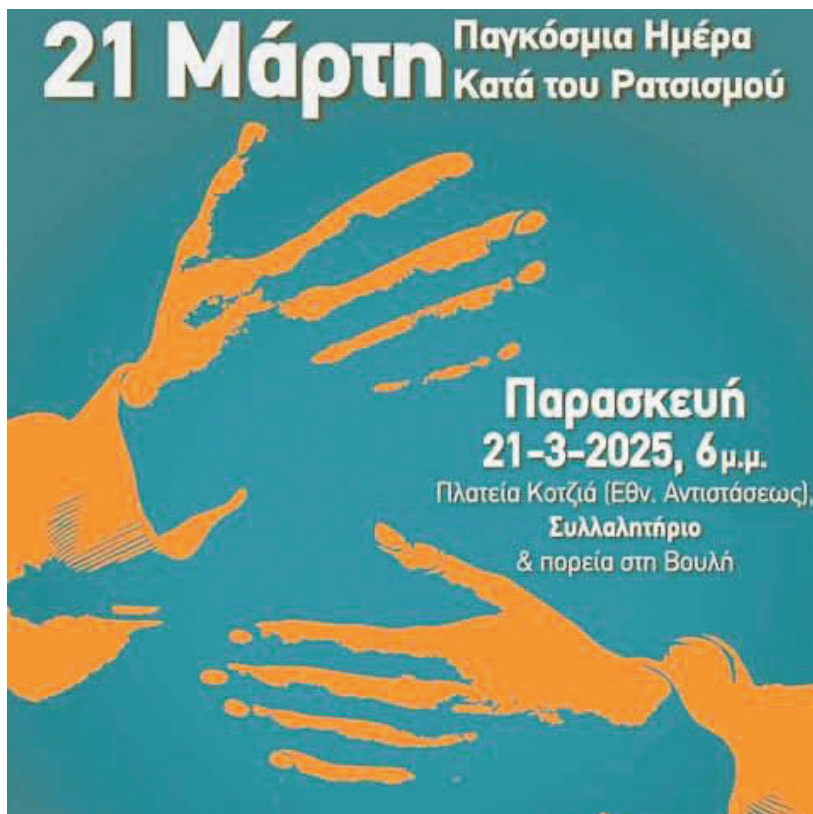
Του Νικόλα Κολυτά

Αλλη μια χρονιά που οι κινητοποιήσεις της 21 Μάρτη, της παγκόσμιας ημέρας κατά του ρατσισμού, θα πραγματοποιηθούν σε ένα ασφυκτικό περιβάλλον για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη από το 2019 μέχρι σήμερα, πατώντας στα πεπραγμένα της κυβέρνησης Τσίπρα, έχει εντείνει τις πολιτικές των αποτροπών, απωθήσεων και απελάσεων σε ασύλληπτο βαθμό. Το έγκλημα της Πύλου αποτελεί αποκορύφωμα αυτής της τερατώδους πολιτικής και οι διαρκείς αποκαλύψεις γύρω από τα πραγματικά γεγονότα προκαλούν οργή.

Δολοφονικές πολιτικές

Η πάγια τακτική της εκ των υστέρων απαλλαγής ευθυνών από τον Κυριάκο Μητσοτάκη έχει γίνει πλέον ευρέως γνωστή. Όταν όμως τα πραγματικά γεγονότα εκθέτουν τόσο πολύ την πολιτική ηγεσία, τότε η συγκάλυψη με κάθε τρόπο είναι μονόδρομος. Στην υπόθεση της Πύλου, όπως ακριβώς και στην υπόθεση των Τεμπών, υπάρχει μια διαρκής κυβίστηση της κυβέρνησης. Από την αρχική άρνηση κάθε ευθύνης του ελληνικού Λιμενικού για το ναυάγιο στο οποίο πνίγηκαν 750 άνθρωποι, πλέον βάσει των στοιχείων που έρχονται στο φως της δημοσιότητας έχουμε τη βεβαιότητα της ενοχής του ελληνικού κράτους για τα όσα συνέβησαν.

Συγκεκριμένα, σύμφωνα με αποκαλύψεις της «Εφ.Συν.» και του omniatn, αξιωματικοί του Κέντρου Επιχειρήσεων του Λιμενικού ακούγονται ώρες πριν από το ναυάγιο της Πύλου, σε

ανεπίσημες συνομιλίες, να κατευθύνουν τους πρόσφυγες του αλιευτικού και παραπλέοντα πλοία να δηλώσουν ρητά πως δεν επιθυμούν να διασωθούν στην Ελλάδα, αλλά να μεταφερθούν στην Ιταλία. Παράλληλα, το υλικό των επιχειρησιακών συνομιλιών που παρέδωσε το Λιμενικό στην Εισαγγελία του Ναυτοδικείου, που διερευνά τυχόν ποινικές ευθύνες των αξιωματικών που είχαν επιχειρησιακή εμπλοκή, είναι προκλητικά ελλιπές δημιουργώντας εύλογη ανησυχία για ένα ακόμη έγκλημα που οδηγείται σε συγκάλυψη.

Η υπόθεση μπάζει από παντού. Χαρακτηριστικότερο είναι το ζήτημα της ρυμούλκησης. Ενώ το Λιμενικό τις πρώτες ημέρες αρνούνταν κάθε προσπάθεια πρόσδεσης με το σαπιοκάραβο με τους πρόσφυγες, μια φωτογραφία που έρχεται στο φως της δημοσιότητας και βρέθηκε στο κινητό ενός από τους εμπλεκόμενους λιμενικούς δείχνει το αλιευτικό των προσφύγων λίγο πριν από τη βύθισή του έξω από την Πύλο, με κρεμασμένο από την πλώρη κομμάτι μπλε κάβου, κομμένου ή σπασμένου, με θηλιά στην άκρη. Πρόκειται για τον διαβόητο μπλε κάβο με τον οποίο κα-

τηγορείται το Λιμενικό ότι επιχείρησε να ρυμουλκήσει το αλιευτικό προς την Ιταλία. Για ακόμη μια φορά επιβεβαιώνονται οι μαρτυρίες των επιζώντων περί προσπάθειας των ελληνικών Αρχών να τους απομακρύνουν εκτός ελληνικών χωρικών υδάτων.

Το ναυάγιο της Πύλου αποτελεί μεν το πιο αιματηρό, αλλά είναι ένα μόνο κομμάτι της εγκληματικής ρατσιστικής πολιτικής Μητσοτάκη. Η χώρα έχει υιοθετήσει το ρόλο του μαντρόσκυλου της Ευρώπης-Φρούριο, μετατρέποντας τα σύνορά της σε ατελείωτα νεκροταφεία προσφύγων και μεταναστών. Οι παράνομες επαναπροωθήσεις, οι επικίνδυνες απωθήσεις και οι χωρίς τεκμηρίωση απελάσεις έχουν γίνει μια κανονικότητα. Την ίδια στιγμή πρόσφυγες κρατούνται σε άθλια κέντρα χωρίς στοιχειώδεις συνθήκες υγιεινής, ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, σίτισης και στέγασης. Το ελληνικό κράτος έχει καταπατήσει κάθε δικαίωμα ασύλου και ο ιστορικός του μέλλοντος έχει πολλά να γράψει για αυτήν τη ντροπή.

Αυτός είναι και ο λόγος που οι φετινές κινητοποιήσεις και εκδηλώσεις ενόψει της 21ης Μάρτη αποκτούν αναβαθμισμένη αξία. Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος χιλιάδες άνθρωποι καλούνται να στείλουν ένα ηχηρό μήνυμα ενάντια στις πολιτικές που γεννούν φτώχεια και ρατσισμό. Η φετινή πορεία θα ξεκινήσει την Παρασκευή 21 Μάρτη από την Πλατεία Κοτζιά στις 6 μ.μ. με κατεύθυνση τη Βουλή. Βασικές αιχμές της φετινής διαδήλωσης θα είναι το σταμάτημα των push backs, το άσυλο στους πρόσφυγες, η νομιμοποίηση των μεταναστών, η πάλη ενάντια στο φασισμό και η εναντίωση στη γενοκτονία στην Παλαιστίνη.

AntifaCon: 22 & 23 Μάρτη

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΟΜΩΣ, ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ, με πρωτοβουλία συλλόγων και φορέων που δραστηριοποιούνται ενεργά στο πεδίο του αντιρατσισμού-αντιφασισμού θα διεξαχθεί το 1ο AntifaCon. Σύμφωνα με τους διοργανωτές πρόκειται για μια αντιφασιστική εκδήλωση που έχει στόχο να ανταλλάξουν απόψεις και να δοθούν απαντήσεις σε όσο το δυνατόν περισσότερα ζητήματα που απασχολούν το αντιφασιστικό κίνημα. Παράλληλα, σκοπός της αντιφασιστικής συνάντησης είναι η ενότητα και ο καλύτερος συντονισμός του αντιφασιστικού κινήματος την

επόμενη περίοδο. Η συνάντηση θα πραγματοποιηθεί στις 22-23 Μάρτη στην Τεχνόπολη του Δήμου Αθηναίων. Στο διήμερο αυτό θα υπάρχουν ποικίλες συζητήσεις γύρω από το προσφυγικό, την εκπαίδευση, τα φεμινιστικά και ΛΟΑΤΚΙ αιτήματα, τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, την κλιματική κρίση, τον αθλητισμό, τη νομική αντιμετώπιση διώξεων, τον πολιτισμό και τη χρήση των social media.

Δύο όμως θα είναι οι κεντρικές συζητήσεις: Το Σάββατο 22.03 με τίτλο «Ποια πολιτική εναλλακτική απέναντι στην ακροδεξιά και τον

φασισμό;» και την Κυριακή 23.03 με τίτλο «Υπάρχει προοπτική επανάληψης των φαινομένων του Μεσοπολέμου; Όψεις του φασισμού και της ακροδεξιάς χθες και σήμερα». Πρόκειται για μια πολύ σημαντική πρωτοβουλία που χρειάζεται τη στήριξη του κόσμου του κινήματος και της Αριστεράς. Σημειώνεται ότι με το πέρας των συζητήσεων θα υπάρξουν και τις δύο ημέρες συναυλίες και stand up comedy, ενώ στο χώρο θα υπάρχουν σε όλη τη διάρκεια του διημέρου εκθέσεις φωτογραφίας-βιβλίου, προβολές και μαθητικά εργαστήρια.

